

Cặp bè Cặp bạn

Mỹ Mộng Mộng
thích
độc thân

Cathy Hopkins

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

bestseller

**MỪNG NGƯỜI
THÍCH
ĐỌC THÂN**

Cathy Hopkins

Mhũng người
thích
đọc thân

Quỳnh Thông - Vĩnh Thắng dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Gửi các bạn teen teen yêu quý,

Tác giả bộ sách này, Cathy Hopkins, sinh năm 1953 tại Manchester, nước Anh. Hiện cô đang sống tại Bắc London cùng một anh chồng đẹp trai và ba con mèo hay ho dễ thương.

Trước khi viết văn cô Cathy đã làm khá nhiều nghề khác nhau (cũng không kém phần hay ho) là ca sĩ nhạc rock, điểm báo, đọc bản tin, viết kịch bản, thậm chí cả nghề bác sĩ trị liệu... Một vài chuyện trong nghề đã được cô cho vào sách của mình. Tuy nhiên, theo cô, viết truyện cho tuổi teen có lẽ là công việc thú vị nhất, vì cô lại được quay trở lại tuổi teen lần thứ hai, hay hơn nữa là lại được đường đường chính chính xem phim và đọc tạp chí của tuổi teen (vì lí do công việc mà).

Cô Cathy đã có 42 quyển sách được xuất bản và bán rất chạy ở 25 quốc gia khác nhau. Truyện của cô Cathy đề cập các vấn đề rắc rối của tuổi teen bằng một giọng nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện đầu tiên của cô Cathy. Tính cho đến giờ thì “Cặp bè cặp bạn” có mười ba tập và bán được hơn một triệu bản ở Anh và Mỹ, chưa tính ở mười bốn quốc gia khác nữa. Ngoài ra, cô Cathy còn viết hai bộ truyện khác có tên là “Thách, hứa, hôn hay thật” và “Cinnamon Girl”.

“Cặp bè cặp bạn” là bộ truyện xoay quanh ba cô gái nhỏ sống ở Bắc London: Lucy nhỏ nhắn dễ thương ước mơ làm nhà thiết kế; Izzie mê bói toán và những gì thuộc về tinh thần, tâm tưởng, ước mơ làm ca sĩ kiêm “bà đồng”; còn Nesta xinh đẹp luôn muốn trở thành diễn viên. Về sau, nhóm bạn này còn kết nạp thêm cô bạn TJ. Hoàn cảnh của các bạn gái này không giống nhau, nhưng họ cùng phải đối mặt với những rắc rối mà bất cứ teen gái nào trên thế giới cũng gặp; từ những chuyện như làm sao biết anh ấy thích mình đây? anh ấy có coi mình là nhóc con như mọi người khác không? làm sao gây ấn tượng với anh ấy? đến ngực mình thật là lép, mông mình thật là to, và cả những vấn đề nghiêm túc về tương lai của bản thân, hạnh phúc của gia đình, của mọi người xung quanh và hòa bình cho thế giới...

Chắc chắn bạn đọc sẽ có lúc phải bật cười với những suy nghĩ tập làm người lớn ngây thơ của Lucy, Iz hay Nesta.

Bạn đọc teen teen, tôi cá là các bạn sẽ tìm thấy mình đâu đó trong bộ truyện này. Còn các bạn không còn là teen teen nữa, cũng thử đọc xem sao, biết đâu sẽ có đôi ba lần ối ái thâm trong bụng rằng thì là mà... “Mình cũng từng như thế.”

NGƯỜI DỊCH

@ h u o n g 1

Những ngày hè

“Đúng là đảm giá@ sung sướng nhất thế giới”, tôi nói với Nesta khi bọn tôi vừa bước ra khỏi cổng trường vào ngày cuối cùng của học kỳ.

“Mình biết”, nhỏ nói. “Sáu tuần không hề có cô Watkins... Sáu tuần tuyệt diệu với anh Simon trước khi anh đi học đại học.”

“Còn mình thì sáu tuần với anh Ben”, đến lượt Izzie quàng tay Nesta và nói. “Hai đứa mình sẽ sáng tác cả đồng bài hát cho ban nhạc, vì bây giờ tụi mình rảnh rồi.”

“Chắc tụi này vẫn gặp được bồ phải không vậy

TJ?” Tôi hỏi. Nhỏ đang cặp với ông anh Steve của tôi từ mấy tuần qua. Hai người cứ quấn quýt nhau suốt.

“Còn bồ thì sao hả Lucy?” Nesta hỏi. “Có định cho ông anh tội nghiệp của mình nghỉ ngơi chút đỉnh không vậy? Bồ bắt ảnh chạy lòng vòng mấy tháng rồi đó. Mình không nghĩ ảnh chịu đựng được lâu nữa đâu.”

Sáu tuần cùng Tony? Viễn cảnh thật hấp dẫn. Tôi phải thừa nhận mình đã sẵn sàng cho một mối quan hệ “đúng nghĩa” với anh ấy. Hai đứa thích nhau đã lâu và cũng từng đi chơi hồi đầu năm nay, nhưng sau đó tôi tạm ngưng vì cảm thấy mọi việc diễn ra nhanh quá. Tuy nhiên sau này bọn tôi vẫn thích nhau, và mỗi khi gặp nhau ở nhà Nesta, anh ấy lại muốn mời tôi đi chơi, nhưng tôi đều từ chối. Chẳng phải tôi không muốn đi chơi với Tony. Thực sự anh ấy rất dễ thương và vui tính, và tôi thích ở cạnh anh ấy. Vấn đề là Tony thuộc loại Hơi Đào Hoa. Nesta đã từng cảnh báo tôi rằng cứ mỗi tuần lại thấy Tony cặp với một người khác. Nhỏ nói anh ấy thích theo đuổi người ta, đến lúc người đó vừa bắt đầu thích lại thì anh

ấy thôi luôn. Do đó tôi đã phải rất cẩn thận, nếu không đến giờ này tôi đã phải nằm trong danh sách dài thòng những cô gái bị phụ bạc của anh ấy rồi. Có điều đã chín tháng trôi qua kể từ khi hai đứa quen nhau và anh ấy vẫn không ngừng cố gắng lấy lòng tôi, vẫn nói rằng tôi chính là tình yêu duy nhất của anh ấy. Mình có thể tin anh ấy không hời hợt với mình đâu, tôi thâm nghĩ.

Tôi cười với Nesta và rút trong balô ra một chiếc phong bì. “Mình biết”, tôi nói, “nên gần đây mình đã nghĩ về anh ấy rất nhiều. Cuối cùng mình đã quyết định.”

“Quyết định gì?” Nesta hỏi.

“Mình đã viết cho anh ấy một tấm thiệp, hứa rằng sẽ không hành hạ anh ấy nữa. Mình thực sự thích Tony và tụi mình sẽ sẵn sàng bên nhau.”

“Đúng lúc đó”, TJ nói. “Mình không biết làm sao bồ giữ được vẻ lạnh nhạt lâu đến vậy. Nếu là mình thì chắc mình đã đổ ngay lần đầu tiên anh ấy rủ đi chơi rồi.” Vẻ mặt nhỏ trở nên mơ màng. “À, ý mình không phải là muốn cướp ảnh hay gì đâu nha. Chỉ là đang khen ảnh dễ thương thôi.”

Tôi nhéo tay nhỏ. “Mình hiểu bồ muốn nói gì mà TJ. Nhưng kiểu như anh Tony lại hay thích thử thách cơ.”

“Thử thách kiểu gì? Tám... chín tháng bồ hành ảnh hả? Mình nghĩ thử thách đó đủ cho bất cứ anh chàng nào.”

“Không tin nổi”, Izzie nói. “Mới năm trước chưa đứa nào trong nhóm có bồ, giờ cả nhóm đều có hết.”

“Chuyện đó còn chưa chắc mà”, tôi nói.

“Giờ này năm trước mình thậm chí còn chưa được hôn bao giờ”, TJ nói.

“Nhưng đến lúc này không gì ngăn được bồ nữa”, Nesta chọc. “Nữ Hoàng Hôn Hít của Bắc London.”

Đến thời điểm này năm trước tôi cũng chưa từng được hôn. Anh Tony chính là người đầu tiên của tôi. Đây cũng là một trong những lý do khiến tôi không muốn chuyện đi quá nhanh, bởi tôi không muốn cứ phải gắn bó với anh chàng đầu tiên mình hôn. Tôi muốn thử với một vài người xem sao, và thật sự đến giờ tôi cũng đã quen vài người, có điều không ai trong số đó nghiêm túc

cả. Thực sự không có ai gần gũi như Tony. Anh ấy vẫn luôn khiến tôi bối rối mỗi khi gặp, khiến bụng tôi nôn nao, mặt thì đỏ bừng và nóng ran.

“Bồ làm chuyện này không phải vì cảm thấy khác tụi mình đúng không?” Izzie chỉ tấm bưu thiếp của tôi và hỏi.

“Nhưng đúng là mình khác mấy bồ mà”, tôi chọc nhỏ. “Mấy bồ đều cao và tóc đen, dài, còn mình thì nhỏ, tóc vàng và ngắn.”

“Không phải, mình mới là đứa khác biệt,” Nesta tuyên bố. “Mình là người duy nhất không có nước da trắng.”

“Không, mình mới...”, đến phiên TJ.

“Ý mình là người duy nhất chưa có bạn trai ấy”, Izzie cắt ngang.

“Tất nhiên là không còn nữa”, tôi nói. “Mình nghĩ giờ mình đã sẵn sàng và muốn xem nó đi đến đâu. Nói thật nha, mình bắt đầu nghĩ chắc lúc trước mình xử tệ với Tony và hay tránh né anh chỉ bởi vì mình sợ bị từ chối. Bồ cũng biết anh sao rồi đó...”

Izzie gật đầu. “Được, giờ bồ làm đúng rồi đó. Không nên để nỗi sợ hãi ngăn cản bồ tiến lên.”

“Mình đang đọc một quyển sách của một ông tên là DH Lawrence kể về một cô nàng quý tộc yêu người làm vườn của mình”, TJ nói.

“A, Mills và Boon hả?” Nesta hỏi.

Tôi bật cười. Đúng là Nesta. Những ý kiến về sách của nhỏ chỉ toàn lấy từ tạp chí Bliss hoặc Now thôi, trong khi TJ thì rất mê sách – sách đúng nghĩa. Đó là lý do vì sao nhỏ hợp rơ với anh Steve, cũng là một nhà thông thái giống nhỏ.

“Hmm, không phải Mills và Boon”, TJ nói, “mà là một câu chuyện tình. Chuyện tình tiểu thư Chatterley. Tóm lại là có một câu mình rất thích, có muốn nghe không?”

Bọn tôi gật đầu.

“Mình không nhớ nguyên văn vì mình không ghi ra”, TJ nói tiếp, “nhưng đại loại thế này: Thà sống cuộc đời với nhiều cơ hội lẫn hiểm nguy còn hơn lây lất đến già trong sự tiếc nuối vô vọng.”

“Nghe hay đó”, Nesta nói. “Mình sẽ mua cuốn này. Người ta không thể đạt được gì trong đời trừ khi dám đương đầu.”

“Cứ sợ hãi nhưng vẫn phải tiến lên”, Izzie trích

dẫn một trong những tựa sách dạy làm người mà nhỏ rất thích.

“Vậy bồ viết gì trong tấm thiệp vậy?” Nesta đột ngột hỏi.

“Đó là chuyện riêng của Lucy mà. Đừng có tọc mạch”, Izzie nói.

Nesta có vẻ hơi khó chịu. Nhỏ thè lưỡi ra chọc Izzie. “Không có. Mình chỉ đang “cứ sợ hãi nhưng vẫn phải hỏi”. Nếu bồ không hỏi thì làm sao biết được những gì muốn biết. Cho nên... nói đi Lucy, kể bồ viết gì trong đó coi.”

Tôi đã thuộc lòng nội dung tấm thiệp bởi tôi cứ phải viết đi viết lại nó rất nhiều lần. Tôi muốn lời lẽ trong đó phải phù hợp – đàng hoàng nhưng lãng mạn, để anh ấy có thể giữ làm kỷ niệm.

“Mình viết phỏng theo thể thơ của Nhật mà tụi mình học hồi kỳ trước, mấy bồ nhớ không? Thể thơ chỉ có ba dòng đó. Tên là Haikus.”

“Sao lại nấc cục (hiccup, đồng âm với Haikus)”, Nesta nói.

“Không”, tôi nói. “Là thơ, tên của nó là Haikus.”

“Sao cũng được”, Nesta nói. “Vậy bồ viết gì trong bài thơ nấc cục?”

“Em vẫn không thay đổi, Em chỉ đang sắp xếp mọi thứ, em muốn ở bên anh.”

“Chà”, TJ nói. “Rất ngọt ngào.”

“Ừ”, Izzie đồng tình. “Bồ nên tới giúp soạn lời bài hát cho ban nhạc của mình. Vậy bồ còn viết thêm gì nữa không?”

“Mình viết ‘Em xin lỗi vì đã xử tệ với anh trong thời gian qua, nhưng giờ em đã sẵn sàng rồi. Em biết chúng ta có tình cảm đặc biệt với nhau và em muốn nó trở nên tốt đẹp hơn. Gọi cho em nhé.’ Mình muốn giữ cho nó có vẻ nhẹ nhàng.”

“Nghe rất hay”, TJ nhận xét.

Tôi hít một hơi thật sâu và bỏ tấm thiệp vào một thùng thư bên đường. “Mình và tiểu thư Chatterley, sẽ không có chuyện lây lất đến tuổi già trong tiếc nuối vô vọng đâu. Mình đã dán một con tem ưu tiên, nên chắc đến sáng mai là anh ấy nhận được thôi. Ừ. Không rút lại được nữa rồi.”

“Không sao đâu”, TJ nói. “Mình tin hai người sẽ làm thành một cặp dễ thương, rồi cả đám tụi mình có thể cùng nhau chơi đủ thứ - tennis, xem phim, chắc vui lắm.”

“OK”, Izzie nói, “vậy là chuyện của Lucy giải

quyết xong. Nhưng đời còn nhiều thứ phải lo hơn là chỉ có mấy chàng, nên bây giờ phải đặt ra những mục tiêu khác cho kỳ nghỉ hè này coi nào.”

Đúng là Iz. Nhỏ luôn đặt ra đủ thứ mục tiêu cho bản thân, rồi cương quyết bắt tội tôi phải cùng thực hiện. Nhỏ nói điều quan trọng là phải nghĩ kỹ xem mình muốn gì trong cuộc đời rồi sau đó hình dung điều đó diễn ra như thế nào. Tôi thì đang hình dung mình và Tony sẽ có khoảng thời gian thật vui vẻ cùng nhau ra sao. Mối quan hệ nghiêm túc đầu tiên của tôi, hẳn là phải thật tuyệt diệu. Sẽ không còn phải lo nghĩ xem mình thích dạng người nào, có thể tìm kiểu người đó ở đâu, liệu mình có thích anh ta thật không, liệu anh ta có thích mình thật không, để anh ta gọi mình hay mình nên gọi anh ta... Cả đám tội tôi sẽ được ổn định trong một thời gian để cùng nhau đi chơi vì đều đã có đôi có cặp, và không cần phải lo lắng có ai đó trong nhóm phải lẻ loi nữa.

“Sao?” Izzie nhìn tội tôi và hỏi khi cả đám đến trạm xe buýt. Chẳng đứa nào muốn phải tranh cãi với Izzie khi nhỏ đã tới giai đoạn “Giờ tội mình phải nâng cấp kế hoạch” cả. “Rồi, nghị quyết cho kỳ nghỉ hè sao đây hả?” Izzie tiếp tục.

“Nghị quyết là dành cho Lễ Năm Mới”, Nesta nói. “Bồ ban hành ngay ngày 1 tháng 1 rồi hủy khoảng ngày 10 tháng 1.”

“OK, mình có bốn chuyện”, tôi nói. “Một: Đi chơi với mấy bồ càng nhiều càng tốt. Hai: Mấy bồ biết rồi – Tony và ta đây. Ba: Tập để thôi không đổ mặt.”

“Mình nghĩ bồ đổ mặt trông dễ thương mà”, TJ nói. “Thật sự dễ thương.”

“Không hề”, tôi nói. “Nhìn ghê lắm. Mình thấy như đồ ngớ ngẩn, chưa kể ai cũng nhìn mình như nhìn con nít vậy.”

“Có ai thực sự để tâm đâu mà lo”, Izzie nói. “Còn số Bốn?”

“Mình sẽ may áo thun”, tôi nói. “Giống những cái đang bán ngoài chợ Camden, mấy bồ nhớ không, loại có in mấy câu khẩu hiệu đó?”

“Vậy bồ sẽ in gì lên áo?” TJ hỏi.

“Chưa nghĩ ra. Mình sẽ để ý tìm mấy câu gì hay ho trong kỳ này.”

Vừa lúc đó xe buýt tới nên cả đám ngừng tranh luận để xếp hàng lên xe. Cảm giác thật thoải mái khi học hành đã xong, thời tiết thì đẹp, buổi

tối lại được tự do đến mười giờ, và tôi thì đã gửi xong tám thiệp. Tôi rất muốn thấy phản ứng của anh ấy ra sao.

“Bữa tối ăn gì vậy mẹ?” Tôi hỏi khi về đến nhà.

“Bánh đậu hũ, bắp cải và cơm”, mẹ tôi trả lời trong lúc đang xác hành tây. “Có xuống phụ mẹ được không?”

Hic, đậu hũ, tôi thậm kê kêu khi quăng balô vào phòng và xuống bếp phụ mẹ. Ước gì thỉnh thoảng mẹ cứ nấu những món bình thường. Ba tôi điều hành một cửa hàng về dinh dưỡng nên nhà tôi luôn nấu ăn với những thứ ba đem về. “Ba biết những món này tốt cho con, ăn uống thế nào tạo ra mình thế ấy, vân vân và vân vân.” Tuy nhiên giấc mơ thầm kín của tôi là một ngày kia khi trở về nhà sẽ nhìn thấy gà rán và khoai tây chiên. Điều buồn cười chính là nhà tôi ăn đúng theo những gì Izzie vẫn ước ao, bởi nhỏ rất khoái những thực phẩm dinh dưỡng, đậu hũ, đậu nành, và hạt quinoa. Đôi khi tôi cứ nghĩ bọn tôi chọn nhầm cha mẹ. Izzie thì rất thích ở nhà tôi, và thực tế cũng gần như vậy vì nhỏ ghé đây suốt. Tôi thì

khác, tuy thích sống ở nhà nhưng lại thích ăn tối ở chỗ Nesta. Ba nhỏ là người Ý nên chế biến mì ống rất ngon, còn mẹ nhỏ là dân vùng biển Caribê nên món cá sốt đậu đúng là tuyệt hảo. Lại một điều Nesta lại ốm như cái que ấy. Tôi nghĩ nếu mình sống ở nhà nhỏ chắc sẽ mập như cái thùng phuy, nên có lẽ cũng tốt khi tôi có ba và mẹ hơi khác thường và nấu những bữa ăn lập dị.

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một ý tưởng cho kỳ nghỉ hè.

“Mẹ, hè này nếu có vài hôm con xung phong nấu bữa tối thì có được không?”

“Khỏe cho mẹ thôi”, mẹ tôi cười và nói.

“Con chọn nguyên liệu luôn nha?”

“Tất nhiên.”

Ngay lúc đó chuông điện thoại reo. “Con muốn nấu gì cũng được nha?” Tôi hỏi trong khi chạy lên phòng khách để nghe điện thoại.

Anh Tony gọi.

“Chào. Từ giờ em dự định làm gì chưa?”

“Chưa”, tôi nói. “Hoàn toàn rảnh trong cả sáu tuần. Tụi em mới được nghỉ từ hôm nay.”

Tôi quyết định chưa nói gì về tấm thiệp vì muốn cho anh ấy một bất ngờ khi nhận được vào sáng mai.

“Ra ngoài gặp nhau được không?” Tony hỏi.
“Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy?”

“Không nói qua điện thoại được. Anh gặp em ở quán Raj trên Highgate, nửa tiếng nữa nha?”

“Chờ chút để em hỏi mẹ đã”, tôi che ống nghe lại rồi hỏi xuống bếp. “Con đi chơi một lát nha mẹ? Con hứa không về trễ đâu. Để con về rửa chén cho.”

“Sao mà từ chối khi con gái đề nghị dễ thương vậy được?” Mẹ tôi nói. “Mẹ sẽ để phần ăn của con trong lò viba.”

“Gặp anh nửa tiếng sau nha”, tôi quay lại nói với Tony.

Tôi gác máy và cảm thấy thật nôn nao. Tôi biết anh ấy muốn nói gì. Anh ấy cũng thích mình và muốn làm rõ chuyện đó, tôi thầm nghĩ trong khi chạy lên phòng thay đồ. Thêm một chút son bóng, một chút nước hoa Angel máy đưa kia tặng

hôm sinh nhật. Xong xuôi tôi ra đón xe buýt để lên khu Highgate. Lúc ngồi trên xe, tôi cảm thấy thật háo hức, và quyết định cứ để anh ấy nói điều muốn nói, sau đó tôi sẽ giả bộ trầm tư “Để em suy nghĩ chuyện này đã”. Thế rồi sáng mai Tony nhìn thấy tấm thiệp và nhận ra tôi cũng thích anh. Đúng là hoàn hảo.

Khi tôi đến nơi, Tony đang ngồi trên lầu và đọc một trong những cuốn sách cổ lấy từ tủ sách trong góc phòng. Anh ấy nhìn lên và mỉm cười khi thấy tôi bước vào, và giống mọi khi, tôi thấy ruột gan như lộn tùng phèo hết cả.

“Anh mới cắt tóc”, tôi nói.

“Đầu định kiểu Pháp. Em thích không?”

Tôi gật đầu. Không phải ai cũng cắt được kiểu đầu đó, vì cần có đường nét lẫn hình dáng gương mặt phù hợp. Tất nhiên Tony đúng là có cả hai thứ. Đẹp di truyền mà. Nesta xinh gái nhất trường tôi, còn Tony chắc là đẹp trai nhất trường ảnh.

“Em uống trà hay cái gì đó lạnh lạnh nhé?”

“Coca được rồi”, tôi nói và nhìn quanh. Tôi rất thích quán này, TJ cũng vậy. Nhỏ nói khi ngồi

đây cảm giác như đang ở trong một cuốn tiểu thuyết, bởi quán được trang trí theo phong cách Bohemian. Trông nơi này khác hẳn so với tất cả những quán cà phê khác trong vùng, với những chiếc ghế và bàn dài bằng gỗ, một chiếc kệ chứa toàn những sách hay.

“Anh đang đọc gì vậy?” Tôi hỏi

Tony chỉ vào chiếc kệ và nói: “À, mấy cuốn sách lịch sử. Họ có một bộ sưu tập hoành tráng ở đây thật, từ sách dạy nấu ăn cho tới truyện của Dickens. Cuốn nào nhìn cũng như cả trăm năm tuổi.”

Tôi gật đầu. “Mấy đồ trang trí khác cũng vậy”, tôi chỉ về phía bức tượng một vị hoàng tử Ấn Độ đặt trong ngăn tủ phía trên đầu Tony, và ngay bên cạnh là tượng một vị Phật. “Thực ra em nghĩ nó cũng giống phòng khách nhà em, với đủ thứ đồ linh tinh chẳng phù hợp gì với nhau.”

“Ừ”, Tony nói và chỉ về phía hai cái trống đồng treo trên trần nhà. “Đúng là hơi điên điên. Nhưng anh nghĩ anh thích cũng vì lý do đó.”

Bọn tôi tiếp tục tán gẫu về tất cả những đồ trang trí lạ đời trong phòng. Tôi cảm thấy thật

thích thú được ngồi đây với anh ấy đến nỗi sợ rằng mình sẽ có nguy cơ để lộ bí mật về tấm thiệp và về quyết định của tôi.

Cuối cùng tôi hỏi: “Vậy anh muốn nói gì với em hả?”

“Ờ... phải. Nhưng trước tiên kể xem em sao rồi? Nghỉ hè rồi đúng không?”

Tôi gật đầu. “Cảm giác đã nhất thế giới.”

“Vậy em định làm gì những ngày nghỉ?”

Biết mà! Anh sắp hỏi mình có đi chơi với anh được không.

“Ờ, chưa có dự định gì đặc biệt hết”, tôi nói và nhìn vào mắt anh ấy một cách đầy ẩn ý. “Anh có gợi ý gì không?”

Tony nhún vai. “Không hẳn. Tức là, uhm, Lucy... Nói sao nhỉ... ?”

Tôi những muốn nắm tay Tony và nói mình hiểu anh ấy định nói gì bởi tôi cũng muốn nói vậy với anh ấy. Nhưng nhờ Nesta đã huấn luyện tôi rất kỹ lưỡng – phải giữ giá, đừng có dễ dãi.

Tony hít một hơi dài và nói: “Luce à, chuyện là vậy, lâu nay tại mình cứ quen rồi lại hết nên anh

muốn làm rõ quan hệ của hai đứa mình. Không ổn cho em, cũng không ổn cho anh. Giờ tụi mình có cả kỳ hè, giống như sang một chương mới vậy đó, nên... anh nghĩ là... ờ... có lẽ tụi mình nên giải thoát cho nhau.”

“Giải thoát? Anh nói gì vậy?” Tôi không hiểu.

“Uhm, tụi mình cũng chưa giống bồ bịch đúng không? Chưa lúc nào giống cả.”

“Chưa. Đúng rồi.” Có phải anh ấy sắp hỏi liệu tôi có muốn bây giờ thành giống không?

“Cho nên anh nghĩ nếu lỡ em gặp người khác hay anh gặp người khác trong dịp này thì sao? Lúc đó sẽ khó xử lắm. Tụi mình không phải đang tự do nhưng cũng không phải đang gấn bó.”

“Ừ, không phải.”

“Cho nên em thấy sao?”

“Em không chắc em hiểu hết. Ý anh là anh đang muốn gấn bó, hay ý anh là anh đang muốn gặp người khác?”

Tony tỏ vẻ bối rối. “Ý anh là anh muốn được tự do”, cuối cùng anh ấy trả lời.

“Anh đá em hả?” Tôi thốt lên.

“Không, tất nhiên không phải. Sao gọi là anh đá em được khi tụi mình đã bao giờ hẹn hò thật sự đâu?”

“Nhưng...”

Anh ấy nắm tay tôi, nhưng tôi giật ra. Tôi cảm thấy bị tổn thương và bối rối.

“Nghe nè Lucy, đâu phải trước đây anh không ngỏ lời với em, nhưng em cứ lảng tránh anh.”

“Lúc đó em không biết mình cảm thấy sao”, tôi quát lên. “Không phải em lảng tránh anh, chỉ là...”

“Đâu phải anh đá gì em, anh chỉ muốn chuyện rõ ràng để tụi mình biết đang ở đâu thôi. Mình vẫn là bạn mà.”

Bạn? Tôi thừa hiểu câu “Mình vẫn là bạn” nghĩa là sao. Là hết. Xong luôn. Tôi không muốn “vẫn là bạn” với anh ấy, tôi cũng không muốn anh ấy trên mức bạn với ai khác cả. Tôi nhìn đôi môi dễ thương của anh, vậy là sẽ không còn được hôn lên đó nữa. Tôi thấy mắt mình cay cay. Tôi biết mình sắp òa khóc, nhưng không thể để chuyện đó xảy ra ngay đây được, anh ấy sẽ biết tôi buồn như thế nào. “Em đi đây”, tôi nói và đứng lên.

“Còn Coca của em?” Tôi nghe tiếng Tony hỏi khi ra đến cửa và lao xuống cầu thang.

“Anh tự uống đi”, tôi khẽ nói. Trên đường về nhà, trong đầu tôi chỉ còn một ý nghĩ. Phải gọi cho Nesta và nói nhỏ đón người đưa thư vào sáng mai trước khi Tony kịp nhận được tấm thiệp ngu ngốc ngu đần ngu si đó.

@ h u o n g 2

Làm “kẻ dư thừa phá đám”

Tôi gọi điện cho Nesta ngay khi về tới nhà.

“Nó không có nhà cháu ạ”, mẹ Nesta nói.
“Cháu có nhắn gì không?”

“Dạ thôi, cảm ơn bác”, tôi nói. Tony có lẽ sẽ nhìn thấy lời nhắn sau khi về, nên cách này không thể được.

Tôi gọi đi động cho Nesta. Đúng là ý trời. Bình thường Nesta luôn mở máy, nhưng giờ lại đang tắt máy.

Tôi nhắn lại vào hộp thư thoại: “Nesta ơi chuyện

rất gấp. Bồ phải chặn tấm thiệp mình gửi cho anh Tony lại. Dù có chuyện gì cũng không được để ảnh đọc nó. Gọi mình càng sớm càng tốt.”

Thế rồi tôi nhắn tin, gửi email cho nhỏ cũng với nội dung như vậy. Miễn là anh ấy không đọc được tấm thiệp thì không sao. Nhưng nếu ảnh đọc được... Ý nghĩ đó khiến tôi thấy buồn nôn. Nào là có tình cảm đặc biệt với nhau, grrrr. Nào là em muốn nó trở nên tốt đẹp hơn, grrrr grrrr.

Tôi lăn ra giường và rên rỉ.

Mẹ tôi thò đầu vào hỏi: “Con có xuống ăn tối không cưng? Mẹ để dành cho con rồi đó.”

Tôi lắc đầu. “Con không đói.”

Mẹ nhìn tôi lo lắng. “Con có chuyện gì hả?”

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Con không sao, chỉ chưa đói bụng thôi. Con sẽ hâm lại đồ ăn sau. Hứa mà.” Tôi đang rất rối trí và không muốn kể gì về chuyện đó cả. Bị đá. Tôi đã bị đá và hai đứa sẽ không thể nào có một mối quan hệ đúng nghĩa. Buồn quá. Phải nói chuyện với Izzie. Chuyên gia tư vấn Izzie, nhỏ lúc nào cũng biết phải khuyên nhủ điều gì.

May là mẹ tôi hiểu không nên gặng hỏi và lúc này nên để tôi một mình. Tôi nghĩ có lẽ vì mẹ là

nhà tư vấn và vẫn thường gặp những người đang rối trí nhưng không thể nói ra. Mẹ luôn nói rằng đừng bắt người ta thổ lộ khi họ chưa sẵn sàng.

“Lúc nào đói thì con xuống nhé, không cần gấp đâu”, mẹ nói và đóng cửa lại.

Tôi gọi qua nhà của Izzie.

“Isobel đi tới nhà Ben rồi”, ông chủ nhà nói. Thực ra đó không phải ông chủ nhà mà là cha dượng của Izzie. Lúc đầu nhỏ không hòa thuận được với ông nên đã đặt ra biệt danh “ông chủ nhà” cho dễ gọi. Mặc dù giờ quan hệ giữa hai người đã tốt hơn nhưng cái tên cũng thành quen miệng luôn.

Tôi thử gọi di động cho Izzie nhưng nhỏ tắt máy. Không hiểu có di động làm gì nếu khi nào cũng tắt? Bực mình ghê. Tôi lúc nào cũng để điện thoại mở, tắt nhiên ngoại trừ lúc ở trong rạp chiếu phim.

Điện thoại tôi reo. Mừng quá, tôi nghĩ. Chắc Izzie hoặc Nesta.

“Chào Lucy”, giọng của Tony.

Tôi hết hồn. Anh ấy là người cuối cùng tôi muốn gặp lúc này, bởi tôi cũng chẳng biết nói gì nữa.

“Lucy, em có đó không?”

Tôi cúp máy, cảm giác như có ai đó đang bóp cổ mình vậy. Tôi không muốn Tony thấy mình đang đau khổ ra sao, cũng không biết phải giải quyết chuyện này thế nào. Phải gặp được mấy đứa kia đã.

Chuông điện thoại lại reo. Tôi tắt luôn máy vì sợ Tony lại gọi. Đang cảm thấy bối rối và không biết phải làm gì, chợt tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc ngoài phòng khách. Cảm ơn Trời, tôi nghĩ khi chạy ra mở cửa phòng.

“TJ!”, tôi la lên. “Cảm ơn Trời có bồ ở đây.”

“Sao, chuyện gì vậy?” Nhỏ hỏi.

Tôi vừa định kể cho nhỏ nghe thì nhìn thấy anh Steve đang đứng sau lưng nhỏ. À phải, nhỏ qua gặp anh Steve.

“Er, không có gì đâu”, tôi nói. “Chỉ là... Thôi không sao... Bồ cứ đi đi.”

TJ quay qua Steve. “Chờ em chút thôi.” Rồi nhỏ đẩy tôi quay lại phòng và đóng cửa. “Chuyện gì vậy?”

Tôi ngã vật ra giường. “TJ ơi, bồ không tưởng tượng nỗi đâu”, tôi kêu lên, rồi kể hết chuyện cho nhỏ.

Nhỏ ngồi nghe chăm chú. “Mình rất tiếc. Chắc bồ buồn lắm!” Cuối cùng nhỏ hỏi.

Tôi gật đầu.

“Mình hiểu lúc này chuyện có vẻ tệ hại, nhưng làm sao bồ biết được có tệ thật không”, TJ nói tiếp. “Nhớ hồi mình cũng gặp chuyện với anh chàng Scott ở nhà hàng xóm không? Lúc ấy mình buồn vô cùng, nhưng sau lại thấy đó là chuyện hay vô cùng. Anh ta không đáng, và rồi mình gặp được anh Steve, người đúng là hợp với mình hơn nhiều. Chưa chắc anh Tony là người bồ cần đâu.”

Tôi biết nhỏ có ý tốt nhưng quả thật đó không phải là điều tôi muốn nghe lúc này. “Nhưng với anh Tony thì khác...”

“Mình hiểu”, TJ nói. “Lucy ơi, giá như mình biết phải nói gì với bồ bây giờ.”

Có tiếng gõ cửa và anh Steve thò đầu vô. “Nhanh lên TJ, anh đang chờ em đó.”

TJ nhìn tôi đầy lo lắng.

“Bồ đi đi”, tôi nói. “Mình không sao, thật đó.”

“Chắc không? Vì mình có thể ở lại đây với bồ.”

Anh Steve trợn mắt nhìn tôi như thể đó là điều cuối cùng anh chờ đợi.

“Không sao, thật mà. Bỏ cứ đi.” Tôi không hề muốn phá hoại một buổi tối của người khác chỉ vì bản thân đang có một buổi tối tệ hại.

“Sao bỏ không đi chung với tụi mình luôn?” TJ hỏi và quay qua Steve để chờ ảnh đồng ý. Nhưng làm gì có!

Tôi lắc đầu. Kể bị đá và cặp nhí nhảnh. Thôi khỏi, cảm ơn!

“Cuộc sống đầy những sắc thái”, tôi trích dẫn một câu mẹ tôi rất thích. “Mình sẽ vượt qua được, với lại mình cũng có mấy chuyện khác để làm. Bỏ đi đi.”

Tôi đứng lên và bắt đầu sắp gọn lại đồ đạc trong phòng.

“Đừng lo”, TJ nói. “Thế nào Nesta cũng lấy được cái thiệp. Không sao đâu.”

“Ừ”, tôi nói. “Mình và Tiểu thư Jones. Đúng là rất hay nếu không kết hôn. Không sao, một ngày kia anh D’arcy của mình sẽ xuất hiện.”

Sau khi TJ đi, tôi thầm nghĩ nhưng anh Tony chính là D’arcy của mình mà? Hay anh ấy lại là cái tên xấu xa do Hugh Grant đóng trong phim Nhật ký tiểu thư Jones? Ôi trời, chẳng biết nữa.

Mẹ tôi luôn nói mọi chuyện sẽ tốt hơn sau khi ngủ một giấc ngon lành. Đúng là sáng hôm sau tôi cảm thấy khá hơn một chút, ít ra tôi cũng tự nhủ như thế. Rồi tôi nhìn đồng hồ. Trời ơi. Chín giờ ba mươi. Ôi Trời. Nesta lấy được tấm thiệp của tôi chưa vậy? Liệu nhỏ có lấy trước khi Tony kịp đọc? Tôi kiểm tra điện thoại di động. Chết rồi, tôi đã quên mở lại điện thoại sau khi Tony gọi tối hôm qua. Có đến ba tin nhắn, một của anh ấy nhắn tôi gọi lại, một của Izzie và một của Nesta đều nhắn tôi gọi cho mấy nhỏ.

Tôi lật đật mặc áo choàng và chạy xuống dưới bếp.

“Mẹ, sao mẹ không gọi con dậy?”

Mẹ tôi đang ngồi đọc báo và ngược lên nhìn tôi. “Hôm nay là thứ Bảy mà Lucy. Với lại tối qua con có vẻ mệt nên mẹ nghĩ nên để con ngủ thêm...”

“Có ai gọi điện cho con không?”

“Izzie. Nó nói con tắt máy di động nên sẽ gọi lại sau.”

“Đáng lý mẹ phải kêu con dậy chứ.”

Mẹ tôi thở dài. “Mẹ lúc nào cũng sai phải không? Bình thường nếu mẹ đánh thức con dậy

sớm vào dịp cuối tuần thì con nói không được, giờ mẹ không đánh thức con cũng nói không được. Mẹ thua luôn.”

Tôi chạy lên phòng và gọi qua nhà Nesta, nhưng cúp máy ngay. Biết đâu anh Tony trả lời. Tôi gọi di động cho nhỏ.

Phù, nhỏ nghe máy.

“Lucy...”

“Bồ có lấy được tấm thiệp không?”

Một sự im lặng đáng ngại.

“Nesta ơi làm ơn nói là bồ đã lấy rồi đi mà.”

“Hic, tối qua mình về nhà trễ nên sáng nay mới nghe được tin nhắn của bồ. Lúc đó... người ta phát thư rồi.”

“Ảnh nhận được rồi sao?”

“Anh Tony? Ừ. Mình thấy ảnh cầm một tấm thiệp vô phòng. Nhưng sao vậy? Sao bồ cứ muốn mình phải lấy nó lại? Bồ đổi ý và không thích gặp ảnh trong dịp hè này nữa hả?”

“Không, không phải. Ảnh đổi ý thì có. Tụi mình hẹn gặp ở khu Highgate và ảnh nói chỉ muốn làm bạn thôi...”

“Mình sẽ giết thằng chả.”

“Đừng. Nhưng bồ xem thử ảnh phản ứng ra sao giùm mình. Hic, bồ nhớ cố gắng làm chuyện đó một cách thật tế nhị nha.”

“Ừ, tất nhiên. Nhưng mình nghĩ tụi mình cần gặp nhau gấp. Mình đã nhắn Izzie cuối buổi sáng nay gặp. Bồ gọi TJ đi. Quán Ruby lúc 11g30 nha?”

“Được đó”, tôi nói. “Cảm ơn bồ. Nhớ kể cho mình tất cả những gì anh Tony nói.”

“Yên tâm. Từng chữ một.”

Ruby là quán cà phê ưa thích của Nesta, nằm gần vòng xoay Đồi Muswell. Quán này trông còn lạ đời hơn Raj nữa. Những chiếc bàn và ghế sofa ở đây trông rất mòn và cũ, nhưng lại tạo được cảm giác ấm cúng và quen thuộc. Đây là địa điểm ưa thích của rất nhiều đứa trẻ tuổi bọn tôi, và hầu như tuần nào tôi cùng mấy đứa kia cũng đến đây.

Izzie, Nesta và TJ đều đã có mặt ở đó khi tôi đến nơi. Mấy nhỏ nhìn tôi vẻ lo lắng.

“Bồ có sao không Lucy?” Nesta hỏi sau khi tôi ngồi xuống bên cạnh nhỏ.

Ngay lúc đó tôi nhìn thấy Ben đang ngồi ở quầy để gọi đồ uống. Ảnh tới đây chi vậy?

“Em uống cappuccino nha?” Ben hỏi.

Tôi gật đầu.

“Xin lỗi”, Izzie khẽ nói. “Tại mình không hề biết có chuyện gì cho đến khi Nesta kể cho mình nghe lúc nãy.”

Vẻ mặt Nesta hơi ngượng ngùng. “Anh Simon cũng đang tới nữa. Mình cố gọi cho ảnh để hoãn lại nhưng ảnh đi mất rồi.”

Hay ghê, tôi nghĩ. Vậy chắc ông anh Steve của tôi cũng sắp tới. Tôi nhìn qua TJ, nhưng nhỏ lắc đầu.

“Sáng nay anh Steve đi chơi bóng”, nhỏ nói.

“À phải”, tôi gật đầu. Tuần nào ảnh chả đi. Tôi thật nóng lòng muốn biết anh Tony đã nói gì về tấm thiệp nên liền hỏi Nesta trước khi anh Ben quay lại.

“Sao?”

“Ảnh chẳng nói gì nhiều, chỉ nói có nhận được thiệp của bồ với nội dung riêng tư. Tất nhiên mình không nói gì về chuyện mình biết trong đó viết gì rồi. Ảnh nhờ mình nhắn bồ gọi cho ảnh.”

“Có vậy thôi hả?”

Nesta gật đầu.

“Thật sao?”

“Thật đó. Còn mình chẳng đánh đập gì ảnh hết, mặc dù cũng muốn lắm.”

“Vậy mình nên làm gì đây?” Tôi nhìn mấy nhỏ và hỏi.

“Cố giữ tình bạn”, Izzie nói.

“Không. Bỏ đừng thềm nói chuyện với ông nữa”, đến phiên Nesta.

“Có lẽ lúc trước mình không nên hành ảnh như vậy”, tôi nói. “Có lẽ đó là lỗi của mình.”

“Vớ vẩn”, Nesta nói. “Bỏ quá tốt đối với người như ông. Bỏ còn xứng đáng có người tốt hơn.”

“Bỏ sẽ tìm được người khác”, TJ nói.

Tôi nhìn quanh. Có vài anh chàng trong quán, và vẫn như thường lệ bọn họ đều dán mắt vào Nesta.

“Không. Chẳng ai thềm nhìn mình nữa đâu”, tôi rên rỉ.

“Vớ vẩn. Không được để chuyện này khiến bỏ trở nên tự ti”, Izzie nói.

“Hãy tìm một người khác và thiết lập một mối quan hệ ổn định với người đó. Cho Tony biết bồ vẫn làm được”, TJ đề nghị.

“Không. Đừng làm vậy”, Nesta nói. “Phải vui chơi. Cứ đi chơi với tùm lum chàng.”

“Không. Bồ cần được yên tĩnh một thời gian”, Izzie nói. “Để hàn gắn vết thương lòng đã.”

“Không, không. Phải viết nhật ký. Phải bận rộn – bồ phải khiến mình bận rộn”, Nesta khẳng định nói.

Tôi không nhịn được cười. “Thôi được rồi, cảm tạ mấy bồ. Giờ mình rối loạn thật sự rồi.”

Lúc anh Ben mang đồ uống đến thì cửa quán bật mở và anh Simon bước vào. Vài anh chàng trong quán tỏ vẻ ghen tức khi thấy cảnh Nesta cười với Simon, còn anh ấy thì đi thẳng đến và hôn nhỏ. Sự có mặt của Ben và Simon đương nhiên chấm dứt phiên thảo luận giữa bọn tôi về Tony, nên tôi đành cố gắng tỏ ra vui vẻ để hai anh ấy không nhận ra tôi đang chán chường đến thế nào.

Sau khi đã uống xong mấy ly cappuccino, anh Simon đề nghị đi xem phim vì thời tiết đang rất

đẹp. Tôi thì muốn về nhà trùm chăn, nhưng Nesta cứ khẳng khẳng bắt tôi phải đi cùng cả bọn. Dù sao vẫn còn có TJ, tôi nghĩ, nên cũng không đến nỗi mình bị lẻ loi.

“Mình đã hẹn sẽ gặp anh Steve sau khi ảnh chơi bóng xong, nhưng mình có thể gọi cho ảnh để hủy nếu bồ muốn đi chơi bây giờ”, TJ đứng lên nhìn tôi lo lắng.

Tôi lắc đầu. “Đừng có vớ vẩn. Mình sẽ đi xem phim mà.”

Tôi không thích kiểu mấy nhỏ lo lắng cho tôi như với con nít, càng không muốn mấy nhỏ thương hại tôi. Ôi, Lucy tội nghiệp, nhỏ bị đá. Ôi, Lucy tội nghiệp đã gửi thiệp tình yêu cho một anh chàng không thích nhỏ. Tôi sẽ cho mấy đứa kia thấy mình vẫn ổn. Mấy nhỏ đều có bạn trai còn mình thì không, tôi thậm nghĩ. Nhưng có gì lớn chuyện đâu. Tôi sẽ không để chuyện đó làm phiền mình.

Trong rạp chiếu phim, Nesta và Izzie bắt tôi phải ngồi giữa hai đứa. Lúc đầu mọi chuyện vẫn bình thường và tôi mừng vì mình đã đi với mấy

nhỏ, bởi nhìn vào chỉ thấy năm đứa tôi đi xem phim và chẳng ai biết được tôi là kẻ lẻ loi.

Chúng tôi là vậy cho đến khi anh Ben vòng tay qua ôm Izzie và hai người bắt đầu âu yếm nhau, còn anh Simon và Nesta cũng bắt đầu một trận hôn trường kì. Tôi thấy mình như đồ dần khi ngồi thẳng đơ ở giữa với một xô bắp rang đặt trên đùi mà không ai thèm ăn ngoại trừ tôi, và cũng chỉ mình tôi thực sự xem phim. Tôi cố gắng tập trung vào bộ phim và quên mọi thứ về Tony, về đám con trai, và về những gì đang diễn ra hai bên. Có điều đây lại là một phim tình cảm ướn át. Arrggghhh, tôi kêu thầm khi nhân vật nam chính trong phim cũng đang hôn. Hôn bên trái, hôn bên phải, hôn đằng trước. Hết đường thoát.

Mình sẽ không bao giờ làm thế nữa, tôi tự nhủ.

@ h u ở n g 3

Những @hủ nhật @ô đơn

Ngày hôm sau tôi quyết định sẽ dành thời gian với mấy ông anh của mình. Đó có vẻ là một ý kiến hay, bởi trong suốt học kỳ mấy anh em tôi chỉ như những kẻ đang ở trọ chung nhà. Ăn, xếp hàng đi tắm, tranh dành xem TV, đi ngủ, đi học, gặp nhau trên cầu thang. Tôi sẽ tận dụng điều mẹ tôi gọi là “thời gian có chất lượng” với mấy ông.

“Anh có muốn tụi mình làm gì đó sau khi ăn trưa không?” Tôi hỏi trong bữa ăn sáng.

“Bạn rồi”, anh Steve vừa nói vừa nhìn tôi chăm chú qua cặp kính. “Chơi tennis với Mark. Xin lỗi nha.”

“Harry và Edward sẽ tới chơi sau giờ ăn trưa”, anh Lal nói. “Tụi anh sẽ bàn về chiến thuật thu hút các cô gái trong hè này.”

“Ôi trời, đừng hoang lại đi coi”, tôi nói. “Anh không bao giờ nghĩ tới chuyện gì khác hả?”

“Có, đồ ăn”, ổng vừa nói vừa phết bơ lạc và mật ong lên lát bánh mì rồi tọng hết vô miệng. “Cần phải giữ sức để dành cho tất cả các em hấp dẫn chứ.”

“Cứ mơ hão nữa đi”, tôi nói. “Ai có đầu óc bình thường mà lại thèm anh hả?”

“Biến đi, đồ độc miệng. Cả đồng lứa thích anh đó em.”

“Thời gian có chất lượng với hai ông này hả? Kế hoạch phá sản rồi”, tôi nói với mẹ khi nhìn anh Steve và Lal ăn ngấu nghiến bữa sáng rồi biến lên phòng.

“Cuộc sống chính là những gì thực sự diễn ra trong khi ta vẫn đang bận lên kế hoạch”, mẹ tôi nói. Mẹ vẫn thường phán những câu như thế.

“Phải rồi”, tôi nói và nhớ lại dự định sẽ dành thời gian nghỉ hè cùng anh Tony. “Giải thích cho con về câu đó đi.”

Mình có ba lựa chọn, tôi quyết định khi đi lên phòng.

1. Khóc lóc và trở nên thảm hại;
2. Tìm bạn trai khác;
3. Tìm thứ gì hay ho để thay thế

Tôi quyết định chọn phương án 3. Khóc lóc chỉ làm mất thời gian và những ngày hè quý giá. Như mẹ tôi từng nói, cuộc sống không phải buổi diễn tập, chỉ có một cơ hội nên phải tận dụng tối đa. Còn ý nghĩ về việc tìm bạn trai khác để cho đủ tu với ba đứa kia thật quá vớ vẩn. Tôi đâu tuyệt vọng đến thế và cũng chẳng cần phải có một anh chàng mới thấy vui. Có bạn trai sẽ rất thú vị nhưng phải đúng người, chưa kể vụ đó có thể khiến mình đau tim, khiến mình bẽ mặt, và khiến mình bối rối. Vậy thì tìm thứ gì thay thế đây?

Tôi xé một tờ giấy và ngồi lên giường. Đúng

rồi, tôi nghĩ, danh sách những thứ hay ho để làm khi vẫn còn độc thân. Để xem:

1. Ăn sôcôla

Ý hay. Thật ra mình sẽ ăn ngay bây giờ luôn.

Tôi tạm nghỉ để bước ra lục lọi trong tủ. Tất nhiên trong nhà chỉ toàn thực phẩm dinh dưỡng, nhưng vẫn còn sôcôla Green & Black.

2. Mua sắm

Làm gì có tiền, nên loại bỏ phương án này luôn

3. Xem phim

Mình có thể đi một mình. Có điều như đã thấy hôm qua, tất cả phim đang chiếu hiện giờ đều thuộc dạng tình cảm lãng mạn. Nếu không thì cũng là dạng phim hành động, mà tôi thì chẳng hứng thú xem người ta bắn nhau ngoài không gian tí nào.

4. Sửa nhan sắc, như làm móng tay, móng chân hay chăm sóc da

Ý hay đây. Và tôi quyết định mình sẽ có một ngày dành cho việc làm đẹp.

*
* *

Tôi dành liền mấy tiếng tiếp theo cho việc tự nuông chiều bản thân. Sơn móng tay mùi dâu, đắp mặt nạ đu đủ, ngâm mình thỏa sức trong bồn tắm với sữa tắm hương gừng và cam, cuối cùng gội đầu bằng dầu gội hương táo của mẹ, và xả bằng dầu hương chanh.

Vậy là đã làm đẹp xong. Người tôi có mùi của cả rổ trái cây. Giờ sao? Chỉ mới 1g chiều và còn cả ngày phía trước.

Cuộc đời chính là những gì ta làm, tôi nghĩ. Rõ ràng mình cần có một sở thích gì đó.

Tôi xuống bếp nơi ba và mẹ tôi đang nấu bữa trưa và nói: “Con muốn có một sở thích gì đó. Ba mẹ có gợi ý gì không?”

“Nhưng con thích may vá rồi đó”, mẹ tôi nói. “Mấy cái áo thun do con tự may hết mà.”

Tôi gật đầu. “Đúng rồi, nhưng đâu có tốn nhiều thời gian.” Đúng là tôi rất thích may vá và mong ước trở thành nhà tạo mẫu sau này, nhưng giờ tôi muốn thử thứ gì đó mới mẻ.

“Con có thể dẫn chó đi dạo thường xuyên hơn”, ba tôi nói và chỉ về phía vườn nơi anh Lal đang chơi cùng hai con Ben và Jerry.”

“Cũng có thể. Nhưng con không thể giữ nổi cả hai con cùng lúc đâu.”

“Vậy nuôi cá vàng đi”, ba tôi nói. “Để ba mua cho con cái chậu.”

“Dạ thôi”, tôi nói vì biết ba tôi đang đùa. Đợt trước nhà tôi cũng nuôi cá, nhưng chẳng ai chịu thay nước cả, cuối cùng chỉ để được vài tuần rồi dẹp luôn.

“Vậy thì chạy bộ”, anh Steve đi xuống từ phòng khách và nói.

“Thấy ai chạy bộ mà vui vẻ chưa?” Tôi hỏi. Người ta làm chuyện đó và trông họ thật thảm thương, mặt đỏ bừng, thở hổn hển dù ánh mắt có vẻ quyết tâm. Tôi chẳng thấy có gì hay ho trong đó cả.

“Nhưng có nhiều kiểu chơi thể thao khác cũng phù hợp với con mà”, mẹ tôi nói, “như xe đạp, bơi, nhảy, trượt patin, judo, chèo thuyền, thể dục nhịp điệu...”

Bắt đầu nghe như chương trình ngoại khóa ở trường rồi đây. Tôi dài mặt ra.

“Vậy mẹ cũng không biết nữa, Lucy. Tóm lại con muốn làm gì chứ?”

“Cái gì đó mới”, tôi nói. “Thứ mà con tự làm được ấy.”

“A, Lucy tự lập của chúng ta đây sao?”, ba tôi nói. “Vây tuần sau con có thể đi với ba tới một khóa học ở Devon, do bạn của ba chủ trì. Ba chắc thế nào cô ấy cũng thích có con ở đó làm chung. Dù con không tự làm được nhưng ở đó cũng tốt.”

“Khóa học gì vậy ba?”

“Về sức khỏe. Tập Yoga, vật lý trị liệu, cách giảm stress, giải quyết rắc rối.”

“Nghe như Izzie sẽ thích chứ không phải con”, tôi nói. Izzie luôn khoái những thứ như vậy. Bất cứ lúc nào có ai trong bọn tôi bệnh, nhỏ đều phải đưa ra một lời giải thích nguyên nhân mới vừa lòng. Có một lần khá buồn cười khi mẹ Izzie bị nhọt ở mông và nhỏ nói rằng đó là vì bác ấy cứ hay ngồi trên sự tức giận.

Nói chung cả nhà tôi đều đang suy nghĩ và cũng có chút tính xây dựng ở đây. Có điều tôi không nghĩ mình thích hợp với việc mang cho ai đó một bó hoa khi họ bệnh và tỏ ra ân cần thông cảm với những lời an ủi xã giao.

“Cần bao nhiêu nhà tư vấn tâm lý để thay một chiếc bóng đèn?” Mẹ tôi hỏi.

“Không biết”, chúng tôi nói.

“Một”, mẹ nói và cười khanh khách. “Nhưng chỉ khi thực sự cần thay.”

Ba tôi cười to.

“Mọi người muốn biết bản gốc của chuyện cười này là gì không?” Anh Steve hỏi.

Mẹ tôi gật đầu. Đúng kiểu Steve. Anh ấy là một kho thông tin vô bổ từ tất cả những quyển sách anh ấy đã đọc, mặc dù tôi tin Steve sẽ rất hợp làm người trợ giúp khi muốn “Gọi cho người thân” trong chương trình Ai là triệu phú.

“Cần bao nhiêu người Trung Hoa để thay một bóng đèn?” Anh ấy bắt đầu hỏi.

“Bao nhiêu?”

“Hàng triệu. Vì Khổng Tử nói nhiều người sẽ giúp tìm ra chân lý.”

Ba, mẹ và anh Steve cùng cười.

“Mọi người”, tôi nói, “mình đang bàn xem con nên làm gì mà, chứ đâu phải bàn về chuyện cười. Con còn sáu tuần nhưng chẳng có gì làm cả.”

“À, Lucy tội nghiệp”, mẹ nói. “Để nghĩ coi. Chắc phải có gì đó để con làm chứ.”

“Cả đồng”, anh Steve nói. “Đọc sách, học nấu ăn...”

“Chính xác”, mẹ tôi cắt ngang, “con cũng định nấu bữa tối cho cả nhà mà.”

“Hoặc làm vườn”, đến lượt ba tôi. “Mấy cái bồn hoa ngoài kia đang cần xới lên và nhổ cỏ dại đó.”

“Học ngoại ngữ”, anh Steve nói tiếp.

“Học chơi nhạc cụ gì đó”, ba tôi nói. “Violin hoặc piano. Ba cũng có thể dạy con chơi ghita.”

“Chụp hình”, anh Steve lại nói.

“Đó là sở thích của anh thôi.”

“Sưu tập xe đồ chơi”, anh Lal từ ngoài vườn bước vào và nói. “Sưu tầm tem. Nhà mình đang chơi trò gì hả? Ai kể tên được trò giải trí ngớ ngẩn nhất?”

“Kiểu vậy đó”, tôi nói khi hình dung mình sẽ trùm kín đầu và ngồi ngắm xe đồ chơi, hoặc đi bắt sâu trong vườn.

May là tôi được cứu thoát khỏi tất cả những gợi ý đẹp đẽ đó khi điện thoại reo, và chính là Nesta gọi.

“Cứu mình với”, tôi nói. “Cả nhà muốn mình phải đi làm vườn kìa.”

“Mình có ý hay hơn. Mình đã suy nghĩ và thấy rằng vẫn còn rất nhiều cá ngoài biển chứ không phải chỉ có lão anh dở hơi của mình. Mình đã nói với Izzie rồi và giờ tụi này có một sứ mạng mới.”

“Là gì?”

“Sứ mạng Làm Mai. Lucy nè, tụi mình sẽ tìm cho bồ một anh chàng. Mà không phải chàng nào cũng được, phải là một chàng hoàn hảo.”

Dù sáng nay tôi đã loại phương án này ra khỏi danh sách nhưng đó vẫn là một lựa chọn hấp dẫn hơn nhiều so với việc ngồi sưu tầm tem hoặc may vá.

“Vậy tiến hành đi”, tôi nói.

@ h u o n g 4

Sứ mạng Lâm Mai

Mỗi sáng sớm hôm sau Nesta đã gọi.

“Sứ mạng số Một. Địa điểm: Rạp Hollywood Bowl”, nhỏ nói theo kiểu đặc nhiệm trong phim.

“Bên ngoài Cà phê Original. Thời gian: 3g.”

“Có cần đồng bộ hóa đồng hồ luôn không?”

Tôi hỏi

“A, ý hay”, nhỏ trả lời mà không nhận ra tôi đang đùa. “Kế hoạch là canh khi mấy anh chàng vô hoặc ra khỏi rạp, nên tụi mình phải biết giờ chiếu mới được. Tốt hơn là canh giờ chiếu xong vì khi đó mấy chàng sẽ có thời gian đàn đúm, nên

tụi mình cũng có thời gian đánh giá năng lực.”

“Tuân lệnh”, tôi nói.

Chắc cho vui là chính, tôi nghĩ và khoác lên một bộ như quân đội với quần rằn ri và áo kaki. Nesta phản đối ngay khi nhìn thấy tôi tới, nhưng TJ thì khoái. Nhỏ cười và hỏi: “Sẵn sàng xung trận hả Lucy?”

“Bình nhì Lucy có mặt”, tôi nói và giơ tay chào. “Có ai đem ống nhòm theo không?”

“Hay đồ nghề để nguy trang”, Izzie nhảy vào tham gia. “Tụi mình có thể trét bùn lên mặt rồi núp trong bụi và để lá cây trên đầu.”

“Mấy người cứ giỡn đi, nhưng tới đây là một chiến thuật tốt đó”, Nesta nói. “Thấy chưa, quá chừng con trai.”

“Coi kìa”, Izzie nói trong khi quan sát thấy có nhiều nhóm cũng đang nhìn ngó lẫn nhau, “có vẻ tụi mình không phải những đứa duy nhất đang tìm bạn tình.”

“Mình không có tìm bạn tình”, tôi nói. “Bồ nói nghe cứ như sắp chết đến nơi. Mình đâu cần bạn trai chỉ cho có thôi đâu.”

“Tất nhiên. Tụi mình chỉ ngắm nghĩa thôi, Izzie nói.

“Nghĩ sao nếu tụi mình nói là đang làm một cuộc khảo sát?” TJ hỏi. “Mình có xem vài đĩa làm chương trình tương tự tên là “Làm thế nào để hẹn hò” trên TV. Người dẫn chương trình nói một cách hay để gặp các anh chàng là giả bộ nói đang làm một cuộc khảo sát và cứ việc hỏi họ cả đống câu hỏi.”

“Vây chắc vui lắm đó”, tôi nói. “Có ai đem giấy theo không?”

Cả đám đều lắc đầu.

“Mình nghĩ tụi mình phải có gì đó khác ngoài giấy bút nữa nếu muốn người khác nghĩ tụi mình đang nghiêm túc”, Nesta nói và nhìn một lượt mấy đĩa bọn tôi. Izzie đang mặc váy ngắn và áo thun, TJ và Nesta thì mặc áo thun và quần soóc, còn tôi mặc y như trong quân đội. “Ăn mặc chẳng giống chuyên nghiệp gì cả.”

“Hôm khác tụi mình sẽ làm”, tôi nói với TJ. “Lúc đó sẽ mặc cho đàng hoàng.”

“Bây giờ coi thử ở đây có ai nào. Mà đừng có nhìn cứ như đúng là bồ đang nhìn chứ”, Nesta

nói và giả bộ nhìn quanh bãi đậu xe. “Đừng để lộ liễu quá!”

“Vậy làm sao mình kiểm tra năng lực được?”
Tôi hỏi.

Nesta quay lưng lại với mấy nhóm con trai rồi rút trong giỏ ra một chiếc gương. “Giống vậy nè. Thấy chưa, cứ như mình đang sửa lại tóc tai hay gì đó nhưng thực ra mình đang nhìn ra sau lưng.”

Izzie và tôi lấy gương ra và xếp hàng bên cạnh Nesta để cùng áp dụng thử mảnh khóe của nhỏ. TJ xem chung với tôi, và hai đứa không nhịn được cười khi đứng đó ngắm nghĩa những người qua lại phía sau lưng.

Nesta thở dài. “Mình thua luôn”, nhỏ nói. “Bồ không nghiêm túc gì cả.”

“Xin lỗi Nesta”, tôi nói và cất chiếc gương vào giỏ. “Mình rất cảm kích ý của bồ, thật đó. Thôi để mình thử kiểu “nhìn như không nhìn” mà bồ nói vậy.”

Tôi nhìn đám con trai, rồi nhìn qua trái cứ như đang tìm ai đó từ phía xa, rồi nhìn lại đám con trai, sau đó nhìn vô rạp.

“Hoàn hảo”, Nesta nói. “Cách thức là vậy đó.

Rồi, giờ nhìn bên trái, ngay cột, quần jean, áo thun đen. Anh chàng tóc vàng đó.”

“Không thích”, tôi nói. “Quá... quá nhiều keo xịt tóc.”

“OK, trái, tóc đen, đầu đinh, mặc toàn đồ đen.”

“Eel”, tôi kêu lên khi liếc qua đó. “Làm ơn đi. Hắn ta đang ngoáy mũi kia.”

“A, mình thấy một tên”, TJ nói. “Sau lưng tóc xịt keo, tóc đen đó.”

“Ở đâu... A”, tôi nói. “Có vẻ được đó.”

“Anh ta cũng đang nhìn bồ đó Lucy”, Izzie nói.

“Ôi trời ơi, anh ta đang nhìn mình. Chắc anh ta biết tụi mình đang nói chuyện về anh ta. Trời ơi, anh ta đang tới kia.”

“Hết xảy”, Nesta nói. “Giờ phải làm ra vẻ chảnh chút coi, đừng để anh ta biết bồ đang để ý anh ta.”

Tất nhiên tôi đỏ rần cả mặt.

Anh chàng đi thẳng đến chỗ tôi. “Chào, mình nói chuyện với bạn một lát được không?”

Tôi liếc mấy đứa kia, tụi nhỏ đang nhe răng cười như đồ dở hơi và giơ ngón cái lên sau lưng anh ta. Tôi không tin nổi, sao thành công nhanh

quá vậy. Và anh ta rất đẹp trai, nhìn như Enrique Iglesias ấy.

Anh ta dẫn tôi ra sau chiếc cột, nhìn thẳng vào mắt tôi và hỏi: “Cô gái đi cùng bạn...”, anh ta bắt đầu.

Khỏi cần nói tiếp nữa, bởi tôi biết ngay anh ta định nói gì rồi. Chuyện này xảy ra hoài vì các anh chàng luôn thích Nesta, mà cũng đúng, nhỏ quá dễ thương.

“Tóc đen đúng không?” Tôi hỏi.

“Ừ, cô ấy có bạn trai chưa?”

“Rồi”, tôi nói. “Thật ra cả đám đi cùng mình đều có bạn trai hết rồi.”

Anh ta có vẻ thất vọng, nhưng làm gì thất vọng bằng tôi. Thậm chí anh ta còn không thèm để ý xem tôi có ai chưa.

“Không sao, cảm ơn”, anh ta nói rồi đi thẳng.

Tôi không thể ngăn mình có cảm giác ghen tị với Nesta. Tôi quý nhỏ lắm, và nhỏ là đứa bạn rất tốt. Chỉ có điều thật buồn khi lúc nào cũng là kẻ cuối cùng được để ý đến. Tôi quay lại chỗ mấy đứa kia đang đứng trong khi tụi nhỏ nhìn tôi một cách đầy hy vọng.

“Có biết rằng bồ mới là người anh ta để ý không hả Nesta?”, tôi nói.

“VẬY sao?” Nhỏ nói và nhìn theo anh chàng kia.

Izzie thụi vào tay nhỏ. “Tụi mình ở đây là vì Lucy chứ không phải vì bồ đâu nha. Với lại bồ có anh Simon rồi mà.”

“Mình biết. Nhưng để coi mình mới vừa bỏ lỡ món gì cũng đâu có sao.”

“Thử chỗ khác đi”, tôi nói. “Có gợi ý nào không?”

“Hampstead thì sao?” Izzie nói. “Lúc nào ở đó cũng đầy con trai.”

“VẬY dẫn đường đi”, Nesta nói và tiến thẳng về trạm xe buýt.

“Khoan, hay là đi chơi đi, mua sắm gì đó và quên luôn vụ Sứ mạng này cho rồi”, tôi nói. “Mình nghĩ không có tác dụng đâu. Cứ cho là có anh chàng nào đó trông cũng được, vậy mình tiếp cận anh ta bằng cách nào? Đưa anh ta tấm thiệp viết “Chào, mình là Lucy và mình chưa có bồ” hả? Với lại mình vẫn đọc thấy rằng người đó luôn xuất hiện lúc bồ không để ý nhất.”

“Không”, Nesta nói. “Bồ phải hành động chứ.”

Izzie nhún vai. “Chắc Lucy nói đúng đó Nesta. Bò không thể cưỡng lại số phận được.”

“Chính lựa chọn chứ không phải cơ hội sẽ quyết định số phận”, Nesta nói. “Bò không thể cứ phó mặc tất cả mọi thứ cho định mệnh và các ngôi sao được.”

Lại nữa rồi. Nesta và Izzie có thể hòa thuận được với nhau cũng lạ, bởi mấy nhỏ luôn nghĩ thật khác nhau. Nếu Nesta nói “cứ giữ đó” thì Izzie lại nói “thôi bỏ đi”. Vậy mà mọi chuyện vẫn tốt đẹp một cách kỳ lạ, đúng là tính cách trái ngược đôi khi hấp dẫn lẫn nhau.

“Bò nghĩ sao TJ?” Tôi hỏi.

“Chỉ nhìn thôi thì có sao đâu”, nhỏ nói. “Giống như bò đi ngắm đồ trong siêu thị vậy đó. Coi có gì đang bày bán nhưng cũng không nhất thiết phải mua.”

Tôi thích kiểu suy nghĩ này, nghe có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

Bọn tôi lên xe buýt đến khu Hamstead, nơi người ta hay ngồi nhấm nháp cappuccino và thưởng thức ánh nắng bên ngoài những quán cà

phê dọc theo các con đường. Sau một hồi đi dọc vỉa hè tìm bàn còn trống, cuối cùng chúng tôi dừng lại ở quán Ly Cà Phê, nơi chỉ còn duy nhất một bàn chưa ngồi đủ người. Có một anh chàng trông cũng được đang ngồi đó, và bên cạnh anh ta còn ba chiếc ghế.

“Ghế này có ai ngồi chưa?” Nesta hỏi.

Anh ta mỉm cười và nói: “Chưa, chỉ có tôi. Và Chúa nữa.” Anh ta chỉ vào quyển Kinh Thánh đang đọc. “Mời ngồi. Tôi muốn chỉ cho các bạn thấy mình sẽ được cứu rỗi ra sao.”

Izzie rất mê mấy đề tài này, nhưng thật may Nesta kịp thời có ý kiến hay hơn.

“Mình thấy thích ăn kem hơn uống cà phê”, nhỏ nói và đi thẳng đến quán kem ngay bên cạnh.

“Ý hay đó”, tôi nói và đi theo nhỏ.

@ h u o n g 5

Danh sách uở@ nguy@n

Tôi quyết định phải xem lại kế hoạch. Trò Sứ mạng Làm mai này khiến tôi cảm nhận còn sâu sắc hơn tình trạng độc thân của mình, có điều Nesta và Izzie vẫn chưa muốn từ bỏ. Nesta kêu tôi tiếp tục tìm bạn trai ở Kensington vào thứ Ba cùng với nhỏ và anh Simon, nhưng tôi nói mình bận đến cửa hàng phụ ba. Tôi sẽ trông như phần dư thừa giữa nhỏ và anh Simon, chưa kể tôi không hề muốn anh ấy nghĩ mình đang khổ sở vì sự thật không phải như thế. Izzie nghe tin tôi từ chối nên nhỏ đến nhà tôi và thứ Tư.

“Mình không muốn tìm đại một anh chàng nào đâu. Chuyện này cũng phải đặc biệt giống như lúc trước mình với anh Tony ấy.”

“Vậy thì bồ cứ làm một danh sách ước nguyện về anh chàng bồ mong sẽ gặp, gói trong một mảnh vải bỏ vào một chiếc hộp bí mật và giấu trong phòng ngủ. Rồi những ước nguyện đó sẽ bay vào vũ trụ và bồ sẽ thành công.”

“Nếu muốn nó bay vào vũ trụ thì dán lên bảng thông báo của văn phòng Swiss Cottage chẳng phải hay hơn là giấu trong phòng ngủ sao?” Tôi chọc.

Nhỏ lườm tôi, giống hệt kiểu nhìn của cô giáo cũ Watkins khi có đứa nào đó không chịu làm bài về nhà.

“Tin mình đi”, nhỏ nói. Nhỏ luôn nghĩ ra những cách quái lạ, và thậm chí còn có hẳn một cuốn sách thần chú ở nhà. Năm trước khi anh Tony mới xuất hiện, nhỏ đã nói tôi bỏ một tấm hình của anh ấy vào tủ lạnh để làm Tony “nguội” đi một chút. Lúc đó tôi bật cười, nhưng biết đâu đúng là đã có tác dụng. Giờ anh ấy lạnh nhạt luôn với tôi.

Tôi nằm sấp lên giường, còn nhỏ ngồi vào chỗ

ưa thích ngay giữa sàn nhà. “Rồi, cô đồng Iz, vậy danh sách ước nguyện là gì hả?” Tôi hỏi.

“Bồ ghi lên một mặt giấy tất cả những gì bồ muốn một anh chàng phải có, sau đó ghi tất cả những gì bồ có lên mặt giấy bên kia.” Nhỏ ngồi dậy đưa một tờ giấy và cây bút cho tôi. “Bắt đầu bằng việc bồ muốn anh ta trông ra sao, sau đó đến tính tình. Càng chi tiết càng tốt. Đừng bỏ sót gì.”

Được thôi, tôi nghĩ thầm. Dù sao mình cũng không có chuyện gì làm, và vụ này hay hơn hẳn việc lang thang ngoài đường như đồ tâm thần.

“OK”, tôi nói và bắt đầu viết.

Bạn trai lý tưởng:

Cao vừa phải, đừng cao quá. Đáng coi được. Mặt mũi dễ thương.

Izzie leo luôn lên giường xem tôi đang viết gì và hỏi: “Tóc vàng hay đen?”

“Ờ, chẳng sao, miễn là mặt mũi coi được.”

“Nè, viết thêm nữa đi”, Izzie nói. “Viết là cực kỳ đẹp trai. Hấp dẫn. Đừng cố định vào một kiểu nào hết.”

Cực kỳ đẹp trai, hấp dẫn, lông mi dài. Tay và móng tay đẹp. Sạch sẽ. Ăn mặc đàng hoàng, có gu. Thích ăn mặc thời trang.

“Được rồi đó”, Izzie nói. “Giờ tới tính tình.”

Đáng tin cậy, ví dụ nếu đã nói gọi mình thì sẽ gọi.

“Hết xảy”, Iz nói. “Nhưng gì nữa? Chỉ mỗi đáng tin cậy thôi thì hơi chán.”

Hài hước. Thật sự thích mình.

Chân thật. Không úp úp mở mở. Không ngại thổ lộ cảm xúc với mình. Thông minh. Có tham vọng. Tử tế. Nhạy cảm. Không gò bó. Thích vật nuôi.

“Tốt”, Izzie nói. “Giờ tới phần về bồ.”

“Chẳng biết viết gì nữa.”

“Tóc vàng, xinh xắn”, Izzie mô tả. “Giỏi thiết kế thời trang. Có cá tính. Chân thật. Rất hài hước. Phóng khoáng. Nhạy cảm. Rất tốt với bạn bè. Đúng giờ. Ngọt ngào.”

“Ngọt ngào? Eel. Chán ngắt thì có.”

“Không hề. Đúng là bồ rất ngọt ngào khi nào bồ muốn vậy.”

“Chắc mình nên viết thêm ở mặt kia là người đó thích những cô gái có ngực nhỏ”, tôi nói.

“Ghi là: thích người nhỏ nhắn”, Izzie nói. “Vây nghe hay hơn.”

Tôi ghi thêm điều đó vào mặt kia rồi làm như Izzie đã hướng dẫn – gói trong một mảnh vải, bỏ vào một chiếc hộp rồi cất trong ngăn kéo chiếc tủ bên cạnh giường.

“Hết xảy”, Izzie nói. “Giờ để xem khi nào anh ta xuất hiện. Có thể ngay thứ Sáu này cũng nên. Hôm đó là sinh nhật anh Ben nên ba mẹ ảnh cho tổ chức tiệc ở nhà. Anh mời bố, Nesta và TJ cùng tới. Bố đi dự chứ?”

“Anh Simon và Steve cũng tới à?”

“Lal nữa. Nhưng ở đó sẽ còn nhiều chàng khác, và nếu có anh chàng lý tưởng của bố xuất hiện thì quá hay.”

Tôi bật cười. Iz thật sự tin vào trò phù phép của nhỏ.

“Tất nhiên mình sẽ tới”, tôi nói. “Chắc cũng vui.” Phải thừa nhận trong thâm tâm tôi mong cái danh sách ước nguyện của Izzie sẽ có tác dụng.

Mấy nhỏ trông đều cực kỳ dễ thương vào buổi tiệc. Izzie mặc một chiếc áo trắng hở cổ, váy jean, cùng một đôi ủng cao bồi. Nesta rất xinh trong một chiếc đầm xanh da trời. Còn TJ chỉ mặc jean nhưng đeo một chiếc vòng ngọc rất đẹp.

Tôi mặc một bộ do chính mình may từ vài tuần trước, gồm một chiếc áo bó màu đỏ buộc dây sau lưng và một chiếc váy lụa màu đen. Tôi còn tô thêm son màu đỏ tươi cho hợp với màu áo. Cảm thấy rất tự tin, tôi đến bữa tiệc trong tâm trạng sẵn sàng cho những trò tán tỉnh.

“Trông bồ đẹp lắm”, Izzie nói. “Rất kêu gọi.”

“Mình nghĩ nên chuẩn bị kỹ để phòng khi chàng trai lý tưởng cũng ở đây”, tôi cười.

“Trông bồ giống một nhân vật trong phim Moulin Rouge”, TJ nói. “Đúng là rất hợp với bồ.”

“Cảm ơn bồ”, tôi nói và nhìn lướt qua gian phòng. Có vẻ như chàng trai lý tưởng của tôi không hiện diện dù có rất nhiều con trai ở đây. Một anh chàng gầy và tóc đen đang đứng trong góc phòng nhìn tôi, nhưng tôi quay đi chỗ khác ngay. Không hợp với dáng mình, tôi nghĩ thầm, mặc dù cũng thật hay khi được chú ý.

Sau khi bữa tiệc diễn ra được một lúc đã có thể xác định được ai đang có cặp và ai không. Trong phòng khách, một số cặp đang ôm nhau nhẩy mùi mẫn theo tiếng nhạc êm ái ai đó vừa bật lên.

Tôi quyết định dạo quanh căn nhà và nhân tiện thử luyện tập trò tán tỉnh xem sao, nhưng tất cả các phòng tôi bước vào đều đầy những cặp đang hôn nhau, từ phòng khách, sảnh, đến tận nhà kho phía sau. Những người đi một mình đều tỏ ra đang rất vui vẻ nhưng tôi nghĩ vài người trong số họ cũng cảm thấy giống tôi, cứ như chúng tôi có một tấm bảng trên trán nhấp nháy dòng chữ “ĐỘC THÂN” vậy. Người duy nhất ở đây vẫn vui vẻ với tình trạng một mình chính là anh Lal. Cho đến lúc này, tôi thấy ông đã hôn hai cô gái khác nhau, một trong sảnh và một ngoài sân.

“Vấn đề là chất lượng chứ không phải số lượng”, tôi nói với Lal. “Hai nhỏ đó có biết nhau không vậy?”

Ông toét miệng cười. “Đương nhiên là không.”

“Rồi có bao giờ anh nghĩ tới cảm nhận của người ta không?”

“Thôi tha cho tôi nha Bà Cô Khó Tính. Thoải mái đi. Em cứ nghiêm trọng quá. Nên bắt chước anh nè, hãy hưởng thụ. Mình còn trẻ, mình còn tự do, mình còn độc thân mà.”

“Em không muốn như anh. Em muốn thực sự có cảm xúc khi hôn ai đó”, tôi nói.

“Để làm gì? Anh thấy em đang bỏ lỡ cơ hội”, ông nói và nhìn sang một cô gái tóc đen có vẻ đang đứng một mình. “Thôi anh phải đi đây. Nhiều em mà lại ít thời gian quá.”

“Bồ thích chàng nào chưa?” TJ hỏi khi tôi bước vào bếp để lấy đồ uống.

Tôi lắc đầu.

“Vẫn còn một số đang ở trên lầu, sao bồ không lên ngó thử xem sao?” Nhỏ gợi ý.

Tôi theo nhỏ lên trên và thấy một đám đang ở trong phòng ngủ của anh Ben chơi điện tử. Tôi liếc qua và lắc đầu.

“Thôi khỏi, cảm ơn”, tôi nói và quay lưng đi xuống. “Đám này trông như mới ngủ dậy ấy, chưa kể còn con nít quá.”

Đó cũng là lúc tôi nhìn thấy người ấy. Anh ta vừa bước vào và đứng là cực kỳ phong độ. Chắc chắn anh chàng lý tưởng đây rồi, tôi nghĩ.

Nhưng đó là Tony.

Tôi lập tức lùi lại và ngồi lên bậc thang trên cùng để anh ấy không thấy tôi. Anh ấy đi với một người khác, một cô gái tóc vàng thướt tha, rất rất đẹp. Tony nắm tay dắt cô ta đi thẳng vào bếp.

Hèn gì ảnh muốn được tự do trong dịp hè này, rõ ràng là để đi chơi với cô ta.

Lát sau Nesta chạy lên cầu thang. “Ôi trời, mình xin lỗi nha Lucy. Mình không hề biết ổng cũng tới. Bỏ có muốn mình nói ổng đi về không?”

“Không. Đừng. Tất nhiên là không. Ảnh sẽ nghĩ rằng mình cứ bám riết lấy ảnh. Chỉ cần mình đứng xa khỏi chỗ của ảnh là được rồi, không sao đâu. Ảnh cặp với nhỏ kia lâu chưa?”

Nesta nhún vai. “Mình cũng mới gặp”, nhỏ nói.

“Nhưng bỏ không thể cứ trốn trên này suốt buổi được”, TJ nói. “Ảnh đang ở trong bếp rồi, bỏ đi xuống phòng khách đi. Nesta, bỏ chạy qua tạm giữ chân ảnh trong đó nha.”

Tôi theo tụi bạn đi xuống, nhưng chợt tôi nhận ra mình cũng chẳng còn tâm trạng tiệc tùng nữa. Tôi ở đây làm gì khi chẳng hề thích nổi anh chàng nào? Tôi nghe tiếng Tony cười nói trong bếp. Ôi trời, làm gì bây giờ đây?

“Cặp đại với một anh chàng nào đó đi”, TJ nói. “Cứ làm như bỏ không thèm quan tâm, cho ảnh thấy bỏ vẫn sống khỏe.”

Tôi nhìn lại đám con trai trong phòng và lắc đầu. “Thôi, mình không muốn phải chơi trò đó

chỉ vì muốn coi phản ứng của anh Tony. Nghe nè, chắc mình về nhà đây. Nói mấy đứa kia mình về nha.”

Izzie đứng lên từ chỗ nhỏ đang ngồi với anh Ben. “Bồ phải sắp xếp lại chuyện giữa bồ và anh Tony mới được, nếu không nó sẽ ám ảnh bồ suốt cho coi. Để có sự thanh thản trong tâm hồn, bồ nên giải quyết dứt điểm những gì còn đang dang dở.”

“Ừ, đúng vậy”, tôi nói và bước ra cổng.

Về đến nhà, tôi nghĩ đến điều Izzie vừa nói, phải dứt điểm những gì còn dang dở. Nhỏ nói đúng. Thế nên tôi dứt điểm việc tắm cho hai con Ben và Jerry, giải quyết nhanh gọn một gói bánh Rolos và một gói bánh nhân sôcôla.

Chắc đó không nằm trong số những gì nhỏ Izzie dự định khuyên tôi phải làm.

@ h u ở n g 6

Lời khuyên từ gia đình

Sáng hôm sau, mẹ đem một ly trà tới cho tôi.

“Con khỏe chứ Lucy?” Mẹ hỏi và ngồi xuống bên cạnh giường tôi.

Tôi gật đầu. “Cũng được.”

“Tiệc hôm qua vui không?”

“Cũng tạm.”

“Đông quá hả?”

“Dạ, quá trời bạn của anh Ben.” Tôi ngồi dậy nhấp một ngụm trà, rồi quyết định kể cho mẹ nghe. “Ai cũng có bạn trai ngoại trừ con.”

“Chứ Tony thì sao? Mẹ tưởng nó là bạn trai con. Kiểu vậy đó.”

“Anh có người khác rồi. Tối hôm qua anh đi chung với người đó.”

“Tội Lucy chưa. Con thấy buồn lắm hả?”

“Cũng có.” Tôi thấy mắt mình hơi cay. Cứ khi nào được ai đó quan tâm nhiều là tôi lại muốn khóc, kỳ quặc vậy đó. “Cả tuần rồi, TJ, Nesta và Izzie đặt ra sứ mạng là phải tìm bạn trai cho con, nhưng...”

Mẹ tôi gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện. “Nhưng con không thích tìm đại một anh chàng nào chứ gì?”

“Chính xác. Cứ ra ngoài tìm đại ai đó chỉ khiến con cảm nhận rõ hơn việc mình chẳng có ai cả. Rồi tối qua anh Tony lại tới với một người khác. Giờ con bắt đầu thấy mình chính là đứa duy nhất chẳng có ai, và sẽ chẳng bao giờ gặp được ai nữa.”

Mẹ nhẹ nhàng xoa tay tôi: “Dễ thương như con đương nhiên phải gặp được chứ.”

“Không, chẳng bao giờ đâu. Chắc con đã làm gì đó khiến đám con trai xa lánh. Con sai chỗ nào chứ?”

“Sai? Làm gì có.”

“Hay con đòi hỏi cao quá, tìm một người không hề tồn tại. Có lẽ con nên chọn đại một ai đó còn độc thân cho rồi?”

“Đừng”, mẹ nói. “Chỉ là con chưa gặp được đúng người thôi. Mẹ còn nhớ khi ở tuổi con, mẹ cũng khá khó tính và hay nói thẳng. Điều đó đúng là khiến đám con trai e ngại. Một người bạn của mẹ khuyên mẹ nên học cách thỏa hiệp, rằng tụi con trai thích những cô gái ngoan ngoãn, dễ thương như mèo con, và rằng mẹ cần biết im miệng. Eel. Không bao giờ mẹ muốn trở thành một đũa như vậy cả. Có điều đôi khi mẹ cũng tự hỏi liệu có phải mình đã làm gì sai? Lẽ nào mẹ sẽ không bao giờ gặp được người phù hợp, người mà khiến cho mẹ vẫn là chính mình? Chuyện đó là vớ vẩn. Nếu con gặp đúng người phù hợp, anh ta sẽ thích con vì chính bản thân con, không cần phải giả bộ gì cả. Con cứ chờ đến lúc gặp được người đó, người dành cho con chứ không phải cho bạn bè con hay bất cứ ai khác.”

“Nhưng làm sao biết ai phù hợp?”

“Chỉ tự nhiên biết thôi. Con không thể thôi nghĩ về anh ta. Ở cạnh anh ta con thấy vui. Nhưng

chủ yếu bởi vì con được là chính mình khi ở bên anh ta. Là chính mình hơn lúc nào hết.”

Tôi gật đầu. Tôi hiểu mẹ muốn nói gì, bởi đó cũng là cảm giác của tôi khi ở bên Tony.

“Mẹ đi đây. Con cứ ngủ nướng thêm đi, nghỉ hè mà. Phải chi mẹ cũng có kỳ nghỉ hè. Ba nói chỗ trống ở khóa học vẫn còn để dành cho con nếu con thích. Biết đâu được, có thể con thấy hợp thì sao.”

Tôi lắc đầu. “Dạ thôi.” Tôi chẳng thấy vui nổi nếu phải ở giữa một nơi toàn người lớn đang cố gắng vận vẹo cơ thể theo các tư thế Yoga. “Cảm ơn mẹ vì đã cảm thông và bung trà cho con.”

“Lúc nào cũng bung cho con được mà”, mẹ mỉm cười, rồi bắt đầu hát khi bước ra cửa. “Một ngày kia, chàng hoàng tử của Lucy sẽ đến.”

“Meeee”, tôi rên rỉ. “Sao mẹ không kể hết cho cả nhà nghe luôn đi cho rồi?” Thiệt tình, mẹ tôi chỉ toàn dễ thương và nhạy cảm được trong một phút, phút tiếp theo thế nào cũng ‘trở mặt’ cho coi.

Khi tôi xuống bếp, anh Steve đang ngồi uống trà có vẻ chán chường.

“Anh sao vậy?”, tôi nhìn bộ mặt dài thượt của ông và hỏi.

“Hôm nay TJ đi chơi. Đến Scotland lận. Cô ấy muốn em gọi qua trước khi đi.”

À, nhỏ đi nghỉ hè với ba mẹ. Tội nghiệp anh Steve. Trông ảnh có vẻ khá thất vọng.

“Có một tuần thôi mà”, tôi nói. “Anh sẽ sống được.”

“Hầy”, ảnh nói, rồi nhìn tôi. “Tối qua em có sao không?”

“Hầy”, tôi trả lời, cố bắt chước theo kiểu nói của ảnh.

Steve và tôi ít khi nói chuyện tâm tình. Ảnh không giỏi thể hiện cảm xúc, nhưng cũng có thể bởi vì Steve là anh trai tôi và ảnh không giống nhiều người khác. Đôi khi tôi tự hỏi ảnh và TJ thường nói chuyện gì với nhau, mà cũng có thể ảnh chẳng nói gì cũng nên. Có thể nhỏ thích kiểu con trai ít lời giống ảnh.

Anh Lal thì hoàn toàn khác. Ảnh giống Nesta – nghĩ gì nói đó, muốn biết là hỏi thẳng.

Một tiếng động mạnh trên cầu thang báo hiệu

Lal đang tới. Rồi ảnh lao vào nhà bếp và lập tức làm ngay một tô thức ăn rō to.

“Ừa, Lucy, anh nghe nói hôm qua em về sớm. Sao vậy?”

“Anh là ai chứ?” Tôi hỏi. “Điều tra viên hả?”

Ảnh dường như không thèm nghe. “Em với Tony hả? Hay không phải em với Tony? Hai đứa hết rồi sao? Nó bỏ em hả?”

Vẫn ‘lich thiệp’ như thường lệ, đúng là ông anh tôi. “Tụi em chưa từng thực sự cặp với nhau mà”, tôi nói. “Và không phải ảnh bỏ em, ảnh...”

“Muốn anh đập cho nó một trận không?”

Tôi bật cười. Tôi biết ảnh chỉ đang nói đùa thôi. “Ừ. Nếu anh làm được.”

“Không ai cặp với em tôi nữa. Em buồn không?”

“Em sống được mà.”

“Vậy nghĩa là có buồn.”

“Tha cho nhỏ đi mà”, anh Steve nói.

“Tụi con trai chỉ thích có một thứ”, anh Lal nói tiếp. “Có phải nó chia tay em vì em đã không chịu... ừm... làm chuyện đó đó?”

“Lal”, anh Steve kêu. “Đó là chuyện riêng của tụi nó mà.”

“Anh chưa từng nhắc gì tới vụ này”, tôi nói, “nhưng cũng có thể một phần nguyên nhân nằm ở đó.”

“Vậy cứ làm chuyện đó đi”, anh Lal nói tiếp. “Rồi nó sẽ quay lại với em.”

“Còn anh thành chuyên gia tư vấn từ lúc nào vậy?” Tôi hỏi.

Anh nhún vai. “Tụi con trai thích đưa nào chịu làm chuyện đó, ai chả biết.”

Tôi bắt đầu cảm thấy bực mình với ổng. “Vậy còn thảng trước anh nói phải-khiến-tụi-nó-còn-hứng-thú thì sao? Đâu thể nào theo cả hai nguyên tắc đó được. Em không thể vừa làm chuyện đó đó lại vừa khiến-tụi-nó-còn-hứng-thú, đúng chưa? Đúng không hả?”

Ổng tỏ vẻ lúng túng một lúc.

“Rồi từ khi nào anh cho là anh chiếm được cảm tình của tụi con gái vậy?” Tôi nói tiếp. “Anh có thể hôn rất nhiều nhưng anh hẹn hò thật sự được với bao nhiêu trong số đó? Anh còn chưa bao giờ có bạn gái đúng nghĩa nên đừng ở đó mà ‘nổ’ đi.”

“Chưa muốn có bạn gái thật sự”, ổng tỏ vẻ bất cần. “Tụi con gái chỉ toàn gây rắc rối sau khi quen.”

“Không phải đứa nào cũng giống em đâu Lal”, anh Steve nói. “Nhiều người thích có những cô bạn đúng nghĩa.”

“Thật tình, anh đang tưởng tượng ra ai vậy?” Anh Lal hỏi.

“Như anh nè”, anh Steve nói. “Anh muốn một người bạn gái có nhiều đức tính tốt, và là người anh muốn ở bên cạnh. Em thì chỉ thích hôn càng nhiều càng tốt để khoe khoang với đám bạn của em.”

“Nhưng vậy thì có gì sai? Thôi, em nghe lời anh đi Lucy. Cứ ‘vượt rào’ đi.”

“Hả? Để rồi sau đó ảnh ghi tên em lên cái biểu đồ chinh phục của ảnh chứ gì?” Tôi hỏi. “Chuyện tình cảm có nhiều ý nghĩa hơn chỉ là để ghi điểm, anh hiểu không.”

Lal có một tấm biểu đồ dán sau cửa phòng ông – Biểu đồ Hôn. Ông và một người bạn tên là Harry thi xem hàng tuần ai hôn nhiều cô gái hơn. Cứ sau mỗi lần hôn ai, hai gã này lại về nhà đánh thêm một dấu lên tấm bảng. Tuần này Lal đang hôn được hai người.

“Em nên tập giống anh hơn”, Lal nói. “Đừng

chỉ biết quen mỗi một người rồi để mình bị đá. Cứ chơi cho thỏa thích đi, em cần tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm. Cứ hôn càng nhiều đũa càng tốt, em sẽ thấy tự tin hơn.”

Đủ lắm rồi. “Em sẽ đi gọi điện cho TJ”, tôi đứng lên và nói. “Cảm ơn rất nhiều vì những lời khuyên. Em thật là quá may mắn có được hai ông anh như thế này. Steve thì ‘Hây’, còn anh thì ‘cứ vượt rào’. Đúng là rất hữu ích.”

Sau khi tôi gọi cho TJ để chúc nhỏ đi chơi vui vẻ, Nesta gọi để xem tôi có sao không.

“Mình ổn mà”, tôi trấn an nhỏ. “Nếu mấy bồ không nghiêm trọng hóa vấn đề thì thực ra có gì lớn chuyện đâu. Vậy nên một là mình muốn mấy bồ đừng tìm bạn trai cho mình nữa. Hai là đừng lo cho mình.”

“Vậy bồ có muốn biết tin về anh Tony không?”

“Ờ, có thể.”

“Ảnh nói đã cố gọi cho bồ cả trăm lần nhưng bồ cứ tắt máy suốt, nên ảnh nhờ mình nói bồ gọi cho ảnh.”

“Mình có gì để nói đâu. Mà dù sao ảnh cũng

có bạn gái mới rồi, còn muốn nói chuyện gì với mình nữa chứ?”

Một phần trong tôi những mong nhỏ kể rằng vì Tony đã nhận ra anh ấy sai lầm và muốn quay lại với tôi.

“Anh nói vẫn muốn làm bạn với bồ”, Nesta nói.

“Nhưng tụi mình cũng biết chuyện đó nghĩa là sao rồi mà?”

“Ừ, mình nghĩ vậy.”

“Còn nhỏ tóc vàng ảnh đi chung là ai vậy?”

“Tên là Georgia. Ảnh quen nhỏ ở chỗ chơi bowling.”

“Hai người đang đi chơi hả?”

Nesta im lặng một lúc. “Chắc vậy. Mình rất tiếc, Lucy.”

“Bồ có kể với ảnh mình tới bữa tiệc rồi về sớm không?”

“Tất nhiên là không. Ông sẽ phổng mũi vì chuyện đó cho coi. Với lại mình gọi cũng để hỏi bồ coi bồ có muốn ghé đây không?”

“Trời, chưa được đâu. Mình chưa sẵn sàng để gặp lại ảnh. Cho mình thêm vài ngày nữa, hoặc

gọi mình nếu bố biết chắc là ảnh sẽ không có ở nhà.”

“Ừ, được, nhớ gọi cho mình nữa nha?”

“Nesta à, mình không sao. Bố không cần cứ sau năm phút lại phải kiểm tra mình một lần đâu.”

“Vậy mỗi giờ một lần thì sao hả?”

“Được”, tôi nói. “Nhưng đừng lo mà. Mình có nhiều thứ để làm lắm.”

Năm phút sau đến lượt Izzie gọi.

“Bố không đoán được đâu”, nhỏ nói.

“Hả?” Tôi hỏi, sợ trường hợp tệ nhất sắp xảy ra, đó là nhỏ đã tìm ra anh chàng nào đó cho tôi và bắt tôi phải hẹn gặp.

“Mẹ mình đọc được mẫu quảng cáo trong cửa hàng của ba bố về một khóa học gì đó ở Devon, tập thư giãn, tìm kiếm sự cân bằng, v.v... Tóm lại là mẹ mình muốn đi. Bố hiểu không, người mẹ ngăn-nấp-hơn-cả-ngăn-nấp của mình muốn đi... Ba bố cũng đi đúng không?”

“Ừ, vì bạn của ba mình tổ chức. Ba nói mình tham gia nhưng mình không thích.”

“Nhưng mẹ mới đặt chỗ cho cả hai mẹ con mình rồi. Làm ơn tới đó đi mà Lucy. Chắc hay lắm. Hai đứa mình mà cùng đi thì vui phải biết.”

Tự nhiên chuyện đó trở nên hấp dẫn. Vài ngày đàm đùm cùng với Izzie và chẳng có Ben, chẳng con trai gì hết. Hai đứa cũng đâu cần phải tham gia toàn bộ các lớp học. Sẽ vui đây.

“Ừ, chắc là...”, tôi nói.

“Hết xảy, coi như xong nha. Nào, chuẩn bị đồ đạc đi.”

@ h u ở n g 7

Khóa học kỹ quậ

Khóa học được tổ chức tại một nông trại nằm trên một ngọn đồi gần vịnh Bigbury ở Devon. Ba và tôi đến nơi vào chiều thứ Sáu, Izzie và mẹ nhỏ cũng đến ngay sau đó. Cảnh vật ở đây rất đẹp, và từ đó chúng tôi còn có thể nhìn thấy biển.

Một người phụ nữ xinh đẹp, tóc vàng, mặc bộ đồ thể dục màu hồng ra đón chúng tôi, theo sau là một chú chó nòi Labrador. Nó chạy thẳng đến người người cô Foster, mẹ của Izzie ngay khi cô vừa bước ra khỏi chiếc Jaguar.

“Xem ra nó có tư tưởng y như anh Lal”, tôi cười khúc khích nói với Izzie trong khi nhìn mẹ nhỏ

một tay cố đẩy con chó ra còn tay kia phải đánh vật với cả lô vali hiệu Louis Vuitton của cô ấy.

“Tôi xin lỗi vì con Digby”, người phụ nữ tóc vàng nói và kéo con chó ra xa. Cô ấy bắt tay mẹ của Izzie. “Tôi là Chris Malloy. Kia là con chó của tôi. Nó vẫn còn nhỏ và thường quá phấn khích mỗi khi có khách đến đây.”

“Mẹ không thích đâu”, Izzie thì thào. “Bồ biết mẹ nghĩ sao về chó rồi đó, nào lông nào móng...”

Tôi cười. Tôi biết chính xác cô ấy cảm thấy gì với lũ chó. Tôi chẳng bao giờ được bước chân vào nhà Izzie nếu đang dắt chó đi dạo ngang qua. Cô Foster rất thích sạch sẽ. Bản thân cô phải hoàn hảo, nhà cô phải hoàn hảo, xe cô phải hoàn hảo. Izzie nói đùa rằng mẹ nhỏ không phải dùng nước hoa mà là nước khử trùng mới đúng. Sẽ vui lắm đây, tôi nghĩ khi nhìn cô ấy đang bước khập khiễng trên đôi giày cao gót ra sau xe.

“Mẹ bồ tưởng khóa học này kéo dài tới bao lâu vậy hả?” Tôi hỏi khi cùng Izzie giúp mẹ nhỏ dỡ đồ đạc ra. Có vẻ cô ấy mang đủ đồ dùng trong cả ba tháng.

“Ôi trời, bồ biết mẹ mình mà, phải mặc đúng đồ vào đúng dịp mới chịu.”

“Mình không nghĩ mẹ bồ cần phải mặc trang phục ăn tối ở đây đâu. Xem ra người ta toàn mặc đồ thể thao và áo thun hết. Rồi còn vụ mang giày cao gót ở vùng này nữa hả?”

“Có nói với mẹ mình rồi”, Izzie thở dài. “Ai nhìn thấy đồng đồ đạc này chắc cũng tưởng mẹ con mình đi gặp Nữ hoàng không chừng.”

Cô Chris đưa chúng tôi đến chỗ ngủ trong nông trại, và có thể thấy cô Foster không hề thích chút nào.

“Tôi tưởng chúng ta đều sẽ có phòng riêng”, cô ấy hỏi khi nhìn thấy dãy giường tầng trong khu nhà tập thể phía sau nông trại. “Ý tôi đây là một tuần nghỉ ngơi thư giãn mà?”

“Chúng tôi nghĩ thế này sẽ thân thiện hơn”, cô Chris mỉm cười. “Mọi người sẽ quen biết nhau nhanh hơn, giống như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại vậy.”

“Và có một người tuyết trong tủ lạnh của tôi đó”, tôi thì thào vào tai Izzie. Cùng ở với chúng tôi còn có năm phụ nữ khác: hai người đã lớn tuổi, tóc điểm bạc, đều mang kính và có vẻ là hai chị em, mặc áo len và váy dài; một phụ nữ trẻ hơn có mái tóc đình với một đường nhuộm

màu hồng từ trước ra sau, cùng một chiếc khoen mũi; một quý cô tóc vàng đang ngồi trên giường nhắm mắt trong tư thế tọa thiền; và một phụ nữ khá mập mạp với hàm răng to đang ngồi ăn sandwich và uống trà. Họ quay sang nhìn khi chúng tôi bước vào, và người phụ nữ to béo vẫy chúng tôi.

“Chào, tôi là Moira”, cô ấy nói và khoác tay chỉ mấy chiếc giường. “Các bạn có chọn ngủ ở đâu chưa?”

“Càng xa đây càng tốt”, cô Foster quay đi và thì thào. “Izzie ơi, chắc mẹ không ở được đâu.”

“Thôi mà mẹ, chắc sẽ vui đó.”

“Ừ... vui ghê”, cô Foster nói.

Izzie và tôi dành chiếc giường trong góc phòng, để lại chiếc giường phía trên giường cô Moira cho mẹ Izzie. Mọi người trong phòng đều nhìn một cách lạ lùng khi cô ấy không những treo đồ đầy cả chiếc tủ quần áo mà còn phải tận dụng cả các ngăn tủ trên giường cô ấy lẫn giường của hai đứa tôi.

Nửa tiếng sau cô Chris ghé qua và nói: “Khi mọi người đã xong xin mời đến phòng ăn để uống trà

thảo dược, rồi chúng ta cùng giới thiệu về nhau và xem thời khóa biểu.”

“Trà thảo dược?” Cô Foster nhăn nhó. “Tôi thèm muốn chết một ly cà phê sau khi lái xe một đoạn đường xa như thế.”

“Chất cafein làm tăng nhịp tim, nhưng chúng ta đến đây để thư giãn mà”, quý cô mảnh mai tóc vàng nói.

Cô Moira nháy mắt với mẹ của Izzie. “Nên phải đem theo bình riêng”, cô ấy thì thầm. “Đôi khi tôi phải uống một tách cà phê mới chịu được. Có ai muốn ăn sandwich trứng và cải xoong không?”

Trông cô Foster tội nghiệp cứ như vừa bị ném vào trại tù.

“Thôi mà mẹ, đi gặp những người khác nào”, Izzie nói và dẫn đầu bước ra cửa.

Những người đàn ông đã tập hợp đông đủ trong phòng ăn.

“Hơi trơ trọi”, cô Foster nói khi liếc nhìn những bức tường gạch, những chiếc bàn và ghế dài bằng cây cọ. “Họ quảng cáo là về với sự thô sơ, đúng vậy thật.”

“Ôi... trời... ời”, Izzie thì thào khi nhìn thấy những người đàn ông trong phòng. “Bồ chọn ai?”

Có tổng cộng năm người kể cả ba tôi, ông đang trò chuyện với cô Chris bên cạnh chiếc cửa sập đi vào bếp, trong khi bốn người khác đang uống trà. Có một ông vừa hói vừa mập, mặc một chiếc áo thể thao màu vàng chanh đang ướt đẫm mồ hôi. Bên cạnh ông ta là một người có mái tóc muối tiêu, mặc một chiếc quần khá ngắn và mang một đôi xăng đan. Người thứ ba có mái tóc vàng được thắt thành từng lọn thả ra sau lưng, ông ta mặc áo thun và một chiếc xà rông. Người cuối cùng chỉ cao khoảng 1,6m, trông khá gầy, mặc một bộ đồ thể thao như vận động viên xe đạp và phô ra hai đầu gối khăng khiu xương xẩu.

“Mình chọn ba mình”, tôi thì thầm trả lời. “Bồ có thể chọn Tóc Bím, để lại Quần Xe Đạp cho mẹ bồ.”

Cô Foster nghe thấy. “Cảm ơn con lắm nha”, cô ấy nói rồi cười khúc khích. “Mà, e hèm... đồ ngắn quá nên cũng đâu còn gì để tưởng tượng nữa, đúng không?”

“Mẹ à”, Izzie kêu lên với giọng căng thẳng.

“Đàng hoàng lại coi.” Thực ra tôi thấy nhỏ có vẻ như trút bớt được gánh nặng bởi cô Foster đã bắt đầu thoải mái hơn một chút.

Trong khi hai đứa tôi đang ngồi nhâm nhi trà hoa cúc thì cô Chris đến. “Cô biết mọi người ở đây có vẻ già hơn hai cháu, nhưng Daniel con trai cô sẽ đến đây ngày mai. Nó mười sáu tuổi nên ít ra hai đứa cũng có bạn đồng trang lứa.”

“Nếu hấn ta cũng giống những người kia, mình đúng là thật mong chờ được gặp hấn. Hic”, Izzie thì thầm sau khi cô Chris tiếp tục đến nói chuyện với những người khác. “Không biết hấn có thuộc loại khoái mang xăng đan hay đội mũ trùm đầu không ta?”

“Miễn anh ta không mặc quần đua xe đạp”, tôi đùa. Nhưng thực sự tôi chẳng quan tâm bởi tôi đã bắt đầu muốn thư giãn ở nơi này, dù xung quanh chỉ toàn người lớn tuổi hơn tôi. Ở đây tôi không còn cảm thấy mình là người độc thân nữa, tôi là Lucy. Và Izzie lại là Izzie chứ không phải Izzie-cặp-với-Ben.

Sau khi uống trà và ăn một thứ bánh có mùi vị cứ như giấy cactông, cô Chris nói chúng tôi

ngồi thành vòng tròn và ném một quả bóng nhỏ sang chỗ ba tôi.

“Nào, bóng đến ai thì người đó tự giới thiệu một chút về mình, tại sao lại đến đây và mong đạt được gì vào dịp này. Khi giới thiệu xong, hãy ném bóng tiếp cho người khác.”

Nghe xong trông cô Foster cứ như sắp sửa chạy trốn đến nơi. “Mẹ mong là không có màn ôm nhau sau đó”, cô ấy thì thầm với Izzie.

“Xin chào, tôi là Peter Lovering”, ba tôi bắt đầu. “Tôi sống ở London và có một cửa hàng bán đồ ăn dinh dưỡng. Tôi đến đây với mong muốn được nghỉ ngơi và thư giãn.”

Mọi người rì rầm đáp lại trong khi ba tôi ném bóng cho cô tóc vàng vừa ngồi thiền lúc nãy.

“Chào, tôi là Sylvia. Tôi đến đây để mong có được sự thanh thản trong cả đầu óc lẫn cơ thể. Tôi là bác sĩ chuyên rửa ruột bị nhiễm trùng.” Nhiều tiếng rì rầm đáp lại hơn, nhưng tôi thì không thể nén cười.

“Công việc đó chắc hẳn là khiếp lắm”, tôi thì thầm với Izzie trong khi vai nhỏ cũng đang rung rung vì cố nén cười.

“Tôi là Moira. Tôi vừa ly dị nên gần đây cảm thấy rất căng thẳng... Tôi làm nghề massage.”

“Dành cho những lúc bồ cần tâm quất”, tôi nói với Izzie.

“Tôi là Priscilla”, một trong hai người phụ nữ lớn tuổi nói. “Tôi là người làm vườn, và đến đây để tìm kiếm bản thân.”

Lần này tôi chưa kịp bình luận gì bởi Izzie đã quay sang tôi và giả vờ ho sù sụ, “Cần gì đi tìm đâu xa. Bà ấy ở ngay trên ghế chứ gì nữa!”

“Tôi là Jonathan, nhưng bạn bè vẫn gọi tôi là Tabula”, Tóc Bím nói. “Dạo gần đây mắt thần của tôi cứ du hành đến miền đất Goa ở Ấn Độ khiến tôi không còn nội nhãn nữa. Tôi cần phải đóng mắt thần lại...”

Tôi thậm chí không dám quay sang nhìn Izzie vì sợ không kiềm chế nổi và sẽ phá lên cười.

“Tôi là Nigel”, đến phiên Quần Xe Đạp nói. “Tôi muốn có được chút không khí trong lành.”

“Vậy thì không nên mặc quần bó chặt đến thế”, tôi lại bình luận.

“Chào, tôi là Grace”, cô Tóc Hồng nói. “Tôi là đầu bếp nấu thức ăn chay, đến đây để được nghỉ ngơi.”

Cô ấy ném bóng cho Izzie.

“Cháu là Izzie”, nhỏ nói. “Cháu 14 tuổi. Cháu thích chiêm tinh, bói toán, phong thủy, thuật chữa bệnh, tự lập. Cháu đến với tâm hồn mở rộng.” Tiếng mọi người rì rầm tán thưởng. “À, cháu còn thích phép thuật nữa.” Giờ tiếng rì rầm tán thưởng chuyển thành những cái nhìn lo lắng, đặc biệt từ mẹ của Izzie.

Nhỏ ném bóng sang cho mẹ. “Tôi là Laura Foster. Tôi làm việc trên thành phố, trong ngành tài chính. Con gái tôi cứ liên tục khuyên tôi phải tìm sự cân bằng trong cuộc sống”, cô Foster nói và mỉm cười nhìn Izzie.

Tiếp theo cô ấy ném bóng cho tôi. “Cháu là Lucy. Ừm...”, tôi áp úng và bắt đầu đỏ mặt. Không thể nói cháu theo ba đến đây chỉ vì muốn đi chơi với nhỏ bạn! “À, ừm, cháu... thì sao cũng được. Tâm trí thoải mái, xem có chuyện gì ở đây. Dạ... vậy thôi.” Tôi ném tiếp quả bóng cho người phụ nữ lớn tuổi thứ hai, nhưng có lẽ hơi quá tay nên làm bay luôn kính của bà ấy. “Trời ơi, xin lỗi, cháu xin lỗi.”, tôi nhồm dậy. “Bà có sao không ạ?”

Bà ấy chỉnh lại kính và ném một cái nhìn kinh khủng về phía tôi. “Tôi là Prudence. Tôi làm việc trong một thư viện trường và muốn tránh xa cái đám nhóc ồn ào mà tôi phải gặp hàng ngày.”

Oops, có trốn đến đâu cũng phải gặp thôi, tôi thầm nghĩ.

Tiếp theo là ông Hubert, người có hàm râu rậm. Ông ta làm nghề nắn chỉnh xương.

“Cá là ông biết cách làm sao để nghe ‘rộp rộp’ cho vui tai”, tôi nói với Izzie.

Và cuối cùng là Eric, người đàn ông đầu hói. Ông ta nói phải đến đây vì vợ ông ấy dọa sẽ ly dị nếu ông ấy không chịu học cách để thư giãn.

“Các bạn đều đã đến đúng nơi cần đến”, cô Chris nói và đứng dậy phát những tờ chương trình cho chúng tôi.

“Được rồi”, cô ấy nói tiếp, “tối nay chúng ta sẽ không làm gì nhiều để mọi người có thời gian sắp xếp đồ đạc và nghỉ ngơi. Sáng mai chúng ta bắt đầu. Mọi người đều đã có chương trình trong tay, xin hãy xem qua và đặt câu hỏi nếu có gì thắc mắc.”

Tôi liếc qua tờ giấy.

6 giờ sáng: tư thế yoga chào mặt trời
và ngồi thiền.

“Sáu giờ sáng”, tôi quay qua Izzie. “Vậy là có tới hai lần sáu giờ một ngày lận hả?”

Nhỏ thụi vào tay tôi. “Bồ phải dậy, bởi vì mình sẽ tham gia.”

“Nhưng đây là tuần thư giãn mà. Đáng lý tụi mình phải được ngủ nướng mới đúng,” tôi nói và tiếp tục xem tờ chương trình

7 giờ sáng: ăn sáng

8 giờ sáng: đi bộ nhanh

10 giờ sáng: uống trà

Đọc đến 10g30 thì tôi phải lập tức cắn chặt môi để không phá lên cười. Trong này nói rằng sẽ có một buổi thảo luận về cách vượt qua sự phụ thuộc vào những thứ không tốt, như thuốc lá và rượu chẳng hạn. Và tên của buổi thảo luận là Hãy Đá Chiếc Nạng. Izzie có vẻ cũng vừa đọc đến đây bởi tôi thấy nhỏ cũng đang cố nén cười. Suốt thời gian ngồi đọc tờ chương trình, vai nhỏ cứ không ngừng rung lên.

12g30: ăn trưa

2g chiều: lớp massage

3g30 chiều: uống trà

4g chiều: tư vấn theo nhóm

6g chiều: hình dung theo nhóm

7g tối: ăn tối

8g30 tối: trình diễn “âm thực giúp bình tĩnh”

– trò chơi thư giãn – thả lỏng

“Mình thấy bữa trưa trong hình có vẻ ngon”,
tôi nói với Izzie.

“Tất cả mọi thứ khác cũng sẽ hay lắm đây”,
nhỏ nói. “Đặc biệt là cái trò đá nạng.”

Thế là hai đứa lại không nhịn được cười, đến
nỗi tôi phải ra khỏi phòng và giả bộ như mình
đang ho.

@ h u o n g 8

Om Mani Padme Bum

@ō Foster chỉ ở được đúng một đêm.

Trong khi tất cả chúng tôi đang ngồi bắt chéo chân và hát “om mani padme bum” trong phòng tập thiền vào sáng hôm sau thì cô ấy điên cuồng gọi điện hỏi khắp nơi tìm xem khách sạn năm sao nào gần nhất để đặt một phòng có phòng tắm riêng lẫn Jacuzzi.

“Mình xin lỗi”, Izzie nói trong lúc ăn sáng. “Mình nghĩ giọng ngáy đồng bộ của hai bà Prudence và Priscilla đã đến ngưỡng chịu đựng

cuối cùng của mẹ mình rồi. Vậy nên sau khi cô Moira bắt đầu đánh rắm rõ to...”

“Mình hiểu mà. Quyết định đó là đêm cuối cùng với bánh mì đậu nành và bắp cải. Thôi không sao đâu, ít ra bồ cũng ở đây gần hết thời gian.”

Izzie tỏ vẻ hơi ngượng. “Hai mẹ con sẽ đi ngay sau khi ăn sáng, vì mẹ mình muốn bảo đảm sẽ đặt được một phòng đang hoàng. Nhưng mình sẽ bắt mẹ phải quay lại ngay sau khi nhận phòng, chắc chỉ sau bữa trưa thôi.”

Thế là Izzie và cô Foster cùng đi mất sau đó, bỏ lại tôi phải “đá nạng” một mình.

Cuộc đi bộ sáng hôm đó vẫn tốt đẹp cho đến khi cô Chris bắt mọi người dừng lại ngay rìa ngôi làng để thực hiện bài tập đuổi người. Có một đám con nít đang chơi cạnh một buồng điện thoại gần đó và chúng tỏ vẻ rất thích thú khi đứng xem cái đám người kỳ quặc kia đang cố gắng chạm đầu ngón tay vào đầu ngón chân. Tôi những mong mặt đất nứt ra và nuốt luôn tôi cho rồi.

Nội dung tiếp theo sau khi đi bộ chính là trò “đá nạng”. Đó là một hoạt động thú vị, nhưng

sẽ còn thú vị gấp đôi nếu có nhỏ Izzie cùng ngồi cười với tôi. Báo cáo viên nói về cách kiểm soát thời gian, sau đó đề ra một loạt những thứ có thể làm thay vì cứ uống rượu, hút thuốc hoặc ngốn cả núi thức ăn mỗi khi thấy buồn. Tôi nghĩ sôcôla và kem chính là hai chiếc “nặng” của mình, có điều tôi tin rằng nếu không quá lạm dụng thì những chiếc “nặng” đó vẫn có thể giúp ích khá nhiều, đặc biệt khi chúng lại được chế biến từ quả hồ đào.

Sau một bữa trưa chẳng lấy gì làm hấp dẫn với lạc rang và đậu lăng, tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng của Izzie đâu cả nên tôi quyết định trở về phòng và gọi điện cho nhỏ.

“Khi nào bồ mới về lại đây?” Tôi hỏi.

“Lucy ơi mình xin lỗi nha. Mẹ mình khoái ở đây quá, vì phải nói là khách sạn này hơi bị xịn. Giường nào giường nấy to đùng, nhà tắm thì khổng lồ, ghế sofa êm ái ở khắp nơi, và toàn tạp chí mới. Bồ sẽ thích cho coi – Vogue, Tatler, Harpers...”

“Ừ, nhưng mà khi nào bồ mới về lại trại tù?”

“Vấn đề là ở đó”, Izzie nói. “Trong khách sạn có một cái salon thẩm mỹ và mẹ mình đã đặt

chỗ cho cả buổi chiều hưởng thụ luôn rồi. Mẹ nói đó mới là thứ mẹ hình dung. Mình xin lỗi, thật sự là mình rất mong được về với bố, nhưng mẹ lại đăng ký cho mình chiều nay vô làm móng mới chết.”

Tôi nhìn quanh căn phòng giờ đây đã tràn ngập mùi sandwich trứng và cải xoong của cô Moira, thậm ước phải chi cô Foster mang tôi theo luôn. Thậm chí tôi bắt đầu nghĩ giá như mình đừng đến đây theo lời dụ dỗ của nhỏ Izzie.

“Nghe nè”, nhỏ chắc đã đọc được ý nghĩ của tôi, “bố phải tới đây coi mới được. Sao bố không bỏ luôn buổi thảo luận sau giờ uống trà để vô đây với mình. Không xa lắm đâu, ngay bên trái ngôi làng thôi, bố sẽ thấy khách sạn nằm ngay dưới chân đồi. Nếu bố lạc thì cứ hỏi Khách sạn Montbury. Đó là một khách sạn lớn nhìn ra vịnh.”

“Hay đó”, tôi nói và thấy vui trở lại. “Mình sẽ tới.”

Chắc mình sẽ được thưởng thức trà với bánh nướng và kem của vùng Devonshire, ngả lưng trên một chiếc sofa êm ái và đọc tạp chí Vogue. Đúng là kỳ nghỉ cuối tuần đáng mong chờ.

Tôi tham gia buổi tập massage trong phòng thiền cùng những người khác, tự nhủ ít ra cũng khá dễ chịu dù ở đây không được sang trọng như khách sạn.

Sau khi người giáo viên làm mẫu xong, chúng tôi trải đệm xuống sàn và bắt cặp. Tôi chung nhóm với bà Prudence và khi được chỉ định massage cho bà ấy trước, tôi đã làm rất nhẹ nhàng. Ngược lại khi đến lượt mình massage cho tôi, bà ấy rõ ràng xem đó là cơ hội để trả thù tôi đã làm văng kính của bà ấy, hoặc thậm chí trả thù tất cả những đứa nào từng chọc giận bà ở trường. Hết tát lại đến đấm rồi đến nện, chắc hẳn bà ta phải xuất thân từ trường dạy massage cho công nhân xây dựng.

Ba tôi có vẻ cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự khi chung nhóm với ông hói đầu. Trông như ông ta và bà Prudence từng học chung trường massage cũng nên.

Trong lúc bà ấy đang cố lôi chân tôi ra khỏi người, tôi cố quay đầu lại và nhìn đồng hồ. Hai mươi phút nữa mới đi được. Arrghhh.

Ba tôi chẳng hề phản đối khi tôi nói sẽ không tham gia buổi họp tư vấn để đi đến chỗ Izzie.

“Ba nghĩ ở nhà con cũng đã nghe đủ thứ tư vấn tâm lý rồi nên con cứ đi đi. Để ba chờ con xuống đó luôn.”

Chúng tôi hỏi đường sau khi đã ra ngoài làng, và ba cho tôi xuống tại một con đường nhỏ đầy hoa đỗ quyên dẫn thẳng đến khách sạn.

“Kia rồi”, ba tôi nói và chỉ về phía cánh cổng có gắn một tấm bảng đồng với dòng chữ “Khách sạn Montbury. “Con tự về hoặc nói cô Foster cho đi nhờ nhé? Nếu có chuyện gì cứ gọi di động cho ba. Ba... ờ... cần làm vài thứ trước khi quay về.”

Trong khi bước về phía khách sạn, tôi quay lại định vẫy tay chào ba thì thấy ông đã đậu xe và đang xăm xăm bước vào một tòa nhà, và tôi không thể nhịn cười khi nhận ra đó là quán Cánh Tay Vua, quán rượu của vùng này. Chắc ba đã phải cố nhịn cả ngày qua, tôi mỉm cười nghĩ trong lúc đi tiếp về phía khách sạn.

Khi bước vào sảnh, tôi đã không khỏi cảm thấy choáng ngợp lẫn ngại ngùng trước vẻ đồ sộ của nó. Rồi tôi nhớ lại lời Nesta luôn nói với tôi – người ta chỉ khiến bồ cảm thấy thấp kém khi nào chính bồ cho phép người ta nghĩ vậy. Mình

cũng đủ tư cách vào đây như bất kỳ ai, tôi nghĩ và mạnh dạn bước đến quầy tiếp tân bấm chuông. Tôi đưa mắt nhìn những lò sưởi đồ sộ bằng đá cẩm thạch, những chiếc sofa sang trọng, những đồ nội thất bóng loáng và những bình hoa to đùng cắm huệ tây được đặt khắp nơi. Vài người khách đang ngồi cạnh cửa sổ gần quầy tiếp tân nhấm nháp trà và kem. Hết xẩy, tôi thầm nghĩ và mong chờ đến lượt mình sẽ có cơ hội thưởng thức trong mười lăm phút nữa.

“Tôi giúp gì được em?” Một cô gái đeo kính đứng sau quầy bước đến và hỏi.

“À, em đến gặp cô Foster và con gái cô ấy”, tôi nói.

“Em vừa trễ mất rồi, họ đi cách đây mười lăm phút. Em có muốn nhắn lại không?”

“Ừm, thôi không cần đâu, cảm ơn chị”, tôi nói và bước lại ra phía đường.

Sao nhỏ không gọi mình vậy? Tôi tự hỏi và lục tìm điện thoại di động trong giỏ, rồi mới sực nhớ ra mình đã bỏ quên ở phòng sau khi gọi cho Izzie lần trước. Tôi nhìn xem thử ba tôi còn ở trong quán không và thấy ông chỉ vừa vào trong xe. Tôi

vội lao ra và “rầm”, tôi va phải ai đó đang vừa nói điện thoại vừa đi ngang qua. Chiếc điện thoại của anh ta tuột khỏi tay và rớt xuống vỉa hè.

“Ui da! Coi chừng chứ”, anh ta la lên khi cúi xuống nhặt chiếc điện thoại.

“Ôi, xin lỗi”, tôi nói. “Em rất xin lỗi. Anh có sao không?”

“Tôi thì không sao, nhưng cái điện thoại thì chưa chắc”, anh ta nói và thử bấm vài phím rồi đưa lên nghe thử.

“Em, er, không cố ý...” tôi nói khi đang nhìn theo ba tôi lái xe đi ngày càng xa. “Em đang...”

“Đúng rồi, cô đang mơ màng.”

“Sự thật là em đang cố đuổi theo ba em”, tôi nói. Anh ta quay qua nhìn thẳng vào tôi, và suýt nữa tôi nghẹt thở. Anh chàng này khá dễ coi. Thật ra còn hơn cả dễ coi, phải nói là rất đẹp trai. Tóc vàng, mắt xanh biếc, và hai gò má thì đúng là chết người. “Điện thoại của anh không sao chứ?” Tôi hỏi.

Anh ta lại gọi và bắt đầu bước đi. “Phải. Nhưng không cảm ơn cô đâu.”

Chắc đây là cực cung của cả vùng, và chắc có cả triệu cô theo đuổi anh ta. Dù sao mình cũng chẳng thèm gã này, tôi nghĩ và thè lưỡi sau lưng anh ta. Tôi chẳng thích những tên con trai ngay cả một chút cố gắng để cư xử tử tế cũng không có, dù bọn họ đẹp trai đến đâu chẳng nữa.

@ h u o n g 9

@ hương trình Big Brother

Khi về đến phòng, tôi thấy có ba tin nhắn của Izzie trên điện thoại.

“Mẹ mình tình cờ gặp một người bạn từ thành phố đang chăm sóc da mặt trong salon của khách sạn”, tin thứ nhất nói. “Cô ấy có một nhà nghỉ gần đây và cứ khăng khăng mời mẹ và mình tới ăn tối. Vậy bồ khoan ghé đã nha. Gọi báo cho mình biết bồ đã nhận được tin nhắn.”

“Bồ đang ở đâu vậy?”, tin thứ hai. “Mẹ nói bồ cứ đi chung luôn. Gọi lại cho mình nha. Tụi mình sẽ khởi hành trong nửa tiếng nữa.”

“Mẹ và mình lên đường rồi”, tin thứ ba. “Hy vọng bồ nhận được mấy tin nhắn. Gọi mình ngay khi bồ nhận tin nha.”

Tôi gọi cho Izzie và giải thích rằng mình đến khách sạn nhưng không gặp được nhỏ.

“Ôi trời, mình xin lỗi, Lucy. Mình thấy tệ quá, đặc biệt là vì ban đầu chính mình đã bắt bồ phải tham gia đợt này. Nghe nè, mai mẹ mình sẽ đi chơi với một người bạn nhưng mình chẳng muốn tham gia, nên sáng sớm mai mình sẽ qua đó cả ngày. Chịu không?”

“Ừ”, tôi nói. “Mình sẽ sống nổi mà. Tối nay là buổi tập hình dung, sau đó đến thư giãn hay gì đó đại loại thế.”

“Nghe đã quá. Mình rất thích tập hình dung. Ước gì mình đang ở đó.”

“Còn mình thì ước gì mình đang ở đó”, tôi nói và kể cho nhỏ nghe những hoạt động của lớp vào buổi sáng và chiều. “Bồ mà ở đây chắc cũng thê thảm luôn.”

“Mình hiểu”, nhỏ nói. “Thấy tệ hại vì đã bỏ bồ ở đó một mình quá. Nhưng chắc chắn sáng mai mình sẽ gặp bồ. OK?”

“OK.”

Sau cú điện thoại, tôi quay lại phòng tập và thấy mọi người đã nằm lên các tấm đệm. Cô Chris đã đặt một số cây nến và nhang xung quanh, đồng thời mở một bài nhạc êm dịu. Căn phòng thật ấm cúng và tấm đệm thì như đang mời mọc. Mình làm được, tôi nghĩ rồi bước vào nằm xuống cạnh cửa và nhắm mắt lại.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô Chris bắt đầu dẫn dắt chúng tôi. “Hãy tưởng tượng các bạn đang mơ màng, thư giãn và thoải mái. Cơ thể các bạn nặng trĩu, các xương khớp thấy mềm và ấm áp. Cảm nhận duy nhất chỉ còn là hơi thở, lên rồi xuống nhẹ nhàng như từng đợt sóng vỗ vào bờ. Các bạn thấy yên bình, thư giãn, ấm áp, nặng trĩu...”

Vài giây sau tôi đã ngủ, và điều tiếp theo tôi biết chính là đèn bật sáng và buổi học kết thúc.

“Tuyệt”, cô Sylvia nói. “Cô đến một nơi rất dễ thương, có một khu vườn và bãi biển... Cháu thấy sao Lucy?”

“À, dạ, rất thư thái”, tôi vừa nói vừa dụi mắt. Hóa ra không chỉ có tôi ngủ quên, bởi một nửa số người còn lại vẫn đang uể oải trên sàn, trong đó cô Moira đang uốn éo qua lại trên tấm đệm còn hai bà Prudence và Priscilla vẫn đang ngáy

đều. Khi mọi người đều đã dậy và lục tục kéo sang phòng khách, tôi thấy một bóng người ngồi trên tấm đệm phía cửa phòng tập quay lưng lại phía tôi. Anh ta không có mặt ở đây lúc sáng. À, chắc con của cô Chris, tôi nghĩ khi đứng lên định đi ra. Ngay lúc đó anh ta cũng quay lại và nhìn lên. Tôi há hốc mồm khi nhận ra người đó, chính là anh chàng có chiếc điện thoại đã bị tôi hất bay trong làng.

“Là cô sao”, anh ta nói khi đứng dậy đến trước mặt tôi.

“Là anh sao”, tôi nói.

Cô Chris bước đến chỗ chúng tôi. “Daniel, đây là Lucy. Lucy, đây là Daniel.”

“À”, Daniel nói, trông rõ ràng chẳng thích thú gì, “tụi con gặp nhau rồi. Hay đúng hơn là tông vào nhau.”

Tôi đỏ bừng mặt và đi thẳng ra cửa. Ba tôi đi theo và bắt kịp tôi ở sảnh.

“Chẳng thân thiện gì cả”, ba nói. “Cung cách của con đâu hết cả rồi?”

“Của anh ta đâu hết rồi thì đúng hơn”, tôi nói.

“Con lỡ đụng phải anh ta trong làng, nhưng khi con xin lỗi anh ta tỏ ra chẳng biết điều gì cả.”

“Thôi mà Lucy”, ba tôi nói. “VẬY ĐÂU CÓ GIỐNG CON. CỨ THỬ CỐ THÂN THIỆN ĐÃ NÀO.”

“ĐƯỢC THÔI”, tôi nói, lòng thầm nghĩ đừng mong tôi cố thân thiện với anh, cho đến khi anh ta biết cách tiếp nhận lời xin lỗi một cách đúng mực.

Tôi quay trở lại phòng tập thể và thấy có vẻ không khí lãng mạn đang tràn ngập. Cô Grace, cô Priscilla và cô Moira đang cùng ngồi trên giường cười khúc khích. Hình như cô Grace thích chú Jonathan, hay Tabula, chú thích gọi vậy hơn. Cô Moira đã trao đổi số điện thoại với chú Quần Soóc Xe Đạp, còn cô Priscilla đã hẹn đi chơi với Hubert - Người nắn xương.

“Cô Sylvia đâu rồi ạ?” Tôi hỏi và định tán gẫu với cô ấy hoặc cùng chơi gì đó.

“Về London để chăm sóc cho một người bạn bị bệnh nặng rồi”, cô Prudence nói. Cô ấy đang ngồi đó làm bộ đọc sách để nghe lăm cuộc trò chuyện bên dưới, và trông cô ấy hơi khó chịu vì cô Priscilla đã có người để hẹn hò còn cô ấy thì không.

Hóa ra chúng ta giống nhau và đều là những kẻ cô đơn, tôi nghĩ và tự hỏi không biết có nên đến tỏ ra thân thiện với cô Prudence hay không. Tuy nhiên rõ ràng cô ấy đang hờn dỗi. Cảnh này giống trong chương trình Big Brother thật, tôi nghĩ, và cô Prudence thân mến sẽ là người đầu tiên bị loại.

Sau một hồi, tôi quyết định đi ngủ sớm. Hôm nay đúng là một ngày mệt mỏi, và vẫn còn một buổi phải dậy sớm từ 6g sáng ngày mai.

Izzie đã giữ lời hứa khi xuất hiện ngay sau bữa ăn sáng. Trông nhỏ có vẻ rất hào hứng lúc đến ngồi chung bàn với tôi.

“Lucy à, mình mới gặp anh Daniel. Bỏ gặp ảnh chưa vậy? Anh chàng cực kỳ dễ thương, nên mình đã quyết định sẽ tìm hiểu xem ảnh có bạn gái chưa.”

“Ôi trời tha cho mình đi Izzie. Tưởng tụi mình bỏ trò ‘Hãy bắt cặp cho Lucy’ rồi mà. Mình gặp anh ta rồi, và mình không thích anh ta.”

Ngay lúc đó cửa phòng ăn bật mở và Daniel bước vào. Anh ta đến trò chuyện với những người

tham gia lớp học và đem cho họ những gì họ cần từ chiếc bàn để đồ ăn sáng.

“Không thích chỗ nào chứ?” Izzie hỏi. “Anh ấy có vẻ rất thân thiện, và biết cách ăn mặc.”

Đúng là anh ta trông rất hợp với bộ jean và áo thun đen, tôi nhìn sang và nghĩ thầm. Anh ta lấy thức ăn rồi đi thẳng đến chỗ chúng tôi đang ngồi.

“Chào”, anh ta mỉm cười. “Anh lấy gì đó cho hai em nhé?”

Tôi lắc đầu.

“Em ăn rồi, cảm ơn anh”, Izzie nói. “Nhưng anh cứ ngồi đây với tụi em cũng được.”

Ta sẽ giết người sau, Izzie ạ, tôi nhủ thầm.

Anh ta nhìn tôi cười. “Có vẻ hôm qua chúng ta đều bước nhầm chân đúng không? Hoặc ít ra em nhầm.”

Lại thế nữa rồi, tôi nghĩ. “Em đã nói em xin lỗi rồi mà.”

“Anh nhớ. Cái điện thoại cũng không sao. Vậy giờ làm như chuyện đó chưa xảy ra và bắt đầu lại nha. Rồi, chào em, anh là Daniel. Mẹ anh điều hành khóa học này cho những người quá khích đang chạy trốn.”

Izzie phá lên cười, còn tôi quay sang nhìn kỹ anh ta. Anh ta trông khá đẹp trai và rõ ràng đang cố tỏ ra thân thiện.

“Em là Lucy Lovering”, tôi nói. “Em tới đây với ba em.”

“Em thấy tuần vừa rồi thế nào?”

“Ờ...”

Daniel nhe răng cười rồi nói thêm: “Tra tấn từ từ đúng không?”

“Có vẻ hợp với Izzie hơn”, tôi nói một cách xã giao. “Nhưng tối qua em cũng thích phần luyện tập hình dung lắm.”

“Anh cũng vậy, mượn có đó ngủ luôn”, Daniel nói. “Mà em cũng nghe thấy mấy tiếng ngáy tối qua đúng không?”

Tôi bắt đầu cảm thấy mình có cảm tình hơn với anh ấy.

“Vậy em hay thích làm gì?” Anh ấy hỏi tiếp.

“Ờ...”

“Thời trang”, Izzie nói. “Lucy rất thích thiết kế mẫu. Bạn em từng tự may rất nhiều đồ.”

“Thật sao? Đó cũng chính là nghề anh muốn làm sau khi học xong. Anh muốn vô trường đào

tạo về thời trang ở London, sau đó làm việc ở Milan hoặc Paris.”

“Thật sao?”

Kể từ lúc đó bọn tôi nói chuyện với nhau hoàn toàn tự nhiên và phát hiện ra hai đứa có rất nhiều điểm chung. Và cũng như tôi, anh ấy biết tên tất cả những nhà thiết kế nổi tiếng, những nơi có thể tìm vải mẫu, và vẫn thường đến Portobello dạo quanh những cửa hàng quần áo.

Tôi quyết định thử kiểm tra khả năng hài hước của Daniel và kể cho anh ấy nghe câu chuyện tiểu lâm ưa thích nhất của mình. Daniel cười ngặt nghẽo sau khi nghe xong, chưa kể còn đáp lại tôi bằng một chuyện cũng vui không kém.

Tôi thầm điểm lại bảng danh sách ước nguyện của mình. Hài hước? Xong. Thích thời trang? Xong.

Nhỏ Izzie ngồi nhìn bọn tôi với một nụ cười ranh mãnh. Trông nhỏ chẳng khác nào một bà mẹ đang ngồi ngắm lũ con của mình chơi đùa vui vẻ một cách mãn nguyện.

@ h u o n g 10

Shiatsu Shmiatsu

Izzie là đứa đầu tiên nói thẳng điều ấy ra.

“Ảnh chính xác là anh chàng trong danh sách của bồ”, nhỏ thì thầm khi hai đứa đang ngồi títt đằng sau trong buổi giới thiệu phương pháp trị liệu với dầu thảo dược. “Ảnh đẹp trai, cỡ người vừa phải, đáng coi được, hài hước.”

“Nhưng có thể ảnh đã có bạn gái rồi”, tôi vừa nói vừa cầm lấy một chai dầu đưa lên mũi hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục chuyển nó sang cho người khác.

Izzie nhe răng cười. “Chưa có. Mình đã hỏi ảnh khi bồ đang đi lấy đồ ăn sáng.”

“Trời ơi Izzie”, tôi kêu lên. “Rồi ảnh sẽ nghĩ sao?”

“Anh Daniel thích bò đó”, nhỏ nói. “Ảnh hỏi quá chừng thứ về bò. Với lại ảnh cũng không ở xa chỗ tụi mình vì mẹ ảnh có một phòng khám ở Trang Trại Phấn, chỉ đi hết con đường là tới.”

“Thật sao?” Tôi nhìn về phía Daniel đang ngồi cách đó hai hàng. Chẳng lẽ cái danh sách ước nguyện của nhỏ Izzie hiệu quả thật sao?

Sau buổi trị liệu bằng thảo dược, cô Chris dạy chúng tôi một phương pháp tự massage của người Trung Hoa. Nó có vẻ khá vui nhộn vì kỹ thuật này trông giống như chúng tôi đang tự đánh đòn mình vậy.

“Thu các ngón tay lại thành nắm đấm”, cô Chris nói, “giữ cho cổ tay thả lỏng rồi vỗ lên vai, lên cổ và sau lưng đến chỗ nào xa nhất có thể.”

Chúng tôi làm như cô ấy hướng dẫn, vỗ dọc hai vai, rồi đến tay và chân. Sau cùng mọi người đều có vẻ thoải mái hơn, và không khí buổi học rõ ràng đã khá hơn hôm qua rất nhiều. Daniel liên tục nhìn tôi và trung ra những bộ mặt ngớ ngẩn

nhất sau mỗi lần vỗ vào người, cứ như anh ấy đang trong tình trạng đau đớn tột cùng không bằng.

Tiếp theo chúng tôi thực hành massage mặt theo phương pháp shiatsu, bấm vào các điểm dọc theo thái dương, cằm và sống mũi. Tôi đã bắt đầu cảm thấy thực sự thoải mái.

“Hay ghê ha?”, Izzie nói trong khi đang bấm bấm dọc theo lông mày. Nhỏ có vẻ vô cùng hứng thú với những thứ như thế này.

Tôi gật đầu và nhìn sang Daniel. Xem ra cuối cùng khóa học này đã có tác dụng gì đó.

*

* *

Phần tiếp theo của chương trình là thực hành phương pháp phản xạ. Giống như buổi học massage hôm qua, cô Chris yêu cầu chúng tôi bắt cặp. Hay lắm, tôi nghĩ, lần này mình sẽ được chung nhóm với Izzie thay vì bà Tay Thơ Bạo. Có điều nhỏ Izzie để ý thấy Daniel nhìn sang tôi bèn ngay lập tức quay qua cô Moira.

“Cháu chung nhóm với cô nhé?” Nhỏ hỏi cô ấy, rồi gọi Daniel. “Anh Daniel, Lucy cần người chung nhóm kìa.”

Tôi đỏ bừng mặt. Đôi khi mấy đứa bạn của tôi không còn biết xấu hổ nữa.

Daniel bước ngay tới và nói: “Để anh giúp em trước nhé. Nằm xuống và tháo giày ra đi.”

Tôi nằm xuống tấm đệm và càng đỏ mặt hơn khi anh ấy cởi vớ của tôi và xoa bột lên chân tôi.

Daniel mỉm cười trong lúc giữ hai chân tôi. “Chân nhỏ quá ha!”

“Em biết”, tôi nói. “Đôi khi em cũng thấy ghét vì mình nhỏ con quá. Tụi bạn em đều khá cao, chỉ có em là nhỏ con.”

“Những món đồ tốt đều nằm trong gói nhỏ”, anh ấy nói và vẫn mỉm cười. “Nói riêng nha, anh thích những cô gái nhỏ nhắn.”

Ôi trời, tôi nghĩ, và thậm chí đánh thêm một dấu vào cái danh sách ước nguyện của mình – thích người nhỏ nhắn.

Trong khi Daniel vẫn tiếp tục làm theo hướng dẫn của mẹ anh ấy thì tôi nhắm mắt và thả hồn mình mặc sức lên chín tầng mây. So với bà Prudence, những động tác của anh ấy thật khác hẳn, vừa dịu dàng lại vừa dứt khoát. Mình phải đưa điều này vào danh sách mới được, tôi nhủ thầm – phải giỏi massage chân.

“Trước đây anh đã từng làm thế này rồi phải không?” Tôi hỏi.

Daniel gật đầu. “Mẹ anh dạy. Dễ chịu chứ?”

“Dạ, đã lắm”

Chúng tôi đổi chỗ cho nhau hai mươi phút sau đó, và tôi thật sự thấy nhẹ nhõm khi nhận ra anh ấy có hai bàn chân sạch sẽ với móng chân được cắt rất gọn gàng. Nếu anh ấy cũng có đôi chân nặng mùi như ông anh Lal của tôi thì thật quá thất vọng. Tôi vừa xoa bóp vừa liếc nhìn vẻ mặt Daniel để bảo đảm mình không mạnh tay quá. Trong lúc đó anh ấy cũng đang mở to mắt nhìn tôi. Mặt tôi đỏ rần và cảm giác như có một luồng điện vừa chạy qua người vậy.

“Nhắm mắt lại đi”, tôi nói.

“Sao vậy?”

“Anh làm em ngại quá.”

“Được rồi”. Anh ấy lại mỉm cười nhưng vẫn nghe lời tôi và nhắm mắt trong suốt thời gian còn lại. Một cách mới đây, tôi nghĩ. Nghe hơi lạ, nhưng massage chân cho ai đó có vẻ cũng vui chẳng kém gì hôn. Hy vọng không phải ba đang nhìn mình, tôi thăm nghĩ và liếc nhanh sang chỗ

ba tôi. Thật may ông đang bận massage cho bà Prudence nên chẳng để ý con gái ba đang chơi trò tán tỉnh bằng chân chỉ cách đó hai mét.

Cho đến tận giờ ăn trưa tôi vẫn như đang bay bổng, không biết đó là nhờ vào tất cả những liệu pháp tôi đã tham gia hay nhờ Daniel nữa.

“Mình nghĩ có lẽ mình yêu rồi”, tôi nói với Izzie khi bọn tôi đang ăn ngon lành hai ổ bánh mì với đậu lăng và phô mai.

“Mình cũng nghĩ vậy đó, theo như cái kiểu hai người nhìn nhau trong buổi massage lúc nãy.”

“Mình biết”, tôi nói. “Và mình sẽ bổ sung thêm tiêu chuẩn ‘biết massage chân’ vào danh sách về anh chàng lý tưởng của mình, như một điều kiện bắt buộc.”

Tôi mong chờ đến lúc bắt đầu chương trình buổi chiều và hy vọng đó sẽ tiếp tục là một phương pháp trị liệu dễ chịu nữa, để tôi lại có dịp chung nhóm cùng Daniel.

Nhưng tôi sớm nhận ra không phải vậy.

“Chiều nay chúng ta sẽ bắt đầu bằng một bài

tập nhằm giải tỏa những cảm xúc tức giận bị dồn nén”, cô Chris nói.

Nhưng mình đang thấy rất vui vẻ, tôi nghĩ. Mình chẳng có cảm giác tệ hại nào cả, nên có vẻ chuyện này chỉ làm mất thời gian của mình mà thôi.

“Đây là một cách để giải phóng những nỗi giận dữ mà các bạn không thể biểu lộ ra”, cô Chris nói tiếp. “Tôi tin những gì tiêu cực nên được tổng ra ngoài hơn là giữ lại, do đó giờ là lúc các bạn có cơ hội để làm điều này.”

“Hay đây”, Izzie nói và nhìn tôi đầy ẩn ý. “Họp với những việc chưa được giải quyết dứt điểm.”

“Các bạn không thể hét vào mặt sếp mình”, cô Chris nói, rồi quay sang cười với tôi và Izzie, “hoặc hét trước mặt giáo viên, cô hiệu trưởng, v.v... Giờ tôi đề nghị mỗi người hãy cầm lấy một chiếc đệm đang để trong góc kia rồi tưởng tượng đó chính là thứ hoặc người đã khiến các bạn nổi giận trong quá khứ – người yêu, cha mẹ, đồng nghiệp, hàng xóm, bạn bè, hay thậm chí ông Trời cũng được. Chính vì nhiều lúc ta không được thể hiện nỗi tức giận trực tiếp với kẻ có liên quan, đây

chính là cách giải thoát cho các bạn khỏi điều ấy mà không mang đến hậu quả xấu nào cả.”

“Hết xảy”, Izzie nói và đi thẳng đến đồng đệm.

Tôi cũng miễn cưỡng lấy một chiếc trong số đó, nhưng lòng vẫn nghĩ trò này thật điên rồ.

“Nào, hãy bắt đầu đi”, cô Chris nói. “Các bạn có thể ném, có thể đá, có thể dẫm lên, hoặc gì cũng được. Hãy giải thoát mình khỏi ức chế.”

Izzie cầm một chiếc đệm màu đỏ và bắt đầu đánh đấm túi bụi.

“Tội nghiệp cái đệm”, tôi nói. “Nó có tội tình gì chứ?”

“Mình đang tưởng tượng đây chính là tất cả những tên khùng bố đã giết người vô tội”, Izzie vừa thở hỏn hển vừa nhảy lên nhảy xuống trên tấm đệm. “Nhiều lúc mình muốn nổi điên vì cảm giác thật bất lực và giận dữ vì không làm được gì cả.”

Izzie lúc nào cũng có những ý nghĩ mang tầm thế giới.

“Vậy bồ định sẽ đập ai?” Nhỏ hỏi sau khi dừng lại một chút để thở.

Tôi nhìn sang đồng đệm. “Một người sống gần nhà mình”, tôi mỉm cười đồng thời rút luôn một tấm đệm nhung màu nâu ra. Đúng màu mắt của Tony.

Lúc đầu ai cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng, thế rồi cô Moira xung phong bắt đầu trước. Quân Xe Đạp nhảy vào tham gia tiếp theo. Rồi đến Eric, đến Tabula, và cả ba tôi nữa! Mười phút sau, cả nơi này đã trở thành căn nhà điên khi tất cả mọi người cùng tham gia. Tôi đưa mắt nhìn Daniel để xem anh ấy đang làm gì bởi tôi chẳng muốn trông như con ngốc trước mặt anh, nhưng chính Daniel cũng đang làm giống mọi người. Nếu không nhập vào cùng họ thì cũng đừng chống lại họ, tôi nghĩ và dấm thùm thụp vào một chiếc đệm. Dám bỏ mình nè, tôi giáng cho nó một đòn. Dám tới bữa tiệc với cô gái khác nè... Bụp! Hự!

Cuối buổi tôi đã thấy cực kỳ thoải mái, và trông những người khác cũng vậy, cảm giác cứ như có cả một đập nước vừa được khai thông. Cô Chris nói đúng, có lẽ tôi thậm chí không biết những cảm giác như thế đang tồn tại trong đầu mình. Tôi đã từng suy nghĩ quá nhiều về Tony, giờ tôi

tin mình đã có thể gặp lại anh ấy khi ghé nhà Nesta chơi. Bọn tôi, như anh Tony vẫn hay nói, có thể vẫn là bạn.

“Tiếc quá”, Izzie nói khi buổi học kết thúc, “mình lại phải về khách sạn tối nay và phải bỏ lỡ bài giảng về Các loại hoa cỏ chữa bệnh rồi. Mình thích đề tài đó lắm.”

“Mình sẽ thuật lại hết cho bồ”, tôi nói trong khi Daniel đang đi thẳng về phía hai đứa tôi.

“Hay tụi mình đi dạo một chút trước buổi học đi”, anh ấy nói mà không biết sau lưng mình Izzie đang giơ hai ngón cái lên.

“Hay để sau buổi học nha”, tôi nói, “vì giờ em phải đưa Iz về lại khách sạn đã.”

Cảm nhận của tôi về Daniel đã hoàn toàn thay đổi nhưng không có nghĩa là tôi quên hết những gì Nesta đã dạy. Dù lúc nào cũng tỏ ra sẵn sàng. Dù lúc nào cũng tỏ ra dễ dàng.

Khoảng một giờ sau tôi quay về tới ngôi làng. Sau khi vào phòng sửa soạn một chút, tôi đến phòng ăn nhưng chẳng thấy Daniel đâu cả.

Suốt cả buổi học, tôi cứ liên tục nhìn ra cửa xem anh ấy có đến không, và Daniel vẫn không đến. Giờ sao đây? Tôi tự hỏi khi cố tập trung vào bài giảng. Chẳng lẽ anh ta hờn dỗi vì mình đưa Iz đến khách sạn? Có lẽ anh ta không dễ thương như mình tưởng. Tất cả những cảm giác tĩnh lặng vừa mới có xem ra đã bốc hơi trong lúc tôi ngồi nhìn cánh cửa mất rồi.

“Những loại cây cỏ chữa bệnh này rất tốt cho việc làm giảm mất cân bằng cảm xúc”, cô Chris nói. “Nhiều chứng bệnh thật ra chỉ là ‘tâm bệnh’ mà thôi.”

Rồi cô ấy bắt đầu đọc cả một danh sách những loại thảo dược và các tác dụng của nó. “Cỏ long nha dành cho những ai đang phải cố tỏ ra vui vẻ nhưng trong lòng đau đớn cùng cực, cây bóng nước dành cho tâm trạng thất vọng, cây mù tạc dành cho tâm trạng u sầu, hoa hạt dẻ trắng dành cho những mâu thuẫn tâm lý, bông yến mạch đại dành cho tình trạng bất an.”

Đúng là mình, lại đúng là mình. Tôi liên tục kêu thầm khi cô ấy cứ tiếp tục đọc bảng danh sách.

“Các bạn chỉ cần một hoặc hai loại trong số

đó thôi”, cô Chris nói khi đọc xong. “Chúng đều có bán ở phòng ăn.”

Sau buổi học, cô Chris bị mọi người vây quanh để hỏi tiếp về các loại thảo dược nên tôi không thể nào gặp cô ấy để hỏi xem Daniel đang ở đâu. Tôi đành ra tìm ba tôi.

“Ba úng cho con tiền tiêu vặt tháng tới luôn được không?” Tôi hỏi. “Con muốn mua mấy loại thảo dược.”

“Được chứ. Con thích thứ nào?”

“Toàn bộ”, tôi nói.

@ h u o n g 11

Nhà thân yêu

Ba tôi muốn lên đường ngay từ mờ sáng hôm sau để kịp về mở cửa hàng lúc 9g30. Cảm giác thật hay khi về lại căn bếp ấm cúng, nhìn thấy chỉ có anh Steve và Lal thay vì cả đám người lạ đang ăn sáng. Mẹ đã đi làm, còn hai anh tôi cũng đi chơi tennis ngay sau đó nên ngoại trừ hai con chó ra, tôi được hoàn toàn làm chủ căn nhà. Tôi cảm thấy giờ mình đang nhìn mọi thứ với một con mắt khác. Chiếc TV trong phòng khách để tôi thích xem gì thì xem. Căn phòng ngủ nơi tôi không phải chia sẻ với ai khác. Cũng không còn phải dậy từ 6 giờ sáng để vắn vẹo người theo những tư thế lạ đời.

Chiếc giường trông thật mời gọi, thế là tôi chuyển điện thoại sang chế độ trả lời tự động và chui vào chăn để tận hưởng vài tiếng đồng hồ được ngủ thỏa thích mà không sợ bị làm phiền.

“Khóa học ra sao hả con?” Mẹ tôi hỏi khi đến giờ ăn trưa.

“Cũng thú vị”, tôi nói. “Có vài chuyện hơi chán, nhưng những chuyện khác thì rất hay.”

“Những người khác như thế nào?”

“Điên điên. Nhưng đến hết khóa đúng là con đã thích họ hơn. Thậm chí có một bà khó tính tên là Prudence còn ôm con chặt cứng trước khi đi, cứ như con là bạn thân nhất của bà ấy vậy. Dù sao về lại nhà thật là thích. Sao mà yên tĩnh, thoải mái, rộng rãi, và con có thể làm đủ thứ ở đây.”

Mẹ tôi cười. “Mẹ kể cho con chuyện có ông nông dân thấy nhà mình đông quá nên đến gặp một nhà thông thái chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Thỉnh thoảng khi gặp những bệnh nhân không hài lòng về chỗ ăn ở, mẹ cũng kể cho họ nghe chuyện này. Con muốn nghe không?”

Tôi gặt đầu.

“Có một ông nông dân rất khó chịu về căn nhà của mình”, mẹ tôi bắt đầu kể. “Ông có vợ và hai con gái, nhưng nhà chỉ có một phòng duy nhất. Thế là ông đến gặp một nhà thông thái và hỏi xem nên làm gì để cải thiện hoàn cảnh hiện nay. Nhà thông thái nói ông hãy cho ba con chó vào nhà. Người nông dân làm theo. Hôm sau nhà thông thái nói hãy cho thêm con bò vào và để nó ngủ chung với mọi người. Người nông dân dù thấy có vẻ hơi kỳ lạ nhưng vẫn làm theo. Hôm sau nữa, nhà thông thái nói ông cho đàn gà vào nhà. Hôm sau nữa, đến lượt bày dê. Thế là chưa đầy một tuần, cả nông trại chuyển vào sống trong căn nhà và tình hình đã đến mức không chịu được nữa. Người nông dân quay lại chỗ nhà thông thái để hỏi tiếp theo phải làm gì. Trước tiên hãy dắt chó và bò ra ngoài, nhà thông thái nói. Rồi ngày tiếp theo, đến lượt bày dê và đàn gà. Người nông dân làm theo cho đến khi nhà ông trở lại tình trạng như trước kia, chỉ có ông cùng vợ và hai con gái. Ông ta sung sướng vô cùng, thật yên ắng và rộng rãi. Từ đó ông không bao giờ khó chịu về căn nhà của mình nữa.”

“Quá đúng”, tôi nói.

“Được, để xem cảm giác tồn tại được bao lâu nào”, mẹ tôi cười. “Ba con mới gọi về từ cửa hàng. Ba nói con trai cô Chris cũng tham gia khóa học hả?”

“Dạ, Daniel. Đồ lén lút.”

“Sao vậy?”

“Tụi con rất vui và rất hợp nhau, nhưng tự nhiên anh ta đi mất, không thèm nhắn nhủ gì cả, không một lời nào. Thật tình, với đám con trai – chẳng biết mình đang là gì của mấy tên đó nữa.”

Mẹ mỉm cười. “Chà, mẹ nghĩ con sẽ gặp lại anh bạn này sớm hơn con nghĩ luôn đó. Cậu ta vừa gọi đến cửa hàng của ba sáng nay để hỏi số điện thoại nhà mình.”

“Thật hả mẹ?” Tôi cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên và lao xuống giường chạy thẳng đến chỗ điện thoại. Máy báo có hai tin nhắn.

Tin thứ nhất: “Chào bồ. Nesta nè. Gọi mình sau khi bồ về nha.”

Tin thứ hai: “Chào Lucy, anh Daniel đây. Xin lỗi vì tối qua anh phải đi, mong là em đã nhận

được lời nhắn của anh từ mẹ anh... Anh sẽ gọi lại cho em sau.”

Thật may tôi đã không phải đợi lâu vì ngay sau khi mẹ quay lại cơ quan, chuông điện thoại reo.

“Chào em”, Daniel nói.

“Có chuyện gì vậy?”, tôi hỏi. “Em chẳng nhận được lời nhắn gì từ mẹ anh cả, với lại sáng nay em và ba đi từ rất sớm nên cũng chưa gặp được cô Chris.”

“Nước ngập”, anh ấy kể. “Nhà hàng xóm gọi điện nói ống nước nhà ông ấy bể nên nước tràn sang cả nhà anh, vì nhà anh ở tầng trệt mà. Chú Eric có việc về London ngay sau khi ăn tối nên anh xin đi nhờ luôn. Giờ giải quyết xong rồi. Anh nghĩ mình về đây vừa kịp, vì chắc em giận lắm sau khi anh biến mất kiểu đó phải không?”

“Không, đâu có”, tôi nói dối. “Buổi tối chương trình rất hay. Thật sự là em còn không nhận ra anh đã đi cho đến tận khi buổi học kết thúc.”

“Hhmm”, giọng anh ấy có vẻ hơi thất vọng. “Anh đã hy vọng em cũng nhớ anh chứ, vì anh nhớ em. Anh cảm giác tội mình rất hạp, và anh rất mong gặp lại em nếu em thấy được.”

Tôi nghe rằng cười. Tôi thích cách anh ấy đi thẳng vào chuyện này, không cần vòng vo, không cần giả bộ chảnh. Tụi tôi hợp nhau, và anh ấy muốn gặp lại tôi. Tôi quyết định cũng nói thật lòng với anh ấy.

“Em cũng muốn gặp lại anh. Rất muốn.”

“Chiều nay anh phải làm vài thứ. Tối nay được không?”

“Được đó”, tôi trả lời.

Không thể tốt hơn được nữa, tôi thầm nghĩ sau khi gác máy, đúng là cứ như trên chín tầng mây. Mình được về nhà. Mình có hẹn với Daniel. Và kỳ nghỉ hè vẫn còn đến mấy tuần nữa mới kết thúc.

@ h u o n g 12

@hân thành,
Điên dại,
Sâu sắc

Tôi gặp Izzie và Nesta tại quán Ruby vào thứ Sáu.

“Cuối cùng cũng tới”, Izzie nói khi tôi bước vào. “Tụi mình còn đang định nhờ báo đăng tin bỏ mất tích đó.”

Tôi nghe răng cười. “Không phải mất tích, chỉ tại đi chơi nhiều quá.”

“Vậy chuyện với anh chàng trong mơ sao rồi?” Izzie hỏi sau khi ba đứa đã yên vị tại chiếc bàn quen thuộc gần cửa sổ.

“Hết xảy”, tôi nói. “Mình đang iu rồi... Chân thành, điên dại, sâu sắc.”

“Hỡi thế gian tình yêu là gì?” Izzie nói.

“Thế gian, tình yêu là gì hỡi?” Tôi đáp lại, bắt đầu một trò chơi ưa thích của bọn tôi – tìm xem có bao nhiêu cách để nói cùng một câu.

“Hỡi tình yêu, thế gian là gì?” Đến lượt Nesta

“Là tình yêu gì, hỡi thế gian?” Tôi nói tiếp.

“Chuyện này hay thật”, Nesta nói. “Bồ xứng đáng có được một anh chàng đích thực sau gã anh tồi tệ của mình.”

Tôi đã có một tuần tuyệt diệu cùng Daniel. Hai đứa gặp nhau hàng ngày và quyết định sẽ đóng vai khách du lịch tại thành phố này. Bọn tôi đến rạp IMAX, vòng đu quay London Eye, bảo tàng Victoria and Albert, và dành khối thời gian dạo quanh những cửa hàng đồ lưu niệm ở đường Bond và đường Knightsbridge. Daniel biết rất nhiều về thời trang và lịch sử nên tôi học được khối thứ từ anh. Điều tuyệt vời nhất là với anh ấy, tôi thật sự thấy yên tâm. Và an toàn. Một khi đã hứa gọi điện thì chắc chắn anh ấy sẽ gọi, chưa bao giờ anh ấy trễ hẹn, và anh ấy không chơi trò mập mờ trong tình cảm với tôi.

“Anh ấy cũng đặc biệt như hồi mình với anh Tony vậy đó”, tôi kể. “Anh rất lãng mạn. Và khi nào hai đứa không ở bên nhau, anh ấy gửi những tin nhắn đầy tình cảm cho mình. Gửi hàng ngày, nhiều khi năm tin một ngày luôn. Thứ Tư vừa rồi khi hai đứa tới vườn hoa Covent, Daniel mua tặng mình một bông hồng và một chú gấu bông xinh lắm. Anh ấy nói nó sẽ khiến mình nhớ đến anh ấy.”

“Wow, dễ thương ghê”, Izzie nói. “Phải chi anh Ben cũng làm được vậy. Chắc ảnh thế nào cũng nói mấy chuyện đó chỉ làm giàu cho mấy người bán hàng chứ chẳng có tác dụng gì cả.”

“Anh Steve cũng nói vậy về Lễ Tình Nhân”, tôi kể. “Nhưng mình nghĩ chủ yếu là vì ảnh chưa bao giờ được tặng gì cả. Cá là năm tới khi TJ tặng thứ gì đó ảnh sẽ nói khác liền.”

Trông Nesta có vẻ buồn. “Hồi mới quen nhau, anh Simon cũng lãng mạn lắm. Nhưng gần đây, có vẻ như ảnh đang lạnh nhạt dần hay sao ấy.”

“Không đâu, ảnh ngưỡng mộ bồ mà”, Izzie nói.

“Không, mình hiểu các biểu hiện ấy mà. Như mình gọi cho Simon hôm qua nhưng anh ấy cũng

chẳng thèm gọi lại. Nếu là hồi đầu, anh sẽ gọi lại ngay lập tức.”

“Mình thì không cần phải gọi Daniel”, tôi nói. “Anh luôn gọi cho mình đúng giờ anh đã hẹn, đôi khi còn sớm hơn. Thật là hay khi không cần lo lắng hay thắc mắc gì, kiểu như anh ấy có thích mình không, anh ấy có cùng cảm giác như mình không... Mình biết anh nghĩ gì.”

Tôi đang định kể tiếp về việc Daniel hôn giở ra sao nhưng chợt nhận ra Nesta đang buồn bã. Có lẽ mình hơi vô tâm quá, tôi nghĩ.

“Có thể bồ chỉ đang tưởng tượng thôi”, tôi nói. “Không anh chàng nào tỉnh táo lại đi chia tay bồ cả.”

“Hhmm, tuần trước mình chỉ gặp anh có một lần”, Nesta nói, và chuyển sang giọng hờn dỗi. “Mà mỗi lần mình gọi bồ là y như rằng bồ đang đi chơi với Daniel. Thậm chí bồ cũng chẳng gọi lại cho mình nữa.”

“Đùng có vậy mà Nesta”, Izzie nói. “Cá là lúc trước khi tụi mình đi mút mùa với anh Ben và anh Simon, Lucy cũng cảm thấy giống bồ bây giờ. Đúng không Lucy?”

“Chuyện qua rồi mà”, tôi nói. Hiện giờ tôi đang thấy rất hạnh phúc và mãn nguyện vì có người thực sự quan tâm và muốn được ở bên cạnh mình.

“Mình chưa bao giờ bị đá...”, Nesta lại bắt đầu.

“Anh không gọi lại cho bồ đâu có nghĩa là bồ bị đá”, tôi nói. “Có thể ảnh bận.”

“Bạn đến nỗi không nói chuyện được với mình? Cũng không gọi dù chỉ một lần? Thực tế đi. Có một thứ mình biết rõ, đó là đám con trai. Khi anh ta vẫn còn thích bồ, bồ chẳng cần phải mất thời gian để lo không biết anh ta có gọi cho bồ hay không. Nếu muốn thì anh ta đã gọi. Mình phải làm gì đây? Chia tay Simon trước khi ảnh kịp chia tay mình? Hay sao?”

“Cứ lạnh nhạt một thời gian xem sao”, Izzie nói.

“Mình làm rồi. Mình chỉ gọi có hai lần, rồi sau đó mình nghĩ không thể cứ vậy được. Mình không muốn phải đóng vai bị cho ra rìa chút nào.”

Tôi chẳng biết phải nói gì, bởi thông thường chính tôi đến gặp Nesta để nghe nhỏ khuyên chứ không phải ngược lại. Có điều hiện giờ trông nhỏ thật bối rối.

“Không sao đâu”, tôi nói và nhớ lại một lần

mẹ tôi tư vấn cho khách hàng qua điện thoại. “Tất cả các mối quan hệ đều có lúc thăng trầm. Có thể đó chỉ là một giai đoạn tạm thời, và biết đâu tuần tới anh ấy sẽ lại đập cửa nhà bồ năn nỉ bồ gặp anh.”

“Ừ”, Nesta nói và cố tỏ ra vui vẻ hơn. “Xin lỗi vì mình rên rỉ nhiều quá. Vậy khi nào mình gặp anh chàng dễ thương đây?”

“Ngày mai nếu bồ muốn. Tụi mình sẽ đi Đồi Notting và đến chợ Portobello để xem mấy cửa hàng bán quần áo. Bồ muốn đi không?”

“A, được đó”, Nesta ngay lập tức trở nên vui vẻ. “Khi buồn ta nên đi mua sắm. Với lại mình cũng thích dưới đó. Còn bồ làm gì hả Iz? Có đi với anh Ben không?”

Izzie lắc đầu. “Không đâu. Thực ra mình đang muốn tự do một chút. Nguyên tuần rồi tụi mình cứ ở rết trong gara nhà ảnh để lo mấy vụ của ban nhạc. Có buổi chiều đi chơi với mấy bồ thì hay quá. Tụi mình có gọi TJ không?”

“Thôi, mình nói chuyện với TJ rồi”, tôi nói. “Nhỏ đang từ Scotland bay về và sẽ ghé qua nhà mình để có buổi sum họp hoành tráng với anh

Steve. Thiệt tình, tuần rồi ông cứ như cọng rau héo ấy.”

“Rồi”, Izzie nói. “Quyết định vậy nha. Ngày mai gặp.”

Daniel đang đứng chờ tôi bên ngoài ga điện ngầm trên đường Ladbroke và có vẻ thất vọng khi thấy tôi dẫn theo mấy nhỏ kia. Dễ thương ghê, tôi nghĩ. Anh ấy muốn chỉ có mình với ảnh. Anh ấy trông vẫn rất đẹp trai như mọi khi, và tôi khá hãnh diện khi giới thiệu với Nesta anh ấy là bạn trai của tôi.

“Chào anh. Lucy kể với tụi em là anh muốn làm về thời trang sau khi học xong”, nhỏ hỏi trong lúc cả nhóm đang trên đường đến chợ.

Daniel gật đầu và quay lại soi mình qua chiếc kính trên một ô cửa sổ bên đường. “Thật ra anh đã bắt đầu làm rồi. Anh có thiết kế vài mẫu cho buổi lễ tổng kết năm học ở trường. Anh đã đạt giải nhất và được một tờ báo ở địa phương tới viết bài.”

“Thật sao”, Nesta hỏi. “Tụi em cũng thích được xem mấy mẫu đó, ha mấy bồ?” Nhỏ quay sang

Izzie, rồi quay lại phía Daniel. “Anh xem mẫu của Lucy thiết kế chưa?”

Nhưng Daniel không nghe Nesta hỏi vì đang bận nhìn một cửa hàng trưng bày trông rất đẹp. Anh ấy nắm tay tôi kéo về hướng đó. “Xin lỗi một lát, anh phải chỉ cho Lucy xem những thiết kế này mới được”, anh ấy quay lại và nói.

Đến chợ, Daniel khăng khăng đề nghị mời chúng tôi uống nước và dẫn cả nhóm tới một quán cà phê anh ấy biết. Anh ấy hỏi hai nhỏ kia muốn uống gì rồi chạy đến quầy.

“Anh không hề hỏi bồ uống gì”, Izzie nhận xét.

Tôi đỏ mặt. “Ờ, mình để cho anh chọn. Daniel biết nhiều thứ lắm, kể cả về cà phê.”

Lát sau Daniel quay lại mang theo Coca cho Izzie và Nesta, cùng hai ly espresso cho tôi và anh ấy.

“Nhưng bồ đâu có thích espresso”, Izzie nói khi thấy tôi nhấp một ngụm.

“Ở Milan người ta toàn uống món này. Đó thuộc loại khẩu vị cao cấp”, Daniel nói. “Cô ấy sẽ quen thôi.”

Cũng có thể tôi tưởng tượng, nhưng tôi nghĩ Izzie vừa “nhìn” Nesta một cái.

Càng đến cuối buổi chiều, tôi thấy Nesta dường như càng buồn bã hơn. Nhỏ liên tục kiểm tra tin nhắn trên điện thoại. Tôi cảm thấy không yên tâm lắm khi Daniel cứ hết khoác tay lại đến vuốt tóc tôi, và hôn tôi bất cứ lúc nào có cơ hội. Thật ra đó cũng là điều tôi thích ở anh ấy, cứ như anh ấy thực sự hạnh diện vì có tôi đi cùng vậy.

Sau khoảng một giờ theo Daniel và tôi vào hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, nghe anh ấy giảng giải cho tôi tại sao bộ này đẹp còn bộ kia thì không, Nesta kéo tôi ra một góc. “Izzie và mình sẽ đi lang thang với nhau, tụi mình thấy nếu ở đây thì có vẻ vương vীu cho hai người. Vậy gặp lại bồ lúc 4g ở ga điện ngầm nha?”

“Ừ, cũng được”, tôi nói. Thật ra tôi chẳng thấy phiền gì cả, vì tôi và Daniel lại được ở riêng bên nhau.

Đến giờ hẹn, Daniel đưa tôi đến ga tàu và tặng cho tôi một nụ hôn thật đắm thắm trước mắt hai nhỏ kia rồi mới chịu chia tay. Anh ấy cứ liên tục quay lại vây tôi cho đến tận lúc khuất dạng ở một góc đường.

Một lát sau, điện thoại tôi reo báo hiệu có tin nhắn. “Ôm em, gấu nhỏ.”

Tôi đưa cho Nesta và Izzie xem. “Hiểu mình nói gì rồi chứ? Ảnh quá dễ thương.”

Nesta đưa mắt nhìn Izzie một cách khác lạ.

Hai nhỏ này đang bàn luận về mình đây, tôi nghĩ. Tôi quá thân với hai đứa nó để hiểu những cử chỉ không lời như thế.

“OK, mấy cái nhìn bí ẩn lúc nãy là gì vậy?” Tôi hỏi khi cả nhóm đang mua vé tàu.

“Không có gì”, Nesta nói, nhưng rõ ràng cô nàng không biết nói dối.

“Bồ nghĩ sao về anh Daniel?”

“Ừm... Ảnh rất đẹp trai”, Izzie nói. Tôi quá hiểu Izzie để biết nhỏ chỉ đang trả lời theo kiểu xã giao mà thôi.

“Thôi mà, nói thẳng đi coi. Mấy bồ đang nói gì về tụi mình vậy hả?” Tôi hỏi.

“Ờ, ảnh có vẻ lẩn lớt bồ quá”, Nesta nói luôn.

“Nesta à”, Izzie nói. “Hai người đang yêu nhau mà.”

“Vậy bồ không thích ảnh sao?” Tôi hỏi.

“Không phải mình không thích Daniel”, Nesta bắt đầu vòng vo, “chỉ là... ừm... mình nghĩ ảnh hơi kiêu ngạo. Với lại hơi điệu nữa. Ảnh nói về bản thân suốt cả buổi chiều mà không một lần nào hỏi gì về mình hay Izzie. Và mình không đếm nổi số lần ảnh soi gương trên mấy cánh cửa sổ nữa.”

Tôi tin Nesta nói thật những gì nhỏ nghĩ. Nhỏ không bao giờ có thể che giấu được cảm xúc thật, dù đôi khi điều đó khá khó chịu.

“Nesta à”, Izzie lại nhắc.

“Ảnh cứ làm như tụi này vô hình không bằng.”

À, tôi thầm nghĩ, có vẻ như không còn là trung tâm của sự chú ý khiến nhỏ không được vui. Và rõ ràng Nesta ghen vì trong khi tình cảm giữa tôi và bạn trai khá suôn sẻ thì bạn trai của nhỏ lại tỏ ra lạnh nhạt.

“Tóm lại mình thích anh ấy”, tôi nói. “Nên chuyện mình nghĩ sao mới quan trọng, vì mình chính là người dành thời gian bên anh ấy. Daniel rất được, bồ chỉ cần hiểu về ảnh nhiều hơn. Ảnh không giống bất cứ ai mình gặp trước đây. Hmm... bồ cũng mến ảnh phải không Izzie?”

Nhỏ tỏ vẻ lúng túng. “Khi ở Devon anh ấy

không như vậy. Mà bố cũng không như vậy. Giờ bố để anh ấy đọc quyền trong suốt cả buổi chiều, như chuyện espresso đó – bố ghét cà phê nặng mà. Rồi anh muốn đi đâu thì bố đi đó, và cứ như anh là chuyên gia thời trang duy nhất không bằng. Bình thường bố rất thích nói về chủ đề này, và những thiết kế của bố cũng rất xuất sắc. Vậy mà cả buổi chiều bố cứ im như thóc.”

“Mình có nói chuyện với anh ấy mà, thật đó. Với lại mình thích nghe anh ấy nói, vì mình cảm thấy anh biết hơn mình rất nhiều. Mình học được nhiều điều từ anh ấy”, tôi nói.

“Chỉ cần đừng để anh ấy lấn quyền của bố”, Nesta nói. “Con gái hoặc sẽ là nữ hoàng hoặc chỉ như thảm chùi chân thôi. Chớ có để anh dẫm lên người bố.”

“Đâu có”, tôi nói. “Sao bố nói kỳ vậy?”

Izzie lại tỏ vẻ lúng túng. “Nesta có thể có lý đó Lucy.”

“Hả? Ý bố là sao?”

“Về Daniel”, nhỏ nói.

“Là chuyện gì?”

“Có thể bố không thích đâu.”

“Thôi mà, cứ nói mình nghe coi Izzie.”

“Bồ nhớ anh chàng Mark trong ban nhạc không? Bạn của anh Ben đó?”

Tôi gật đầu, nhớ ra đã gặp anh ta ở sinh nhật của anh Ben.

“Tối qua anh ấy dẫn theo cô bạn gái Amy đến buổi diễn thử của tụi mình. Tình cờ Amy nghe được mình nói gì đó về dịp cuối tuần ở Devon nên hỏi xem mình có biết Daniel không. Mình nói có, bạn của mình đang cặp với anh ấy...”, nói đến đây Izzie nhìn tôi vẻ lo lắng.

“Rồi sao nữa?”

“Rồi nhỏ nói tội nghiệp cho bồ. Có vẻ như Amy từng cặp với anh Daniel năm ngoái và nói anh ấy đúng là sự phiền hà lớn. Nhỏ kể lúc đầu mọi chuyện đều tốt, nhưng sau đó thì hết chịu nổi. Anh ấy theo nhỏ đến khắp nơi, rồi can thiệp vào chuyện nhỏ được gặp ai hay không được gặp ai...”

Tôi quyết định bênh vực cho Daniel. “À, thật ra mình đã nghe về nhỏ này rồi, nhưng anh ấy nói với mình chính nhỏ đó mới phiền hà, khi chỉ cần bạn bè kêu một tiếng là nhỏ đã lao đi liền.”

“Tóm lại nhỏ nói nên nhắc bồ cẩn thận đừng

để anh ấy lẩn lướt quá”, Izzie nói tiếp. “Theo lời nhỏ thì chỉ cần bồ nhìn một người con trai khác anh ấy cũng ghen. Mình hy vọng bồ không phiền khi mình kể chuyện này.”

Tôi nhún vai. “Tất nhiên là không. Dù sao nhỏ đó cũng chỉ là bồ cũ thôi mà, biết đâu nhỏ không hòa hợp được với anh ấy. Với lại có ai nói tốt về bạn trai cũ của mình đâu. Có thể chính anh Daniel đá nhỏ cũng nên, và khiến cho nhỏ cay cú.”

“Ừ, có thể lắm”, Izzie nói ngay. “Chuyện bồ thích ảnh hay không mới quan trọng.”

“Chính xác”, tôi liếc nhanh về phía Nesta nãy giờ vẫn im lặng.

“Ừ, phải”, nhỏ nói. “Cay cú. Bồ thích ảnh. Chuyện đó mới quan trọng.”

@ h u ở n g 13

Nữ thần

Mọi chuyện với Izzie và Nesta cũng không khả quan gì mấy trong tuần kế tiếp, cứ như đang có một bức tường vô hình chắn giữa bọn tôi vậy. Tôi vẫn gọi điện cho hai đứa bình thường và chúng tôi nói về mọi thứ ngoại trừ chủ đề con trai. Izzie mời tôi và Daniel đến xem ban nhạc của nhỏ diễn thử, nhưng Daniel nói đó sẽ là ác mộng với anh ấy nên tôi cũng không muốn ép buộc. Có người thế này có người thế khác, tôi tự nhủ, không thể bắt mọi người thích giống nhau được. Thay vào đó chúng tôi đã dành thời gian bên nhau để tiếp

tục khám phá London, dù thực ra anh ấy là người quyết định hoàn toàn hai đứa sẽ đi đâu mỗi ngày. Có vẻ mối quan hệ giữa chúng tôi quả thật đang ngày càng phát triển.

Tuy nhiên, mặc dù luôn tự trấn an mình rằng Nesta và Izzie nghĩ gì không quan trọng, sâu trong lòng tôi vẫn nảy sinh một mối ngờ vực. Liệu có phải tôi đang để anh ấy lấn lướt mình và nhượng bộ anh ấy quá dễ dàng?

Thật cảm ơn Trời vì vẫn còn có TJ. Tối hôm đó nhỏ đến thăm anh Steve và ghé vào phòng tôi.

“Nhưng mình thấy anh ấy rất được đó chứ”, nhỏ nói sau khi nghe tôi kể hết những chuyện xảy ra gần đây. “Bồ đâu muốn một anh chàng yếu đuối không biết mình muốn gì, hoặc một anh chàng cứ để bồ quyết định tất cả.”

“Nesta nói mình phải làm nữ thần chứ không được làm tám tám chùi chân”, tôi tiết lộ.

“À”, TJ nói, “nhưng nữ thần nào đây? Có nhiều nữ thần lắm. Có Hestia – nữ thần nội trợ, Athena – nữ thần trí tuệ, Artemis – nữ thần săn bắn, Aphrodite – nữ thần tình yêu và sắc đẹp... Bồ muốn thành kiểu nữ thần nào?”

Bảo đảm TJ biết hết danh sách đó cho coi, tôi nghĩ. Nhỏ thường có cách nhìn nhận vấn đề rất khác biệt, cứ như nhỏ nhìn được cả những mảng màu xám giữa trắng và đen vậy.

“Mình nghĩ ý của Nesta là mình nên chủ động chứ không phải anh ấy”, tôi nói.

“Mình thì cho rằng nên có sự hỗ trợ qua lại”, TJ nói, “kiểu như cả hai bồ nên cùng quyết định. Bồ làm những điều anh ấy thích và anh ấy làm những điều bồ thích, hai người chấp nhận lẫn nhau.”

“Cũng không phải mình không thích tất cả những chuyện tụi mình đã làm. Đúng là hai đứa mình đã rất vui vẻ.”

“Vậy thì có vấn đề gì nữa đâu”, TJ nói. “Nhưng sao bồ không kiểm chứng bằng cách chọn một số việc bồ thích làm và xem anh ấy phản ứng ra sao. Nếu anh ấy vẫn chấp nhận dễ dàng, coi như không còn vấn đề gì nữa.”

TJ nói đúng. Sau khi nhỏ đã về, tôi bắt đầu suy nghĩ đến những điều mình muốn làm cùng Daniel trong những ngày sắp tới. Phải đưa anh ấy vào thế giới của mình, tôi quyết định. Mời anh ấy đến nhà và cho anh ấy xem những thiết kế của tôi.

Hoặc một buổi đi dạo ở công viên Đồi Golder, và tôi sẽ chỉ cho anh ấy thấy những loại hoa đẹp nhất được trưng bày ở đó. Hoặc một buổi xem phim ở rạp Hollywood Bowl. Hoặc giới thiệu cho anh ấy những quán cà phê ưa thích của bọn tôi... Tôi lập ra một danh sách rồi gọi điện hỏi xem anh ấy có muốn đến gặp tôi ở quán Ruby vào thứ Năm hay không.

“Anh muốn lắm”, Daniel nói. “Cảm thấy như anh không chờ nổi đến lúc đó nữa rồi vì anh nhớ em quá.”

Xem ra mọi chuyện sẽ tốt thôi.

“Cái quán này đúng là vớ vẩn”, anh ấy vừa nói vừa nhìn quanh trong khi tôi ngả người lên chiếc ghế sofa quen thuộc gần cửa sổ của quán Ruby. Tôi và mấy đứa kia đều rất thích nơi này bởi bọn tôi vừa cảm thấy được riêng tư bên trong nhưng vẫn có thể ngồi ngắm thế giới bên ngoài.

“Không hề”, tôi nói. “Không khí ở đây rất ấm cúng, đó là lý do tụi em thích đến quán này.”

“Tụi em?”

“Ừ, thực ra đây là quán ưa thích của Nesta.”

“Còn của em?”

“Của em hả? Ừm, em thích nhiều chỗ lắm, nhưng tụi em đến đây nhiều nhất.”

Daniel lắc đầu. “Anh thấy hình như em đi chơi với bạn em nhiều quá đó.”

“Không, đâu có nhiều...”, tôi bắt đầu phản ứng.

“Anh sẽ đưa em đến một chỗ có phong cách thực sự”, Daniel nói, và dịu dàng nhìn tôi, rồi kéo tôi về phía anh ấy, “Gấu nhỏ của anh ạ.”

Tôi nép vào vai anh ấy, nhưng lòng thầm ước anh gọi tôi bằng một cái tên khác. Gấu nhỏ, nghe tởm quá.

Rồi điện thoại của tôi reo. Nesta đang gọi, và tôi quyết định vẫn mở điện thoại. Tuy rằng Nesta đã nhận xét không tốt về Daniel nhưng dù sao nhỏ vẫn là bạn thân của tôi, và lại đang có chuyện buồn. Tôi đứng lên đi đến phòng vệ sinh để nghe máy.

“Ai vậy?” Daniel hỏi khi tôi quay lại chỗ ngồi.

“Nesta”, tôi nói.

“Nhỏ muốn gì?”

“Cả nhóm tụi em sẽ gặp nhau ngày mai”, tôi

trả lời. Nesta đã quyết định nhỏ cần gặp Phù thủy Iz để xin một quẻ về chuyện với Simon.” Đương nhiên tôi sẽ không bỏ lỡ phi vụ này, chưa kể tôi cũng muốn biết quẻ bài sẽ “phán” gì về Daniel và tôi. Tôi không kể cho Daniel, bởi đúng là một số anh chàng khá dị ứng với trò bói toán này.

“Nhưng anh đã muốn hẹn đi xem phim với em mà”, Daniel nói.

“Em xin lỗi. Nhưng mà... vấn đề là Nesta đang có chuyện với... ờ... chuyện với bạn trai nên...”, tôi không muốn nói quá chi tiết bởi tôi nghĩ như vậy là phản bội Nesta.

“Em không được để đám bạn làm phiền nhiều như vậy”, Daniel cắt ngang. “Những người kia cũng sẽ ở đó mà. Đừng để Nesta lợi dụng em, cứ như em là cái thùng rác để đổ tất cả rác rưởi vô vậy.”

“Không đúng như vậy”, tôi nói. Anh ấy đã không công bằng, và tôi bắt đầu tức giận. Anh ấy chỉ mới gặp Nesta một lần, sao lại có thể nghĩ Nesta lợi dụng tôi chứ? Nhỏ là bạn tôi và tôi thấy mình nên có mặt ở đó cùng nhỏ. Có thể bạn gái cũ của Daniel nói đúng. Lúc trước Daniel đã phản

đối cô ấy gặp gỡ bạn bè mình, và giờ anh cũng đang cố ngăn cản tôi. Tôi vừa định nói cho anh ấy nghe bạn bè đối với tôi quan trọng thế nào thì chợt nhận ra Daniel chưa bao giờ kể cho tôi về bạn anh cả. Có thể vì thái độ như vậy nên anh ấy chẳng có người bạn nào cũng nên.

Rồi điện thoại lại reo. Lần này là Izzie gọi để xem ngày mai tôi có đến không.

“Em không thể tắt điện thoại được sao?” Daniel hỏi khi tôi đã nói chuyện xong. “Em đang đi chơi với anh nên đâu cần bạn em mỗi phút lại gọi.”

Tôi quyết định sẽ không làm tấm thảm chùi chân và có chính kiến của mình. “Tụi nó là bạn thân nhất của em mà Daniel. Em muốn được ở bên cạnh tụi nó cũng như muốn tụi nó ở bên cạnh khi em cần.”

Tôi có thể thấy anh ấy không thích chút nào. Và tình hình tệ hơn khi chuông điện thoại lại reo năm phút sau đó, lần này là TJ, nhỏ cũng muốn hỏi xem ngày mai tôi có tham gia không. Mặc dù vẫn nghe máy nhưng tôi cảm thấy thật sự không

thoải mái vì Daniel bắt đầu tỏ vẻ chán chường. Có lẽ sẽ dễ chịu hơn cho cả hai nếu tôi tắt điện thoại và kiểm tra tin nhắn sau khi về nhà.

“Nè, em tắt điện thoại rồi đó”, tôi nói.

“Ngoan ghê”, Daniel nói và vòng tay ôm ngang lưng tôi. “Giờ còn ai biết hai đứa mình đang ở đâu nữa chứ?”

Sau đó chúng tôi bàn về những dự định cho phần còn lại của kỳ nghỉ hè. Anh ấy tỏ vẻ hoàn toàn hài lòng tham gia làm những việc tôi thích bên cạnh những việc anh ấy thích. Vậy là Nesta đã sai. Anh ấy chẳng phải một kẻ độc tài, và tôi tin nếu điện thoại cứ reo liên tục từng phút một thì cũng hơi bực mình thật.

Trong lúc chúng tôi đang ngồi nhâm nhi đồ uống và ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ thì một anh chàng rất đẹp trai đi ngang qua. Anh ta có mái tóc xoăn dài đến vai, đeo một cặp kính mát thời trang, và trông rất giống người Tây Ban Nha.

“Coi kìa, anh chàng đó rất có phong cách”, tôi nói.

“Sao chứ? Em thích anh ta lắm hả?”

“Không! Em chỉ nói em nghĩ anh ta trông rất được thôi mà.” Tuần trước Daniel đã thoải mái bình phẩm về hàng loạt cô gái khác lẫn kiểu ăn mặc của họ. Chẳng sao cả.

Daniel quay sang và dụi mặt vào cổ tôi thì thầm: “Anh không muốn em nhìn bất cứ ai ngoài anh ra đâu.”

Coi chừng, một giọng nói cất lên trong đầu tôi. Tuy nhiên tôi phớt lờ và nắm lấy tay Daniel. Chúng tôi đang nghỉ hè cùng nhau và tôi quyết định sẽ không để những xung đột bên trong làm ảnh hưởng đến tình cảm của hai đứa. Izzie nói tôi có những xung đột này vì tôi thuộc cung Song Tử, biểu tượng của cặp sinh đôi, nên tính cách có sự chia rẽ. Nhỏ nói quá đúng. Có những ngày cặp sinh đôi này rất hòa thuận nên mọi chuyện đều tốt, nhưng đôi khi một trong hai có lẽ đang gặp chu kỳ và trở nên hơi khó chịu.

Tuy nhiên hôm sau khi tôi mời Daniel đến nhà, những khiếm khuyết trong chàng trai lý tưởng của tôi bắt đầu xuất hiện nhiều hơn. Khi tôi mở cửa, hai con Ben và Jerry lại bắt đầu vẫy đuôi

lia lia theo kiểu “Ôi người bạn cũ của ta đây rồi” và nhảy lên liếm mặt Daniel. Thấy anh ấy tỏ vẻ không thích nên tôi đành dẫn chúng vào bếp và khóa cửa lại. Trước khi bước ra, tôi quay lại và tin rằng con Ben đang “nhìn” tôi đúng kiểu như hai nhỏ Nesta và Izzie đã “nhìn” – “Từ bỏ kẻ phá đám đi Lucy à”. Có vẻ điềm gở đây.

Tôi dẫn Daniel lên lầu nơi tôi đã bày sẵn những thiết kế của mình lên giường cho anh ấy xem, thậm chí tôi còn mặc đồ cho con búp bê mẹ đã mua cho tôi. Tôi nghĩ điều đó khiến các tác phẩm của mình trông chuyên nghiệp thật sự.

“Đó, anh nghĩ sao?”, tôi hỏi khi Daniel đang xem xét những mẫu quần áo. Tôi rất hãnh diện về vài bộ trong đó.

“Ừ, dễ thương”, anh ấy nói. “Rất dễ thương. Nhưng... anh không thấy phong cách riêng của em đâu cả. Một ca sĩ, một nhà văn đều có phong cách riêng, và những nhà thiết kế cũng vậy. Trang phục do họ thiết kế cần mang một thông điệp gì đó và phải được nhận ra ngay khi nhìn thấy. Như anh nè, anh chỉ thiết kế với màu đen hoặc trắng

thôi, và anh chỉ mặc màu đen. Trang phục của em quá lan man và không có trọng tâm.”

“À”, tôi nói và cảm thấy khá thất vọng. Tôi hiểu ý anh ấy khi nói thiết kế phải có phong cách riêng, nhưng tôi tin các thiết kế của mình có phong cách. Tôi luôn kết hợp giữa chất liệu cũ với mới, và phong cách của tôi chính là lãng mạn kết hợp hiện đại.

“Em có triển vọng đó”, Daniel nói tiếp. “Mới bắt đầu mà làm ra được những bộ như thế này là tốt rồi. Em không phiền vì anh nói thật lòng chứ? Anh nghĩ điều đó rất quan trọng trong một mối quan hệ, và anh thật sự muốn giữa tụi mình phải như vậy. Cho nên anh sẽ không nói dối, không khen xã giao đâu.”

“Không, em thích sự chân thật. Em cũng nghĩ điều đó rất quan trọng”, tôi nói và nhớ rằng đó chính là một điều trong bảng danh sách ước nguyện của tôi. Nhưng tôi cũng viết trong đó là phải “thích vật nuôi”, mà điều này rõ ràng Daniel đã thể hiện quá rõ dưới kia rằng anh ấy không hề có. Hoặc cũng có thể chỉ vì anh ấy không muốn chân của mấy con chó làm dơ quần áo mình.

Rồi Daniel đứng lên nhìn tôi. “Vậy thì bởi vì tụi mình đang thật lòng với nhau, anh nghĩ em nên để tóc dài hơn. Kiểu tóc tém đó của em... ờ... hơi lỗi thời rồi.”

Tôi thấy bị tổn thương. Tôi thích kiểu tóc của mình, và mọi người cũng thích. Nesta nói nó hợp với gương mặt tôi và tôn hai gò má lên. Rồi chưa từng có ai chê bai những mẫu thiết kế của tôi. Có điều tôi cũng hiểu rằng học hỏi thì phải tiếp nhận phê bình nên tôi quyết định sẵn sàng tiếp thu và nghe những gì anh ấy nói. Dù sao anh ấy cũng tham gia vào lĩnh vực này lâu hơn tôi.

Anh ấy mang hết những mẫu quần áo của tôi vắt lên thành ghế, rồi chọn một đĩa nhạc trên bàn tôi và cho vào máy nghe. Sau đó anh ấy ngồi dựa lưng vào giường và xem lướt qua tờ tạp chí Vogue mới nhất của tôi. Tôi ngồi ở cuối giường và nhìn anh ấy. Em không biết mình có còn thích anh không nữa, bỗng nhiên tôi thầm nghĩ. Một giọng nói khác vang lên trong đầu tôi, ‘Mình chỉ đang hờn dỗi vì anh ấy không thích quần áo của mình’. Rồi một giọng khác lại nói, ‘Thì mình cũng đâu có thích quần áo của anh ấy. Toàn đen với

trắng, quá chán'. Arghh, tôi thầm kêu. Cái cặp song sinh lại đang cãi nhau rồi.

“Anh thuộc cung gì hả Daniel?”

“Cự Giải.”

“Biểu tượng của con cua phải không?” tôi hỏi trong khi giọng nói trong đầu tôi đang lải nhải, ‘Đúng rồi, Cua, Cua, cau có và khó chịu, ngang như cua...’.

@ h u o n g 14

Bói bài Taro

“@á@ phù thủy vùng Đông Finchley đã tập hợp”, tôi nói khi cả nhóm đã ngồi đông đủ trên sàn phòng ngủ của Izzie và sẵn sàng cho buổi bói bài.

Nhỏ xem cho Nesta trước và có vẻ các quân bài không tốt lắm.

“Ở đây nói rằng sắp có bão tố trong chuyện tình cảm của bồ”, Izzie nói sau khi đã tham khảo quyển sách và chỉ vào một quân bài có hình một trái tim bị đâm xuyên qua.

“Giải thích cho mình nghe coi”, Nesta rên lên.

“Mình đang làm nè”, Izzie nói. “Cũng không

hắn mang ý nghĩa xấu, chỉ là một giai đoạn khó khăn thôi. Quân bài cuối cùng là hình Thế giới, quân này luôn luôn tốt. Nó nghĩa là một mục tiêu sắp sửa đạt được. Thành công.”

“Hay lắm”, Nesta nói. “Dù theo hướng nào thì mình đều quyết định sẽ lạc quan. Anh Simon là người mình từng hẹn hò lâu nhất, nhưng anh ấy cũng sắp vô đại học vài tuần nữa. Có lẽ tụi mình nên giãn ra một chút để mình có thể đi chơi với tùm lum chàng khác mà không cảm thấy thiếu chung thủy.”

Mẹ tôi thường nói trong cuộc đời có hai loại người, những người nhìn cuộc sống như một ly nước đầy một nửa, và những người nhìn cuộc sống như ly nước voi một nửa. Nesta rõ ràng thuộc dạng người thứ nhất.

Các quân bài lại rất tốt khi đến lượt TJ. Hầu như chỉ có hình những chiếc cúp, có nghĩa là vui vẻ trong suy nghĩ, và hình quân Hậu, có nghĩa là một mối quan hệ hạnh phúc.

“Hết xây”, TJ nói.

Các quân bài của Izzie phức tạp hơn. “Mình

nghĩ nó cho thấy mình đang lưỡng lự không biết nên làm thế nào”, nhỏ nói sau khi đã tham khảo cuốn sách.

“VẬY CHỨ BỒ HỎI VỀ CHUYỆN GÌ KHI XÁO BÀI?”
Tôi hỏi.

“Về anh Ben”, Izzie nói. “Chắc đã đến lúc rồi, nhưng mình không muốn làm ảnh buồn.”

“Sao bồ lại muốn chia tay ảnh?” TJ hỏi.

Izzie nhún vai. “Thật sự chẳng biết nữa. Mình vẫn rất quý ảnh, nhưng mà bồ cũng biết đó, tụi mình còn nhỏ, gấn bó chặt quá để làm gì đâu.”

“Nghe giống mẹ bồ ghê”, tôi nói.

“Lạy Trời đừng bắt con giống như mẹ con”, Izzie nói. “Vấn đề là mình và anh ấy chỉ toàn làm những chuyện liên quan đến ban nhạc và bài hát. Mình thích những chuyện đó, nhưng không phải cả ngày. Mình cũng muốn có gì đó vui vẻ nữa chứ.”

Tôi những muốn kể cho cả nhóm nghe về lần gặp Daniel vừa rồi và hỏi xem tụi nó nghĩ gì, nhưng tôi đã có thể hình dung điều Nesta và Izzie sẽ nói. Izzie chắc sắp bênh vực tôi chăm chặp và muốn gọi điện cho Daniel ngay lập tức

để mắng mỏ anh ấy vì đã chê bai tôi. Còn Nesta chắc chỉ nói mỗi một câu: “Đá hấn ta cho rồi, đời ngắn lắm.”

Khi hai đứa đã xuống nhà để ăn vặt, tôi kể riêng cho TJ nghe về cuộc gặp hôm qua.

“Đúng”, nhỏ nói, “bồ cần tiếp thu những ý kiến phê bình, nhưng chỉ khi nó mang tính xây dựng thôi. Thiết kế của bồ rất hay và bồ có con mắt chọn màu rất tốt. Luôn có chỗ cho mọi người mà. Mình cá là vài nhà tạo mẫu nổi tiếng thường không thích những thiết kế của người khác, nên chuyện đó cũng không có nghĩa là anh ấy không thích thiết kế của bồ đâu. Ví dụ như, ờ... mình quên mất rồi, cái người thích màu sáng ấy?”

“Versace.”

“Ừ, đúng đó. Mình tin là ông ấy chẳng ưa cái người mà... ờ... thích những kiểu cổ điển đơn giản ấy. Ông này tên gì nhỉ? Người làm ra nước hoa dùng sau khi cạo râu ấy?”

“Armani. Còn hãng Versace thì bây giờ do phụ nữ đứng tên rồi. Ông Gianì đã bị ám sát ở bên ngoài nhà ông ấy vài năm trước nên bây giờ em gái ông ấy đứng ra phụ trách.”

“Thấy chưa?” TJ nói. “Bồ rành rất nhiều chuyện trong thế giới thời trang. Mình cá là Daniel chẳng biết vụ này đâu.”

“Ai cũng biết vụ đó mà TJ.”

“Thật sao? Hic, xin lỗi. Mình không phải người có thể đàm đạo về thời trang đúng không?”

“Về các nữ thần thì được; nhưng còn về thời trang thì thôi.”

“Nhưng mình tin rằng bồ có phong cách riêng và phong cách đó phù hợp với bồ. Nhớ hồi Nesta đòi thay đổi dáng vẻ cho mình và khiến mình giống như búp bê Barbie không, đó chẳng hề giống mình chút nào. Mình nghĩ bồ phải tin vào sự đánh giá riêng về điều gì thật sự phù hợp với bản thân, đừng để người khác áp đặt ý kiến lên bồ.”

Tôi bật cười. Nhỏ nói đúng. “Có thể bồ không nhớ những cái tên, nhưng mình tin bồ biết nhiều hơn bồ nhận thấy đó.”

TJ nhìn tôi vẻ lo lắng. “Mình mong bồ không phiền khi mình hỏi chuyện này nha, nhưng... ừm... chỉ là bồ có vẻ khác lạ từ lúc gặp anh Daniel, nên mình không biết liệu... hai người vẫn đang vui vẻ chứ hả?”

“Đúng vậy mà. Ý mình là dù có một chút trục trặc khi anh ấy xem mấy mẫu thiết kế, nhưng ngoại trừ chuyện đó thì tụi mình đã cùng nhau làm rất nhiều thứ. Mình cảm thấy như mình đã khám phá cả London vậy. Tụi mình đi khắp nơi.”

“Mình biết, nhưng... thực ra bồ có thể làm điều đó cùng bất cứ ai – với thầy cô hoặc với mẹ bồ cũng được mà. Vấn đề là hai người có vui vẻ thật sự khi ở cùng nhau không, cười đùa chẳng hạn? Có lúc nhí nhảnh, có lúc nghiêm túc, và nói về những chuyện như hai người thích gì, dự định ra sao, cảm thấy thế nào?”

Điều nhỏ nói khiến tôi suy nghĩ. Đúng là chúng tôi chưa từng như vậy. Daniel nói, hay đúng hơn là diễn thuyết. Anh ấy thích có người nghe, còn tôi lại nhận thấy những gì anh ấy nói rất thú vị. Nhưng đúng là bọn tôi không hề nói về những chủ đề riêng tư, và chắc chắn hai đứa chưa bao giờ nhí nhảnh cả. Tôi không tưởng tượng nổi Daniel sẽ có lúc nhí nhảnh, bởi anh ấy quá bận rộn để trở nên phức tạp. Nhưng đó lại là điều tôi thích ở anh ấy. Một người đặc biệt.

“Rồi”, Izzie nói khi nó cùng Nesta đem tới một khay đầy bánh trái và Coca, “tới phiên Lucy.”

Izzie đưa tôi bộ bài và nói tôi hãy nghĩ về những điều tôi muốn biết trong khi xáo bài.

Chuyện mình và Daniel sẽ ra sao? Chuyện mình và Daniel sẽ ra sao? Tôi thầm nghĩ, rồi đưa bộ bài lại cho Izzie.

“OK”, nhỏ bắt đầu. “Để xem, trước tiên là quân bài Người mang kiếm.” Nhỏ lướt qua quyển sách và đọc lời giải thích trong đó. “Quân bài này mô tả một chàng trai có ý chí mạnh mẽ. Người này rất thông minh nhưng có thể trở nên tàn nhẫn và không quan tâm đến cảm nhận của người khác.”

TJ đưa mắt nhìn tôi đầy ảm ý. Tôi nghĩ điều đó đúng. Anh ấy thật vô tâm khi xem những mẫu thiết kế của tôi.

“Và nó chồng lên quân bài Người mang gậy phép. Một chàng nữa. A, hay đây. Mình e là xung khắc đang đến, bởi vì có cả quân bài Tình yêu nữa.”

“Vậy là tốt đúng không?” Tôi hỏi.

“Có thể, để mình tra xem đã”, Izzie nói và lật sách. “Trong này nói rằng sắp tới có một việc khiến bồ phải lựa chọn, còn những quân bài kia nói rằng bồ cần đánh giá lại.”

Ngay lúc đó điện thoại của tôi reo. “Anh Daniel”, tôi nói.

“Anh chỉ gọi kiểm tra chút thôi”, anh ấy nói. “Em đang mặc gì vậy?”

“À, quần jeans và áo thun. Chỉ có tụi em ở đây.”

“Nhưng tụi mình là nhà tạo mẫu mà, là những đại sứ của phong cách. Bất cứ đang ở đâu, bất cứ đang làm gì.”

Ê, vừa phải thôi, cái giọng nói khó chịu lại vang lên trong đầu tôi. Anh nghĩ anh là ai chứ? Cảnh sát thời trang hả?

Sau đó cả nhóm xuống nhà để xem chương trình Thần tượng âm nhạc, nhưng chưa được bao lâu thì Daniel lại gọi.

“Anh nhớ gấu nhỏ”, anh ấy nói. “Em đang làm gì vậy?”

“Xem Thần tượng âm nhạc.”

“Chương trình vớ vẩn.”

“Không hề vớ vẩn”, tôi nói. “Nó rất hay.”

“Thôi được, chắc em đang thích hưởng thụ một chút nên anh sẽ để em tự do”, anh ấy nói về giận dỗi. “Khi nào anh sẽ gặp em đây?”

“Sáng mai em phải tới Hampstead gặp mẹ để lấy mấy tấm danh thiếp, vậy đến chiều được không?”

“Hay lắm”, Daniel nói. “Tụi mình sẽ đi lòng vòng ở Camden.”

“Được”, tôi nói. Tôi muốn anh ấy cúp máy cho rồi để tôi có thể quay lại cười tiếp với mấy đứa kia, bởi tụi tôi đang xem một số màn trình diễn dở hơi trong chương trình.

“OK, anh đi đây. Nhớ em.”

“Ừ”, và tôi cúp máy. Gì cũng được, tôi nghĩ.

Việc anh ấy cứ điện thoại liên tục bắt đầu làm tôi khó chịu và ngọt ngào. Tôi quyết định lần tới gặp anh ấy, tôi sẽ nói thẳng về việc nên tôn trọng không gian riêng của nhau. Dù sao, mẹ tôi vẫn luôn nói chúng ta nên cố cải thiện các mối quan hệ chứ đừng từ bỏ ngay trong lần đầu gặp trực trực. Quan hệ giữa tôi và Daniel chỉ mới bắt đầu, có lẽ vẫn cần nhiều thời gian hai đứa mới hòa hợp được.

@ h u o n g 15

Người mang gậy phép

Trời nắng và không gợn chút mây khi tôi đang trên đường đến Hampstead vào sáng hôm sau. Sau khi gặp mẹ xong, tôi quyết định dạo quanh các cửa hàng bởi vẫn còn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn với Daniel.

Ngay lúc băng qua quán cà phê Rouge tôi bỗng nghe có ai đó gọi mình. Tôi nhìn sang bên kia đường và thấy Tony đang đứng vẫy tôi. Anh ấy băng qua đường và chạy đến chỗ tôi.

“Chào Lucy”, anh ấy nói.

“Chào”, tôi nói và đảo búng mắt. “Anh khỏe không?”

“Khỏe. Vậy là em vẫn chịu nói chuyện với anh hả?”

“Ừ, tất nhiên rồi.”

“Anh đã cố gọi cho em...”

“Em biết. Xin lỗi anh...”

Tony nhìn quanh. “Em đang làm gì ở đây?”

“Cũng không có gì”, tôi đưa cho anh ấy xem chiếc túi có mấy tấm thẻ của mẹ tôi. “Em chỉ đến gặp mẹ để lấy mấy thứ này về, và giờ đang dạo qua mấy cửa hàng một chút.”

“Vậy đi uống gì đó rồi nói chuyện đã nhé”, anh ấy nói rồi khoác tay tôi. “Lâu lắm không gặp em.”

Chúng tôi chọn một chiếc bàn bên ngoài quán Ly Cà Phê, Tony gọi Coca rồi hỏi tôi muốn uống gì.

“Nước nho”, tôi nói và thầm cảm ơn Trời vì lúc này không phải uống cái món espresso khủng khiếp đó.

“Trông em vẫn tươi tỉnh”, anh ấy nói khi cô phục vụ đã đi khỏi.

“Anh cũng vậy. Tranh thủ ra ngoài khi trời nắng hả?”

Tony gật đầu. “Nesta kể là em có bạn trai rồi.”

“Gần như vậy. Anh cũng có bạn gái rồi đúng không?”

“Gần như vậy”, anh ấy nói. “Thật ra là không. Hết rồi. Ờ... mặc dù cô ấy vẫn chưa biết vì anh chưa nói được, nhưng... nói chung là không tiếp tục được nữa.”

“Tại sao?”

Tony rùng mình và mặt anh tỏ vẻ chán chường. “Em cũng biết anh mà, không thực sự thích một mối quan hệ quá nghiêm trọng. Còn cô ấy lại quá đòi hỏi, kiểu như lúc nào cũng muốn gặp anh, gặp hàng ngày, và lúc nào cũng gọi điện kiểm tra xem anh đang làm gì.”

“Đeo bám dữ quá hả?”

“Đúng, anh thấy cứ như cô ấy đang chiếm hữu đời anh vậy.”

“Ừ”, tôi nói.

“Vậy còn chuyện của em với anh bạn tên-gì-đó thì sao?”

“Daniel.” Tôi nhún vai. “Cũng chưa biết ra

sao. Ý em là bạn đầu rất tốt, nhưng... em không rõ nữa, vẫn còn sớm quá. Có điều cũng giống như chuyện của anh vậy, anh ấy chỉ muốn tụi em với nhau. Em không biết liệu mình có thích thế không nữa.”

Tony nhìn tôi trù mến. “Nhưng tụi mình hợp nhau, đúng không?”

“Đúng vậy”, tôi mỉm cười đáp lại. “Em xin lỗi vì phản ứng hơi quá khi anh...ờ...buổi tối ở Highgate ấy. Em mong tụi mình vẫn là bạn tốt.”

Tony đặt tay mình lên tay tôi. “Chắc chắn. Luôn luôn là bạn tốt. Tụi mình giống như Hugh Grant và Elizabeth Hurley vậy đó, giờ họ vẫn là bạn rất thân.”

“Ừ”, tôi nói. “Nhưng anh là Liz, còn em là Hugh.”

Tony bật cười. Tôi đã quên mất ở bên cạnh anh ấy dễ chịu ra sao. Vui vẻ, chứ không như với Daniel, tôi trầm nghĩ. Chuyện gì cũng quá nghiêm trọng với anh ấy.

“Vậy là anh chàng này cũng thuộc loại thích đeo bám hả?” Tony hỏi.

“Ừ, lúc nào cũng muốn biết em đang ở đâu,

đang làm gì. Em cảm tưởng anh ấy lúc nào cũng đang soi mói em.”

“Như anh chàng ở đằng kia kia”, Tony nói. “Anh ta cứ nhìn em chăm chăm, xem ra em có người ái mộ rồi đó.”

Tôi quay theo hướng Tony đang nhìn và muốn đứng tim. Chính là Daniel. Trông anh ấy có vẻ không vui.

Tôi vẫy tay gọi anh ấy đến và giới thiệu Tony. Hai người gật đầu chào nhau.

“Ngồi chung với tụi em luôn đi”, tôi nói. Nhưng Daniel cứ nấn ná và có vẻ miễn cưỡng.

“Thôi, anh đi đây”, Tony nói và đứng dậy.

Anh ấy cúi xuống hôn nhẹ lên má tôi và nói: “Gặp lại em sau nhé, Lucy!”. Nhưng đi được vài bước, Tony quay lại phía tôi với vẻ mặt như muốn nói ‘Em sắp gặp rắc rối rồi đó’.

Và đúng như vậy. Daniel ngồi xuống rồi nhìn tôi cứ như quan tòa đang nhìn bị cáo.

“Sao?” Anh ấy hỏi.

“Sao gì?” Tôi hỏi lại.

“Giải thích?”

Tôi không thích cái giọng này. “Chuyện gì?”

“Em nói phải đi làm chuyện gì đó cho mẹ em, vậy mà anh thấy em ngồi đây nắm tay con trai.”

“Bọn em không nắm tay. Không hẳn là vậy. Tony là một người bạn và tụi em lâu rồi không gặp nhau, nên tụi em đang tán gẫu thôi.”

“Lúc anh đứng nhìn thì đâu phải vậy”, Daniel nói với vẻ hờn dỗi. “Cứ như hai người rất khoái nhau thì có.”

“Em tình cờ gặp anh ấy khi đang đi đến Rymans. Không có chuyện gì đâu.” Nói xong tôi chợt tự hỏi tại sao mình lại mang tư tưởng e ngại đến vậy.

“Ừ, phải mà”, Daniel nói.

“Được thôi”, tôi nói và đứng lên. “Anh muốn nghĩ sao cũng được.”

Daniel chộp lấy tay tôi kéo lại. “Đừng, anh xin lỗi. Em đừng đi. Chỉ là trông cứ như em và anh ta vô cùng thân thiết vậy đó.”

“Đúng”, tôi nói, “nhưng tụi em chỉ là bạn thôi. Anh không nghĩ có thể tin tưởng em được sao?”

“Chỉ vì anh muốn em hoàn toàn thuộc về anh”,

Daniel nói rồi nhe răng cười. “Mà ai trách cứ anh được chứ? Chỉ vì anh ghen thôi.”

“Đâu cần phải vậy.”

“Không cần, miễn là em hứa không gặp anh ta nữa.”

“Hả? Không đời nào. Với lại anh ấy là anh của Nesta, nên em vẫn sẽ gặp anh ấy mỗi khi đến đó chơi. Chẳng lẽ anh định nói em không được đến đó nữa?”

“Không phải, nhưng có lẽ anh nên đi với em.”

Tôi lại đứng lên. “Daniel, em không nghĩ tụi mình có thể tiếp tục được nữa. Em không thích lúc nào cũng phải nghe người khác nói mình phải làm gì, không thích phải thanh minh gì cả khi em hoàn toàn trong sáng. Bạn bè rất có ý nghĩa với em, Tony cũng ở trong số đó. Và nếu anh không thích thì tệ quá, bởi vì anh và em chấm dứt ở đây.”

Nói xong tôi đi thẳng, để lại Daniel vẫn đang ngồi đó há hốc miệng. Hừ, tôi nghĩ. Cứ đưa cái điệu bộ đó vô tẩu thuốc do anh thiết kế rồi tự hút luôn đi.

@ h u ở n g 16

Đá và Bị Đá

Thầy vĩ về nhà, tôi gọi điện cho Izzie. Nhỏ đang có buổi tập với anh Ben gần khu Highgate và mừng hóm vì tìm được cơ để ra ngoài.

“Nesta cũng mới gọi và mình đã hẹn gặp nhỏ ở quán Raj nửa tiếng nữa”, Izzie nói.

Trên đường đến đó, tôi bắt đầu suy nghĩ lại về quyết định vừa rồi đối với Daniel. Có phải tôi đã quá vội vàng? Nhỏ mọn? Nhẫn tâm? Chấm dứt với anh chàng tốt nhất tôi từng gặp? Tôi hy vọng Izzie có thể cho tôi những lời khuyên bởi đây là lần đầu tiên tôi “đá” một người.

Ngay khi Izzie vừa đến, tôi liền kể hết cho nhỏ nghe những chuyện xảy ra tuần trước, từ chuyện Daniel cư xử ra sao khi đến nhà tôi đến chuyện vừa xảy ra ở Hampstead. Đúng là thoải mái khi lại được nói chuyện với nhỏ mà không phải e dè điều gì.

Nghe xong, Izzie tỏ vẻ rất sững sốt. “Sao anh ta dám nói vậy về tóc và các mẫu thiết kế của bồ? Bồ rất giỏi. Mình nghĩ anh ta ghen tị vì thấy bồ giỏi hơn.”

“Dù sao mình cũng chia tay với anh ấy rồi”, tôi nói.

“Tốt”, Izzie nói. “Anh ta cứ như một gã khủng bố tình cảm ấy. Đúng là kiểm soát một cách bệnh hoạn. Nhưng bồ không sao chứ?”

Tôi gật đầu. “Mình nghĩ vậy. Cũng không biết nữa. Ý mình là đôi lúc hai đứa thật sự đã có thời gian đáng nhớ với nhau. Có lẽ mình không nên khó khăn với anh ấy như thế, biết đâu một thời gian sau mình có thể thay đổi ảnh.”

Izzie lắc đầu. “Mẹ mình luôn nói rằng thời điểm duy nhất bồ có thể thay đổi một người đàn ông là lúc anh ta vẫn còn bé em.”

Tôi bật cười. “Chắc vậy. Mình bắt đầu cảm thấy không còn chỗ để thở nữa.”

“Có một câu đùa như sau”, Izzie nói tiếp, “Con trai như chó trong nhà, chỉ cần thương một chút là bám theo ta suốt đời.”

“Đúng đó”, tôi nói.

Izzie có vẻ trầm tư. “Chủ động chia tay ai thật không dễ chịu chút nào. Cảm thấy như mình là kẻ đáng ghét ấy.”

“Bồ nói với anh Ben chưa?”

“Chưa, nhưng sẽ sớm thôi. Mình khổ sở vì chuyện đó suốt nhiều ngày rồi, vì cũng không biết phải nói gì nữa. Không có cách nào dễ chịu đúng không?”

Tôi nhớ lại lúc mình chia tay với Daniel. “Thử nói ‘Tụi mình chấm dứt ở đây’ xem. Đây đủ ý cần nói luôn.”

“Chắc vậy”, Izzie buồn bã nói. “Mình ghét phải làm chuyện này quá.”

“Ừ. Mình tin đã làm đúng, nhưng vẫn cảm thấy thật nhỏ mọn.”

“Mình cũng vậy”, Izzie thở dài, “dù vẫn chưa dám nói gì với anh đó.”

Ngay lúc ấy, Nesta chạy ào tới và ngồi phịch xuống cạnh tôi.

“Mình vừa bị đá”, nhỏ thông báo. “Anh Simon vừa đá mình. Mình.”

“Sao vậy? Có chuyện gì?”

“Mình biết chuyện này sẽ tới mà”, nhỏ nói. “Mình đã nói với bồ rồi. Ảnh nói ảnh rất thích mình, vân vân, rồi hy vọng hai đứa vẫn là bạn, vân vân, nhưng vì ảnh sắp đi học đại học nên ảnh nghĩ tốt hơn tụi mình nên chấm dứt một cách rõ ràng, vân vân, rồi những mối quan hệ xa cách như vậy sẽ không thể bền được, vân vân và vân vân.”

“Bồ buồn lắm hả?” Tôi hỏi.

“Vì một tên con trai hả? Đương nhiên là không. Mình không thèm”, nhỏ nói, nhưng rồi lại bật khóc to đến nỗi một cô ngồi ở bàn bên cạnh phải quay sang nhìn vì không hiểu có chuyện gì. “Mình rất thích ảnh, Lucy à.”

“Mình biết, Nesta. Mình rất tiếc. Mình có thể làm gì cho bồ không? Lấy gì đó cho bồ uống nha?”

Nhỏ lắc đầu. “Mình không sao đâu. Xin lỗi. Xin lỗi bồ, chỉ vì mình chưa từng bị đá bao giờ.”

Tôi đến ngồi bên cạnh và vòng tay ôm Nesta. “Hôm nay đều là ngày đầu tiên đối với cả mình lẫn bồ. Mình mới chia tay Daniel rồi.”

Có vẻ như chuyện này làm nhỏ vui trở lại. “Thật sao? Tốt”, nhỏ nói. “Mình biết là chỉ mới gặp anh ta một lần, nhưng mình chẳng thích anh ta. Giờ mình nói điều đó được chứ?”

“Được. Bồ cứ nói bất cứ gì bồ thích.”

Nhỏ chùi nước mắt và cố nở một nụ cười. “VẬY là hai đứa mình ở đây cùng nhau, đá và bị đá.”

“Cả Izzie cũng sắp tham gia rồi đó”, tôi nói.

“Ben hả?” Nesta hỏi.

Izzie gật đầu. “Con trai thôi mà”, nhỏ nói. “Ai thêm gì mấy người đó chứ?”

“Ừ”, Nesta buồn rầu nói, “ai thêm?”

Hôm nay có chuyện gì vậy không biết? Tôi tự hỏi khi về đến nhà. Chắc phải có chuyện gì với mấy ngôi sao rồi. Thực ra tôi hơi ngạc nhiên vì Phù thủy Izzie đã không phát hiện ra có xung đột giữa các hành tinh, hoặc đại loại thứ gì đó đã gây xáo trộn số tử vi của bọn tôi. Có vẻ như hôm nay

mọi người cùng thay đổi và sắp xếp lại chuyện tình cảm của mình. Ngay cả ông anh Lal của tôi cũng bị ảnh hưởng, trong khi bình thường muốn ông thay đổi cái gì cũng rất khó khăn, kể cả đôi vợ của ông.

“Anh sao vậy?” Tôi hỏi khi thò đầu vào phòng hai ông anh và nhìn thấy Lal đang gục trên giường trong một tư thế khá bi tráng, tay ôm đầu.

“Em không hiểu được đâu”, Lal nói và quay mặt vào trong tường.

“Cứ kể với em thử coi”, tôi nói. Bình thường Lal chẳng bao giờ buồn bã như vậy, và dù thường xuyên gây bực mình, ông vẫn là anh tôi mà.

“Anh muốn được một mình”, Lal nói khẽ.

Tôi đến ngồi cạnh anh ấy. “Em mới chia tay Daniel rồi”, tôi kể để thử xem anh ấy có hứng khởi lên chút nào không. Bình thường Lal rất hay hóng hớt về những chuyện tình cảm của tôi và mấy đứa bạn.

Lal bật ngồi dậy. “Thấy chưa? Em chia tay Daniel, vậy là lại thêm một kẻ tội nghiệp phải gánh chịu hậu quả do những ham muốn nhất thời của con gái các người.”

Tôi không hề chờ đợi kiểu phản ứng này. “Ý anh là sao?”

“Ôi, các cô gái”, anh ấy rên lên. “Không thể sống với họ, cũng không thể bỏ được họ. Em có thể gắn câu đó lên một trong mấy cái áo thun của em.”

“Nhưng có chuyện gì?” Tôi hỏi.

“Chẳng gì hết”, anh ấy nói. “Con gái. Hay đúng hơn là không phải con gái nữa. Đôi khi thật bất công. Con gái tụi em khởi đầu mọi thứ rồi để con trai tụi anh phải nhận lấy.”

“Ừa, cái biểu đồ hôn đầu rồi?” Tôi hỏi khi thấy phía sau cánh cửa phòng không còn gì.

“Trong thùng rác”, anh ấy nói.

“Sao vậy? Em tưởng anh đang thắng cuộc chứ.”

“Đúng. Nhưng để làm gì chứ? Anh hôn tất cả bọn họ nhưng chẳng ai trong số đó có ý nghĩa gì với anh hết.”

“Nhưng em tưởng đó chính là mục đích. Không ràng buộc, không trách nhiệm, chỉ cho vui thôi. Em tưởng đó là triết lý của anh.”

“Em thì biết gì chứ.”

“OK, vậy triết lý của anh là gì?”

Lal thở dài. “Anh không nói với em được. Em sẽ cười, hoặc đi kể với bạn em cho coi.”

“Cứ tin em đi”, tôi nói. “Em sẽ không kể với ai đâu.”

Lal lại ngồi dậy. “Được. Có một cô gái, một người anh thích thật sự, thật sự ấy. Anh nghĩ cô ấy chính là Người Đó của anh.”

“Ô, vậy không tốt sao? Cuối cùng anh cũng biết yêu ai đó.”

“Không phải cuối cùng gì đâu. Anh thích cô ấy lâu lắm rồi nhưng cứ như cô ấy không hề biết đến sự tồn tại của anh trên đời này vậy. Cô ấy còn không thèm nhìn anh đến hai lần.”

“Vậy thì làm cho cô ta chú ý đến anh.”

“Em tưởng anh chưa cố chắc? Vô ích thôi. Cô ấy sẽ không bao giờ nhìn kẻ nào như anh.”

Anh ấy ngồi đó trông thật buồn. Tôi mong mình có thể làm gì đó cho anh ấy vui lên. “Nè, anh đừng nản, chẳng giống anh chút nào. Có thể em cũng giúp được mà. Em biết người đó không?”

Lal lắc đầu. “Không... Có... À, ý anh là không.”

“Thôi mà, nói đi. Ai vậy?”

Lal lại lắc đầu. “Không nói được. Tụi em đó, con gái tụi em, toàn là tự kiêu thôi. Em, bạn em, mọi cô gái, mấy người không hề biết được con trai phải khổ sở thế nào đâu. Tụi em có thể tiêu diệt tụi anh chỉ bằng một ánh mắt hay một lời nói. À mà có sao đâu phải không, ha ha, sao em không cười anh đi? Có điều anh cũng đã bị cười đủ rồi. Lòng tự trọng của anh tan nát. Đời anh bết bát. Anh không thích ai ngoài cô ấy, còn cô ấy chẳng bao giờ cho anh cơ hội. Chính vì vậy anh mới nghĩ ra cái trò biểu đồ hôn, vì anh tưởng nếu thấy anh nổi danh với đám con gái, cô ấy sẽ bị thuyết phục, sẽ thích lại anh. Nhưng anh chẳng nghĩ cô ấy thêm để ý. Vậy còn gì nữa đây? Chúng tỏ anh là người đào hoa, rằng các cô gái phải thích anh hả? Để làm gì khi cái người duy nhất có ý nghĩa lại không thêm thích? Thậm chí cô ấy chắc sẽ chẳng bao giờ biết anh hiện diện trên đời.”

Wow, tôi thâm kê. Anh ấy đúng là đang khổ sở thật sự. “Chắc gì đã vô vọng đến vậy. Anh cũng đẹp trai, vui tính mà. Kiên nhẫn sẽ có kết quả. Nói cho em biết đi, ai vậy?”

Anh ấy nhìn xuống sàn rồi nhìn tôi đầy hy vọng. “Nesta.”

Ôi Trời ơi, vậy là anh nói đúng. Không có cơ hội. Chẳng hy vọng gì. Anh ấy không có chút cơ may nào với Nesta được. Ôi Trời, tội nghiệp cho Lal. Đúng là làm con trai cũng khổ. Tội nghiệp Lal. Tội nghiệp Daniel. Và tội nghiệp Ben nữa, anh cũng sắp phải biết rồi.

@ h u ở n g 17

Bong bóng tình yêu

Daniel không dễ dàng buông xuôi.

Thứ Hai, anh ấy gửi một bó hoa tuyệt đẹp. Thứ Ba, một chú gấu khác và một tấm thiệp viết ‘Chàng sẽ đến cùng gấu nhỏ nếu nàng cô đơn.’

Thứ Tư, anh ấy gọi điện. “Ít ra mình nên gặp nhau nhé Lucy. Năn nỉ em đó. Tội mình không thể chia tay như vậy được.”

Cuối cùng tôi đồng ý, nếu không tôi sẽ cảm thấy mình thật hẹp hòi. Từ trước đến giờ chưa ai từng tặng hoa cho tôi, kể cả Tony. Và ít ra cũng nên nghe anh ấy giải bày.

Daniel đang đứng chờ tôi ở ga điện ngầm của khu Chalk Farm và như thường lệ, vẫn mặc toàn màu đen đặc trưng. Anh ấy mang theo một bó hoa. Cảm giác thật lạ khi gặp lại anh ấy. Dù chỉ mới vài ngày nhưng trông anh ấy đã khác. Hoặc vì tôi đang nhìn anh ấy theo một kiểu khác. Tất nhiên anh ấy vẫn đẹp trai nhưng lần này tôi cảm thấy sự thu hút đã không còn.

“Chào em”, Daniel nói và cầm lấy tay tôi.

“Chào”, tôi nói và rút tay lại.

“Em đừng như vậy mà Lucy”, anh ấy nói và trao bó hoa cho tôi.

“Daniel, anh đừng tặng em những thứ thế này nữa. Em muốn nói là anh thực sự rất... nhưng...”

“Anh muốn tặng hoa cho em. Anh muốn được ở cạnh em, làm em vui vẻ. Anh xin lỗi về ngày hôm trước, vì anh đã mất bình tĩnh. Tội mình có thể thử lại được không? Làm lại từ đầu?”

Nhưng tôi hiểu chuyện đã kết thúc rồi, và lắc đầu. “Em xin lỗi, Daniel.”

“Nhưng vì sao? Có phải vì cách anh phản ứng khi thấy em cùng với anh chàng kia không? Anh

xin lỗi, vì anh ghen. Hầu như cô gái nào cũng thích điều đó mà.”

Phải làm sao để từ chối anh ấy thật nhẹ nhàng bây giờ? “Không phải vì anh, mà vì em. Em muốn... tức là em không muốn... ý em là...”, tôi nhớ lại điều Tony từng nói hôm đó. “Em chưa sẵn sàng cho một mối quan hệ thật sự. Em biết anh rất tốt...”

Gương mặt Daniel tối sầm lại. “Anh biết chính xác em muốn nói gì, Lucy ạ. Anh không ngạc nhiên. Đó là do em lựa chọn. Có cả đống con gái sẵn sàng chộp lấy cơ hội được đi chơi với anh.”

Tốt, tôi nghĩ, vậy cứ để họ làm thế đi.

Anh ấy lại cầm tay tôi. “Hãy cố một lần nữa nhé? Anh thật sự tin tụi mình đã có những điều thật đặc biệt với nhau.”

Tôi lắc đầu. “Em xin lỗi, Daniel. Nhưng... có điều em mong mình vẫn là bạn.” Grrr. Tôi đã từng nhất quyết không bao giờ dùng đến cách nói đó nhưng vẫn buộc miệng nói ra.

“Phải”, Daniel thở dài. “Tụi mình đều hiểu như vậy có nghĩa gì rồi mà.”

“Không, em thật lòng đó. Mình vẫn có thể trò

chuyện và thậm chí gặp nhau, nhưng như những người bạn.”

“Phải rồi”, anh ấy nói.

Tôi thật sự thấy không thoải mái khi cả hai cùng đứng đó nhìn xuống vỉa hè. Tôi không thể nghĩ ra điều gì khác để nói, còn anh ấy có vẻ lại đang giận dữ.

“Thôi... em phải đi đây”, cuối cùng tôi nói.

“Ừ”, Daniel đáp rồi cúi đầu.

Trong khi tôi đi, anh ấy chỉ biết đứng đó nhìn theo tôi. Và tôi cảm thấy mình sao thật giống Nữ hoàng Nhỏ mọn.

“Chuyện gì vậy Lucy?” Mẹ tôi hỏi khi thấy tôi bước vào nhà.

Tôi ngồi xuống bên bàn ăn và lấy tay ôm đầu. “Tình cảm”, tôi nói. “Đúng là rối rắm.”

Mẹ tôi cười. “Giờ là chuyện gì? Mẹ tưởng mọi chuyện đang rất thuận lợi. Cả mấy tuần rồi ít thấy con ở nhà.”

“Hết rồi. Quá khứ. Phăng teo.”

Mẹ tôi đến ngồi cạnh tôi. “Mẹ rất tiếc. Con lại bị bỏ rơi nữa hả?”

“Không, con bỏ ảnh.”

“À, sao vậy?”

“Thật không đáng chút nào, tất cả những chuyện này. Theo cách nào đi nữa thì tình yêu vẫn khiến người ta buồn. Con thì thấy khổ sở, Nesta bị anh Simon bỏ và thấy đau lòng, Izzie thì muốn chia tay với anh Ben nhưng sợ làm tổn thương ảnh. Và thậm chí anh Lal cũng thích một người mà ảnh sẽ không bao giờ có cửa.”

“Nesta”, mẹ tôi nói.

“Làm sao mẹ biết?”

“Chứ con định nói con chưa bao giờ để ý thái độ của Lal khi cô bé đến đây à?”

“Con tưởng ảnh cư xử như vậy với tất cả các cô gái.”

Mẹ tôi lắc đầu. “Không đâu, Lal thích cô bé thật đấy.”

“Tội nghiệp ảnh”, tôi nói. “Ảnh không hợp với kiểu của Nesta đâu.”

“Mẹ biết. Nhìn thấy vậy cũng buồn, nhưng mẹ không thể khiến cô bé thích Lal được. Con thì sẽ làm sao?”

“Kiếm một con chó, như TJ từng làm ấy”, tôi nói.

Mẹ tôi lại cười. “Mình có Ben và Jerry rồi. Mẹ không chắc nữa, có thể không có tác dụng gì nhiều khi mẹ nói những chuyện này với con, nhưng dù sao mẹ vẫn cứ nói. Các con đều còn trẻ. Sẽ còn những người khác phù hợp. Biển có thiếu cá đâu.”

“Không”, tôi nói. “Không ích gì đâu.”

Mẹ đặt tay lên tay tôi. “Cuộc sống nhiều khi rất khắc nghiệt con ạ, dù con ở phía nào đi nữa. Phải có đủ can đảm mới có thể chia tay ai đó. Nhiều người cứ cố chịu đựng những mối quan hệ không ra gì đến tận lúc không còn cơ hội để thay đổi, bởi họ quá e sợ phải đối mặt với điều khó xử. Nhưng đó lại là bài học hay cho chúng ta. Để trở nên tử tế, không ít lần ta phải chấp nhận trở nên tàn nhẫn trước đã, đặc biệt nếu không thể gượng ép được nữa. Một khi biết điều gì không phù hợp nữa, hãy chấp nhận. Vậy tại sao con kết thúc chuyện với Daniel?”

Tôi nhún vai. “Con chẳng biết nữa. Nhưng cứ như con không thể là mình mỗi khi ở cạnh anh ấy. Anh ấy muốn con trở thành người khác và cứ cố nhào nặn con theo hình mẫu đó, nhưng vậy sẽ giống như cố đập một miếng gỗ vuông lên một

chiếc lỗ tròn, làm sao chúng khớp nhau được? Mẹ có nhớ lần mẹ nói với con rằng nếu người phù hợp xuất hiện, ta sẽ được là chính mình khi ở bên cạnh người đó, là chính mình một cách hoàn toàn tự nhiên?”

Mẹ tôi gật đầu. “Nhưng con mới mười bốn tuổi. Nesta cũng vậy. Còn Lal mới chỉ mười lăm. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, và các chàng trai, cô gái cũng cứ đến rồi đi. Có lúc chuyện suôn sẻ, có lúc chuyện không thành. Điều quan trọng là hãy thành thật với chính mình, với những gì mình cảm nhận.”

“Vậy thì Nesta đang cảm thấy buồn bã. Anh Lal cũng thế.”

“Như mẹ đã nói đó, không phải lúc nào cũng suôn sẻ. Có điều này mẹ biết nghe có vẻ kỳ quặc, nhưng tất cả các con, tất cả, đều sẽ biết thông cảm hơn sau chuyện này. Từ trước đến nay Nesta chưa từng bị ai chia tay, đúng chứ?”

Tôi gật đầu.

“Thế nên đứng trên phương diện đó, dù chuyện này rất buồn nhưng sẽ khiến Nesta có được cái nhìn toàn diện hơn và biết cảm thông hơn. Các

cậu trai đều thích mê cô bé, nên có thể việc bị người khác chia tay sẽ khiến Nesta đối xử nhẹ nhàng hơn với các cậu kia một chút. Đôi khi làm con trai thật không dễ gì.”

Tôi gật đầu. “Anh Lal cũng nói vậy.”

“Với Lal cũng vậy. Một khi đã hiểu thế nào là thích mê một người nhưng không được người đó đáp lại, có thể anh con sẽ biết tôn trọng hơn những cô gái thích mình trong tương lai. Lúc trước Lal đã từng có khá nhiều cô gái xếp hàng theo mình, và mẹ từng thấy anh con đối xử hơi nhẫn tâm với một hay hai người trong số đó.”

“Đúng, con cũng thấy vậy”, tôi nói. “Con đã thấy ảnh ruồng bỏ một số cô gái và từng nghĩ ảnh đúng là rất tệ. Nhưng giờ con cảm thấy mình đã đánh giá anh ấy chưa đúng. Con tưởng anh ấy chỉ là một kẻ phản bội vô cảm, nhưng thật ra anh ấy đang làm mọi thứ để chứng tỏ mình vì anh ấy cảm thấy bất an.”

“Chính xác”, mẹ tôi nói. “Tất cả những trải nghiệm đó đều sẽ tô điểm cho cuộc sống.”

“Đúng, con cũng nghĩ vậy. Nhưng sao mọi chuyện không thể hoàn hảo chứ? Và mọi người đều vui. Con ghét phải thấy ai đau buồn.”

Mẹ xoa xoa tay tôi. “Đó chính là điều tạo nên tính cách của con, Lucy ạ. Có thể con cảm thấy tệ hại vì đã chia tay với Daniel, nhưng nó cho thấy con có một tấm lòng và chính điều ấy mới quan trọng. Con vẫn quan tâm đến người khác dù con không thể thay đổi được hoàn cảnh. Có lẽ con nên nghe một vài câu chuyện những bệnh nhân của mẹ kể về những mối quan hệ của họ. Một số chuyện thật đau lòng, có điều tất cả những gì mẹ có thể làm là lắng nghe và cho họ biết mẹ sẽ ở cạnh họ. Đó cũng là tất cả những gì con có thể làm với Nesta. Và với Lal.”

“Đúng”, tôi nói. “Với Lal nữa.”

Tối hôm đó tôi gặp TJ, Izzie và Nesta ở quán Ruby để cùng ăn tối.

“Hic, không được”, TJ nói. “Giờ mình thành đứa khác biệt trong cả nhóm rồi. Izzie sẽ chia tay anh Ben, bỏ chia tay anh Daniel. Chỉ còn mỗi mình có bạn trai.”

Nesta nhe răng cười. “Cứ chờ đi.”

“Đồ độc địa”, Izzie nói và thụi vào tay Nesta. “Bỏ đừng để ý nha TJ. Bỏ và anh Steve rất

đẹp đôi. Ít nhất ảnh cũng thích làm nhiều thứ khác nhau.”

“Ừ”, TJ nói. “Và cũng có những ngày lo chuyện riêng của mỗi đứa. Anh ấy không giống như... lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình mới chịu được.”

“Đó chính là bí quyết”, tôi nói trong khi đang xem thực đơn. “Mình biết mình chưa có nhiều mối quan hệ, nhưng mình đã học hỏi được điều này. Có vẻ như tất cả tội mình đều đã hành động giống nhau, ngoại trừ TJ. Tội mình đều chui vào trong chiếc bong bóng tình yêu và cắt liên lạc với nhau cũng như với cả thế giới, cứ như không còn gì khác tồn tại ấy.”

Nesta thở dài. “Ừ. Nhưng bồ đâu thể cưỡng lại được khi bồ quá thích ai đó.”

“Nhưng phải có sự cân bằng”, tôi nói. “Bồ gặp anh chàng đó, nhưng vẫn gặp bạn bè. Có một số điều bồ làm cùng anh chàng, một số điều bồ làm cùng bạn bè, và một số điều bồ làm một mình.”

“Mình nghĩ vậy”, Nesta nói.

“Thôi mà”, tôi nói. “Lạc quan lên. Phải mừng cho tình trạng tự do tội mình vừa mới thiết lập được, và gọi món gì để ăn đi coi. Máy chị đá và bị đá, mình muốn chết đói rồi nè.”

Sau khi cả nhóm đã gọi món xong, Nesta nói: “Chúc mừng những ngày hè còn lại nào!”

“Ừ, và chúc mừng tình trạng độc thân!”, tôi cười. “Cũng lạ thật. Lúc trước mình cứ hay nói kiểu như ôi, thảm thương quá vì mình chẳng có bạn trai. Còn bây giờ mình lại thấy khỏe vì chuyện đó. Giống như mình được tự do, chẳng còn ai nói mình phải làm chuyện này chuyện kia, hoặc được gặp người này và không được gặp người kia. Không bao giờ có chuyện đó nữa.”

“Ôi Trời”, Nesta nói khi một anh chàng khá đẹp trai bước vào và nhìn nhỏ. “Bồ đừng bao giờ nói không bao giờ. Đâu phải anh chàng nào cũng giống Daniel. Anh ta đúng là thích chiếm hữu. Mình mừng vì cuối cùng bồ đã chịu đối đầu với anh ta.”

“Được rồi”, tôi cười. “Mình sẽ không bao giờ nói không bao giờ. Nhưng mình phải nói chúc mừng tình bạn mới được. Bao nhiêu chuyện xảy ra từ lúc bắt đầu kỳ nghỉ hè, nhưng giờ tụi mình lại tụ họp được ở đây cùng nhau. Đám con trai có thể xen vào cuộc sống của tụi mình...”

“Ồ, mình cũng mong vậy đó”, Nesta cắt ngang khi thấy anh chàng kia đến ngồi ngay bàn bên cạnh. “Con trai hãy coi chừng, Nesta đã trở lại.”

“Như mình đang nói”, tôi tiếp tục, “đám con trai có thể đến rồi đi khỏi cuộc sống của tụi mình. Đôi khi tụi mình có bạn trai, đôi khi không, nhưng tất cả tụi mình luôn có nhau. Vậy thì mình sẽ nói, chúc mừng tình bạn.”

“Arr, nhỏ này sao mà dễ thương quá”, Izzie chọc. “Gấu nhỏ.”

“Gấu nhỏ”, TJ và Nesta phụ họa và cười.

“Nghe ghê quá, ngớ ngẩn nữa”, tôi nói. “Nhưng mà thật đó, bạn bè phải luôn có nhau. Mình nói tụi mình chúc mừng theo đúng nghĩa luôn. Mình đã hỏi mẹ xem tụi mình có thể tổ chức một bữa tiệc vào thứ Sáu không. Một bữa tiệc cảm-bạn-trai nha. Bỏ chỉ được dự nếu bỏ độc thân.”

Mặt Nesta xịu xuống. “Không có con trai? Bỏ chắc chứ?”

“Chắc chứ sao không. Mọi người đều khác thường khi có con trai bên cạnh. Vậy hãy thử một buổi không có họ đi. Tụi mình có thể mời một vài cô bạn ở trường.”

“Hay”, Izzie nói. “Đôi khi sẽ rất thú vị khi chỉ có con gái với nhau thôi.”

“Quyết định vậy nhé”, tôi nói. “Mình sẽ hỏi mẹ.”

@ h u ở n g 18

Buổi Tiệc

Mẹ đã không thể tin được khi cuối cùng tôi cũng thực hiện lời hứa sẽ nấu ăn cho gia đình. Mẹ đồng ý cho tôi tổ chức buổi tiệc, nên tôi gọi điện thoại một vòng để tìm hiểu xem mọi người thích ăn gì trong lúc gặp Rắc Rối về Tình Cảm. Rồi tôi tổ chức thử vào buổi tối hôm trước để đảm bảo mọi chuyện thật suôn sẻ.

Thực đơn tiệc:

Snack bắp và nước sốt

Khoai tây chiên

Bánh Pizza

Xúc xích
Sôcôla
Kem (đủ loại)

“Cái trò nấu nướng này cũng khá đơn giản, thật đó”, tôi nói khi lấy khoai tây ra khỏi lò viba và đặt lên bàn.

“Đương nhiên”, mẹ tôi nói, “khi con mua toàn những thứ đã làm sẵn như thế này.”

“Chính xác”, anh Steve nói. “Thực ra nên mua khoai tây còn vỏ và em phải lột vỏ mới đúng.”

“Nhưng khoai tây chiên chế biến sẵn được nhiều người thích hơn. Với lại có vẻ anh cũng chẳng phiền lắm vì anh vừa mới ăn một lần tới ba miếng kia.”

“Ba nghi hội của tụi con nên nhanh chóng có bạn trai trở lại”, ba tôi lấy thức ăn và nói. “Nếu không nhà mình đều sẽ mập như heo bây giờ.”

“Mẹ, từ hôm nay có thể để Lucy nấu ăn mỗi tối được không?” Anh Lal hỏi với một miệng đầy khoai và nước sốt.

“Không”, mẹ tôi nói. “Tất cả những đồ làm sẵn có thể ngon miệng nhưng không tốt cho sức khỏe lắm đâu. Tụi con biết mẹ hay nói gì rồi – ăn uống thế nào tạo ra mình thế ấy.”

“Trong trường hợp đó, mẹ chính là bánh pizza Nettuno”, tôi cười khi thấy mẹ vừa ăn hết đĩa và đang lấy tiếp một phần nữa.

Tối hôm tổ chức tiệc, mấy đứa kia và tôi cùng tụ họp ở nhà tôi để sửa soạn. Bọn tôi dành cả buổi để làm móng tay và trang điểm cho nhau. Cả nhóm quyết định sẽ ăn mặc chỉnh tề ngay cả khi không có anh chàng nào, vì thật ra ăn diện đẹp đôi khi chính là phần thú vị nhất của mọi bữa tiệc. Tinh thần của Nesta có vẻ đã tốt hơn, và lần đầu tiên trong nhiều tuần tôi thấy lại là chính mình. Độc thân cũng tốt chứ sao, nhất là khi có những người bạn tuyệt vời như thế.

Tôi đã lên kế hoạch rất cẩn thận về nội dung của Buổi tối trọng đại. Tôi muốn mọi người phải thật vui vẻ và có nhiều thứ để làm, chứ không như trong những bữa tiệc chán chường khi người ta chỉ biết tùm tùm nói chuyện và nhìn nhau. Kế hoạch như sau: nhảy nhót một chút, sau đó vừa ăn vừa xem phim (Nhật ký tiểu thư Jones, tất nhiên), sau đó chơi một vài trò, cuối cùng nhảy nhót thêm chút nữa.

Khi ba đứa kia chuẩn bị xong xuôi, tôi nghĩ đã đến lúc mình cần thông báo một tin mới về bữa tiệc, một tin tôi chưa hề nói với ai: tôi có mời một anh chàng.

“Hmm, một chuyện nữa thôi trước khi tụi mình xuống dưới”, tôi nói. “Mấy bồ cũng biết đây là bữa tiệc dành cho người độc thân?”

Cả ba gật đầu.

“Nhưng độc thân không nhất thiết chỉ toàn nữ, đúng không?”

“Ừ”, Nesta nói và nhìn tôi ngờ vực.

“Mình đã mời một nam”, tôi nói. “Chỉ một thôi.”

“Anh Tony”, Nesta nói. “Ôi Trời, Lucy...”

“Không phải anh Tony”, tôi cười.

“Hả, không phải Daniel chứ”, Izzie kêu lên. “Mình không tin được bồ quay lại với anh ta đâu.”

Tôi lắc đầu. “Không...”

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa, rồi cửa phòng mở ra. Cả mấy đứa đều phá lên cười. Một hình hài mang dáng vẻ con gái khá dễ thương xuất hiện ngay cửa, đeo chiếc áo ngực có thể bơm hơi của tôi bên ngoài áo thun và trùm một trong những bộ tóc giả hippie của mẹ.

“Chào”, Lal nói. “Mình là Lalita.”

“Anh chính là cô gái danh dự cho tối nay”, tôi giải thích. Tôi biết đó sẽ như biến giấc mơ thành hiện thực cho Lal khi được ở một mình trong ngôi nhà toàn con gái, và tôi cũng thật sự muốn làm anh ấy vui lên. Chuyện này có thể giúp anh ấy vượt qua nỗi buồn vì mối tình đơn phương với Nesta.

Lal ỏn ẻn vào phòng, ngồi xuống giường và gác chân lên một cách duyên dáng. “Rồi”, anh ấy chu môi và duỗi các ngón tay ra, “mấy bồ nghĩ sao? Sơn móng tay màu hồng hay màu tím?”

Nửa tiếng sau khách khứa bắt đầu đến. Gabby, Jade, Mo và Candice học chung trường với bọn tôi; Amy là hàng xóm của Izzie và vừa chia tay với bạn trai; và người chị họ thứ hai của TJ, người chưa từng có bạn trai nên cũng rất thích đến dự để cùng ăn mừng tình trạng độc thân.

“Nhạc cho người độc thân”, Amy nói và cho chúng tôi xem chiếc balô đầy đĩa CD. Nhỏ đút một đĩa vào máy và rồi chúng tôi nhảy theo bài

“Survivor” của nhóm Destiny’s Child, hát “All by myself” cùng Céline Dion. Sau một hồi nhảy nhót với vài đĩa khác nữa, Izzie, Lal và tôi mang đồ ăn đến; rồi cả hội cùng ngồi xuống sàn phòng khách xem Nhật ký tiểu thư Jones. Tôi thấy thật thoải mái được ở đây cùng bạn bè, và có thể thấy những người khác cũng vậy. Chẳng cần lo sắp tới sẽ có chuyện gì, mọi việc diễn tiến ra sao, anh chàng này đã nói gì hoặc không nói gì, anh chàng kia đang nhảy với ai và anh ta muốn hôn ai. Không mong đợi, không thất vọng.

“Giờ tụi mình chơi trò gì?” Izzie hỏi sau khi mọi người xem xong phim.

“Tụi mình có thể chơi trò Xoay Chai, nhưng thay cho hôn sẽ là các hình phạt”, tôi nói. “Ai xoay chai sẽ chọn cách thức phạt, còn ai bị chai chỉ trúng sẽ bị phạt.”

Mọi người đều tỏ vẻ háo hức chơi thử, nên Nesta tìm một chiếc chai và bắt đầu trò chơi khi tất cả chúng tôi đã ngồi xếp bằng trong một vòng tròn. Mọi người đều muốn tận dụng cơ hội này để buộc bạn mình phải thực hiện những hành động ngớ ngất. Izzie bắt TJ nhại theo Madonna, nên đến lượt mình TJ bắt Izzie phải giả làm rắn say

rượu. Candice bắt Nesta chơi nhào lộn và Nesta bắt Candice chạy ra vườn hát “Chúa phù hộ Nữ hoàng” với giọng to nhất.

Tôi đã có dự định sẵn trong đầu, nên khi đến lượt mình tôi quay nhẹ chiếc chai về phía trái. Và đúng như kế hoạch, chiếc chai dừng lại ở phía Nesta.

“Nesta”, tôi nói, “sau toàn bộ những than phiền về việc không có anh chàng nào trong buổi tiệc... với tư cách là bạn của bồ, mình phải để tâm đến điều bồ thật sự mong muốn. Do đó hình phạt dành cho bồ là... phải hôn anh Lal của mình trong sảnh.”

Nesta nhìn về phía Lal, trong lúc đó anh ấy đang phải cố gắng lắm mới thở được như bình thường. Nhỏ nhướng mày. “Bồ nghĩ anh chịu nổi không?” Nhỏ hỏi.

“Anh sẽ tận dụng cơ hội”, Lal nói.

Trông anh ấy cứ như tất cả lễ Giáng Sinh trong đời đã cùng đến một lúc khi Nesta đứng lên nắm tay anh ấy và dắt ra khỏi phòng.

Vài phút sau Lal quay lại và phải đến nằm dài trên chiếc ghế sofa để bình tâm tĩnh trí. Tôi thậm

chí còn tin rằng đã thấy những ngôi sao và các hành tinh bay ra khỏi đầu của ảnh.

“Bồ với anh Tony sao rồi?” TJ hỏi khi hai đứa dọn mấy chiếc đĩa vào bếp.

Tôi nhún vai. Sáng nay anh ấy gọi điện, có lẽ hy vọng sẽ được mời đến bữa tiệc của bọn tôi. Cuối cuộc gọi, Tony có vẻ ngập ngừng, rồi anh ấy hỏi liệu chúng tôi có thể quay lại lúc chưa có chuyện gì xảy ra như hồi đầu hè được không. Tôi kể chuyện này với TJ.

“Rồi bồ nói gì?”

“Mình nói mình không thể. Như hồi đầu hè sao? Nghĩa là hoàn toàn mơ hồ? Thôi khỏi, cảm ơn. Đúng là lạ ghê, cách đây vài tuần chắc chắn mình sẽ nhảy cẫng lên. Có điều quá nhiều thứ đã xảy ra kể từ đó, từ lúc mình gửi tấm thiệp cho Tony, từ lúc gặp Daniel. Mình thấy cần thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện... để đánh giá lại xem mình cần gì. Quay về ngày xưa ư? Nếu mình nói ‘OK, tụi mình quay lại đi’, liệu tình trạng đó sẽ tồn tại bao lâu? Mình biết con người anh ấy. Anh ấy chán và rồi mình sẽ ra sao? Lại về với trò chơi

tàu lượn. Mình chưa sẵn sàng để đương đầu với chuyện đó lần nữa. Chưa đâu.”

“Có vẻ là một quyết định sáng suốt”, TJ nói. “Đừng vội.”

“Không có gì phải vội”, tôi nói. “Tụi mình chắc chắn vẫn là bạn, có điều mình không muốn có một mối quan hệ ràng buộc lúc này.”

“Nghe cứ như hai người sinh ra vì nhau vậy.”

Tôi cười và đi theo TJ quay lại phòng khách. Ở đó, mấy nhỏ bạn cùng trường đang yêu cầu Izzie đứng lên hát một bài. Ban đầu nhỏ có vẻ miễn cưỡng, nhưng rồi nhỏ cười và nói: “Thực ra mình đang tập một bài hát mới...”

Thế là mọi người cùng dậm chân và hô “Izzie, Izzie, Izzie.”

“Được rồi”, nhỏ nói. “Đây là bài hát tặng cho tất cả những người độc thân.” Nói xong, Izzie nhắm mắt lại một lát rồi bắt đầu cất tiếng hát trong trẻo và mượt mà của mình.

Tôi là con tàu cũ kỹ với những cánh buồm rách nát

Và dòng nước tĩnh lặng đang vẫy gọi tôi

Tắm mình trong mặt trời ấm áp, thoải mái
với cảm giác tự do
Chờ đợi một luồng gió mới và một con sóng
vô lo
Hãy đến và ước dưới cầu vồng, hãy theo
những vì sao
Đón chào thế giới mới của tôi, thật sung
sướng biết bao

Hãy cứ lên đênh, phiêu du theo dòng nước
Dù định ngày mai sẽ ra đi, không có bạn
đồng hành
Hãy cứ lên đênh, phiêu du theo dòng nước

Tôi nhìn sang TJ và nhỏ mỉm cười đáp lại.
Phiêu du theo dòng nước, tôi thầm nghĩ.
Đúng, hiện giờ điều này có vẻ hợp với
mình đây...

Mục lục

Lời giới thiệu	5
@ hương 1	7
Những ngày hè	
@ hương 2	26
Làm “kẻ thừa phá đám”	
@ hương 3	40
Những chú nhật eo đơn	
@ hương 4	50
Sứ mạng Lâm mai	
@ hương 5	59
Danh sách ước nguyện	
@ hương 6	69
Lời khuyên từ gia đình	
@ hương 7	81
Khóa học kỳ quặc	
@ hương 8	94
Om Mani Padme Bum	
@ hương 9	103

@huong trinh Big Brother

@ h u o n g 10	112
Shiatsu Shmiatsu	
@ h u o n g 11	124
Nhà thân yêu	
@ h u o n g 12	130
@hân thành, Điên đại, Sâu sắc	
@ h u o n g 13	144
Nữ thần	
@ h u o n g 14	157
Bối bài Taro	
@ h u o n g 15	166
Người mang gậy phép	
@ h u o n g 16	173
Đá và Bị Đá	
@ h u o n g 17	183
Bong bóng tình yêu	
@ h u o n g 18	195
Buổi tiệc	